SF&F
virtual project
VIRTUAL PROJECT
Suplіment literar

Virtual Project

Science Fiction & Fantasy

Supliment Literar

"Garda moare dar nu se predă!"

În semn de prețuire pentru fanii Proiectului virtual, echipa noastră a revenit, într-o nouă formulă. Redescoperiți bucuria lecturii în Suplimentul Literar și nu uitați să ...Țineți aproape!

Lectură plăcută și Crăciun Fericit!

La multi ani!
Echipa Virtual Project

Supliment literar 1 – Decembrie 2022

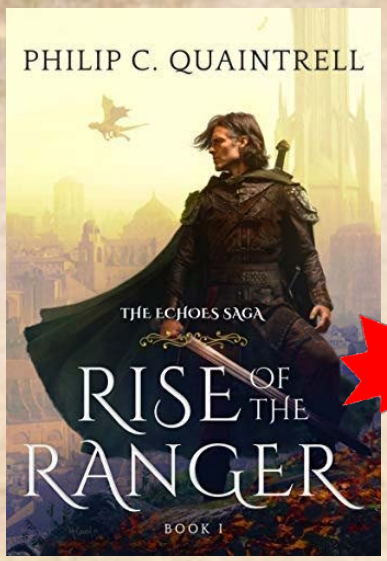

Philip C. Quaintrell
Ecourile Destinului
Ridicarea
Războinicului

NEW!

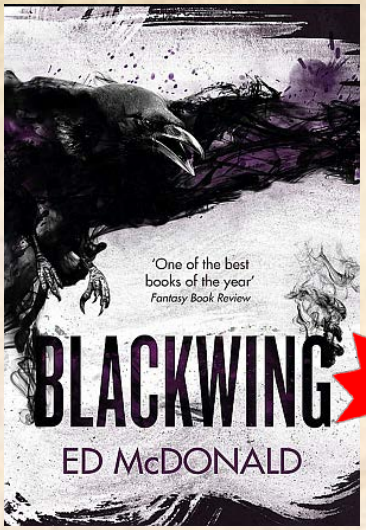

ED McDONALD
BLACKWING
Semnul Corbului

NEW!

Rob Howell
Unde asteaptă dușmanii

NEW!

Timothy Zahn
Star Wars
Brigada ticăloşilor

NEW!

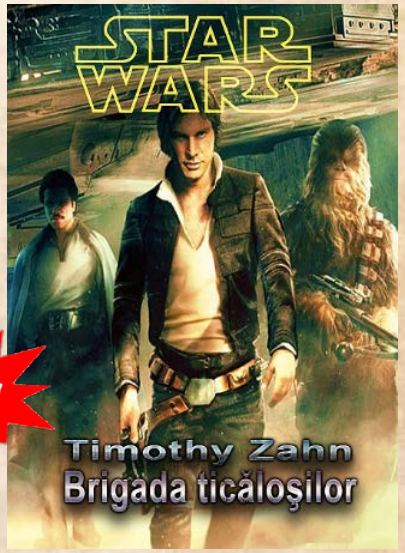

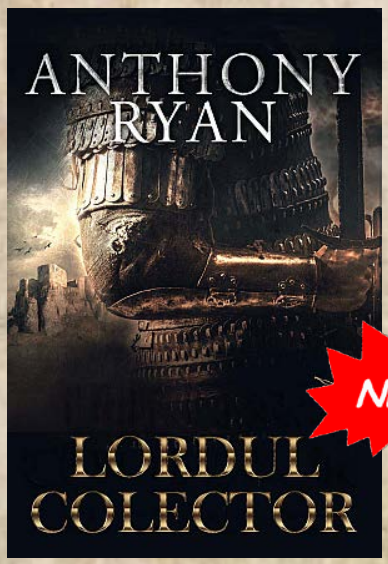

Anthony Ryan
Lordul Colector

NEW!

R.J.Barker
Evul Asasinilor

NEW!

Virtual Project

ECHOES OF FATE
BOOK ONE
RISE OF THE RANGER

By
Philip C. Quaintrell

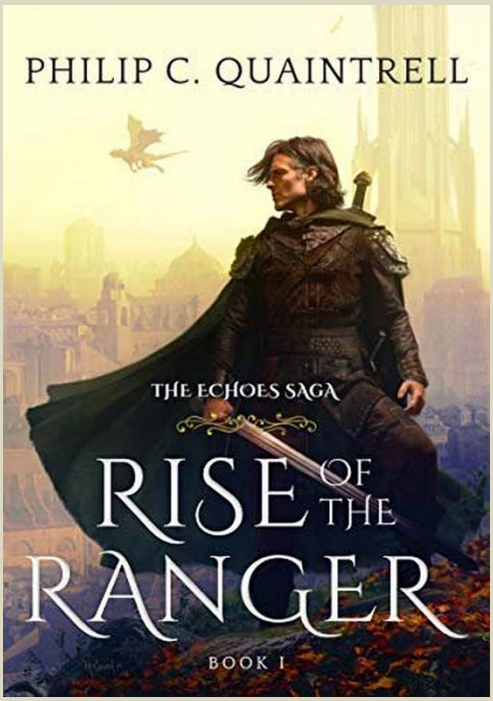

ECOURILE DESTINULUI

RIDICAREA RĂZBOINICULUI

1.

Sunetul oamenilor care mor în luptă nu îi era necunoscut lui Asher. În trecut, el rămăsese ascuns, în timp ce tatăl şi fraţii săi luptaseră împotriva clanurilor rivale din Wild Moores. Băiatul auzise sunetul armelor lor ciocnindu-se şi zgomotele pe care le făceau bărbaţii când mureau, dar nu auzise niciodată sunetele care se strecurau acum prin fereastra deschisă, se adăuga sunetele a o sută de cornuri de război, căci atunci când elfii intrau în luptă, aceasta nu putea fi numită un conflict sau o încăierare, aşa cum se întâmpla cu triburile oamenilor, ci primea de fapt un alt nume, nou pentru Asher.

Elfii îi spuneau *război*...

Strigătele celor două armate au fost înecate de bătăile ameninţătoare ale unor aripi grele care acopereau zgomotul luptei, de undeva de deasupra capului, lăsând morţi cu sutele pe câmpul de luptă de jos, respiraţia lor de foc aprinzând cerul. Bătălia de afară se extinsese, străpungând marile ziduri ale lui Elethiah şi apropiindu-se tot mai mult, ciocnirea oţelului de oţel răsunând prin coridoarele sale de piatră.

Asher a îndrăznit să arunce o privire peste pervazul de lemn al ferestrei, doar pentru a fi îngrozit de umbra uriaşă care zbura peste lună, eclipsându-i strălucirea cu aripi ca de liliac. Băiatul s-a ferit repede, îmbrăţişând piatra rece şi refugiidu-se spre siguranţa mesei mari de lemn din centrul camerei. Corpul său de nouă ani era prea neastâmpărat pentru ca mintea lui tânără să îl poată controla, şi abia a simţit durerea când s-a lovit cu capul de piciorul mesei. Inima lui Asher a bătut în piept la auzul unui răget căruia niciun om nu putea rămâne indiferent. Marile fiare zburătoare purtau un alt nume care era nou pentru băiat, iar cuvântul i se părea ciudat în gură. Elfii le numeau *dragoni*!

Uşa din dreapta lui s-a deschis într-o pocnitură de lemn, însoţită de cântecul familiar al săbiilor care se ciocneau cu o viteză incredibilă. Din poziţia sa protejată, Asher nu a putut vedea decât o pereche de picioare în armură intrând în încăpere împiedicându-se

de masă, în timp ce o altă pereche de picioare îl urma înăuntru, acoperite de o rochie albă fluidă care dansau în jurul dușmanului. Respirațiile greoaie ale unui bărbat și ale unei femei se potriveau cu lovituurile și paradele săbiilor lor. Picioarele acoperite de armură au sărit pe masă, în timp ce metalul mușca în lemnul neted, răsturnând paharul și ulciorul cu apă al lui Asher, înainte de a ateriza în cele din urmă pe partea cealaltă. Apa a scăldat pergamentele care acopereau masa și s-a revărsat peste margine, stropind mâinile și fața băiatului.

Rochia albă a alunecat peste masă, fără să scoată niciun sunet. Ceva mai moale decât o sabie l-a lovit pe bărbatul înarmat și l-a făcut să se împiedice de un raft de cărți. Rochia albă a căzut din nou pe podea și s-a întâlnit cu atacatorul său într-o explozie de lovituri de sabie.

Conflictul s-a încheiat rapid, când una dintre săbii a lovit podeaua cu un zgomot puternic, iar sângele roșu și fierbinte s-a împrăștiat pe piatră. Picioarele în armură au șovăit, până când o pereche de genunchi au căzut pe podea, urmate de trupul încremenit al unui elf cu părul negru. Sângele îi curgea din gât și se amesteca cu apa, alunecând tot mai aproape de locul unde stătea așezat băiatul. Asher a oftat, încercând să se târască înapoi în timp ce sângele se îndrepta ca un șarpe spre el.

— Asher! Rochia albă a încremenit în timp ce chipul frumos al unei elfe blonde a apărut sub tăblia mesei. Trăsăturile ei frumoase erau marcate de îngrijorare la vederea lui. Picături de sânge îi brăzdau obrajii și părul auriu, nealterându-i frumusețea.

Cu o mână puternică l-a scos de sub masă, având grijă să nu-l târască prin sânge. L-a sprijinit de umeri și l-a verificat rapid pentru a vedea dacă avea vreo rană, mâinile ei moi alunecând pe pielea lui.

— Sunt bine. Asher s-a întins ușor spre mâinile ei și le-a îndepărtat.

Băiatului îi era întotdeauna rușine de aspectul său omenesc zdrențăros în compania unor creaturi atât de magnifice. Hainele sale murdare și pielea nespălată îl făceau să iasă și mai mult decât de obicei în evidență alături de tenul ei perfect și de hainele rafinate.

— Trebuie să-i găsim pe tatăl și pe fratele tău. Trebuie să te întorci la Wild Moores cât mai repede posibil, vei fi mai în siguranță acolo.

Numai această afirmație era dovada situației lor disperate. Dacă la Moores erau mai în siguranță decât la Elethiah, nu-i plăcea să-și imagineze ce se întâmpla dincolo de această cameră.

— Nu vreau să te părăsesc, Nalana...

Asher s-a uitat în ochii ei albaștri ca de cristal și știa că va insista.

Nalana era mama pe care nu o avusese niciodată și care ținea la el într-un mod în care tatăl său și restul clanului său nu ar fi putut-o face niciodată. Își petrecuse ani de zile învățându-l limba elfilor și nenumărate zile să-l ajute să învețe să citească și să

scrie. El era primul dintre numeroșii Outlanderi pe care elfii plănuiau să-i primească și să-i învețe să fie civilizați. După numai patru ani de tutelă, Asher știa că era deja mai deștept decât majoritatea membrilor clanului său, dacă nu chiar cel mai deștept.

— Nu mai e timp, tinere. Îți amintești ce ți-am spus, despre Valanis?

Bineînțeles că-și amintea. Valanis era elful tiranic, hotărât să devasteze întregul Illian ca o plagă de lăcuste înfometate. Numele lui părea să bage frica în inimile tuturor elfilor din Elethiah. Tatăl lui Asher îi spusese să lase problemele elfilor în seama elfilor, dar Elethiah se afla aproape de sălbaticele ținuturi din Moores, și se părea că Valanis își adusese nebunia până lângă casa locuitorilor din Outland.

— Armata lui atacă fără teamă de moarte. Nu știu cât timp forțele noastre și dragonii îi vor putea ține la distanță. Zidul de est este deja străpuns și ei năvălesc în oraș. Nalana a dat din cap spre cadavrul din spatele lui. Te voi duce până la bucătării; îți amintești ușa pe care ți-am arătat-o, ușa noastră secretă?.

El a dat din cap absent, uitându-se pe lângă ea spre zgomotul luptelor.

— Du-ți familia pe acolo și fugi cât mai iute cu putință. Ești gata?

Nalana l-a luat de mână și și-a luat lama curbă de pe masă. Asher nu o mai văzuse niciodată mânuind o sabie. Era greu de înțeles că cineva atât de delicat și blând putea fi atât de mortal. Băiatul nu-și putea lua ochii de la sabie și de la strălucirea ei unică, căci pământeanul nu mai văzuse niciodată o sabie atât de ornamentată și de bine lucrată ca aceasta. Propriul său popor nu se putea descurca decât cu topoare grosolane și sulițe primitive. Partea plată a lamei era gravată cu rune pe care încă nu le învățase, iar el a simțit din nou foamea de cunoaștere pe care Nalana o trezise în el.

Își croiau drum prin sălile și camerele alăturate cât de repede și de silențios puteau, Asher în comparație cu Nalana părând sa fie mai zgomotos decât o echipă de centauri. Când în cele din urmă s-a pus problema alegerii direcției, stânga sau dreapta, Nalana a ezitat. Asher avea suficientă teamă pentru a-și estompa entuziasmul față de calea aleasă de elfă. În curând au trecut pe sub un arc mare de lemn care ducea în marea bibliotecă a lui Elethiah, un loc interzis. Rasei oamenilor nu i se permitea accesul la tomurile străvechi ale elfilor, de teamă ca nu cumva cărțile să fie manipulate greșit.

Era exact cum își închipuise și chiar mai mult decât atât. Încăperea se deschidea într-o formă ovală înaltă, acoperită de cărți din perete în perete și de alei conectate prin scări în spirală. Fiecare colț era luminat de o strălucire blândă, emanată de sferele galbene care pluteau între rafturi. Sferele erau o creație simplă pentru orice elf cu o înțelegere de bază a magiei - o înțelegere pe care Asher era la zeci de ani distanță de a o desluși. Mese lungi din lemn roșu-maroniu umpleau spațiul dintre arcadă și ușile duble de cealaltă parte. Asher știa că biblioteca oferea o scurtătură prin palatul principal și întotdeauna urâse să urmeze drumul mai lung pentru a ajunge la sala de studiu a Nalanei.

Fără avertisment, uşile au fost împinse violent în timp ce patru elfi în armuri întunecate şi pelerine negre au intrat în cameră.

Nalana îl împinse pe Asher înapoi, punându-se instinctiv în faţa lui, în timp ce-şi ridica sabia.

— Stai în spate, Asher.

El a făcut cum i s-a spus şi s-a agăţat de arcul de lemn din spatele său.

Nalana a înconjurat cu calm masa lungă şi a redus distanţa dintre ea şi elfii în armuri întunecate. Lui Asher îi era greu să le urmărească mişcările, deoarece avansau spre ea cu mare viteză, fiecare dintre săbiile lor fiind orientată pentru a-i bara calea. Graţia şi precizia Nalanei era de neegalat de elfii întunecaţi, iar ea a deviat două dintre lovituri, în timp ce pe celelalte le-a evitat cu greu. Metalul a răsunat împotriva metalului în toate direcţiile, în timp ce luptătorii dansau pe suprafaţa mesei. Nalana părea o adevărată războinică, folosindu-şi mâinile şi picioarele pentru a-i împinge pe elfii întunecaţi înapoi, în timp ce îl doborâse pe un elf cu părul scurt de pe masă cu o lovitură puternică de rever a sabiei sale.

— Nalana! Fratele mai mic al Nalanei, Elym, a năvălit în bibliotecă, cu părul său negru curgând în urma lui.

Elym s-a urcat cu îndemânare pe masă şi a atacat cu suliţa sa cu două vârfuri. Nalana l-a tăiat pe cel mai înalt dintre atacatorii lor, îndepărtându-i capul şi lovind umărul altui elf dintr-o singură lovitură. Elym a profitat de avantaj şi l-a împuns cu suliţa pe elful cu mâna rănită, răsucindu-şi propriul corp pentru a evita lama celui de-al treilea atacator. Asher a privit cum elful cu părul scurt lovit de reverul sabiei se ridica de la podea, gata să lovească picioarele Nalanei. Outlanderul a reacţionat fără să se gândească, pentru a-şi proteja profesorul, a scos o carte legată în piele din cel mai apropiat raft şi a aruncat-o în capul elfului. Lovitura surpriză a fost tot ce i-a trebuit Nalanei pentru a se lăsa în genunchi şi a-şi înfige lama direct în capul elfului, îngropându-i-o adânc până în corp.

Strigătul brusc de durere al lui Elym a străbătut biblioteca, în timp ce sângele său se împrăştia pe lemn. Nalana s-a sprijinit pe vârful piciorului şi şi-a biciuit sabia peste pieptul ultimului elf întunecat, tăindu-i armura şi spintecându-i cutia toracică. Nalana nu l-a băgat în seamă în timp ce se prăbuşea de pe masă, în schimb s-a repezit în ajutorul fratelui ei. Asher se întâlnise cu Elym de mai multe ori de-a lungul anilor, dar tânărul elf nu fusese niciodată de acord cu predarea de lecţii oamenilor sălbatici, care sosiseră din ţinuturi necunoscute elfilor.

Asher a alergat spre masă, făcând un cerc larg în jurul elfilor morţi. Nalana îl ţinea pe Elym în braţe, în timp ce sângele se scurgea încet dintr-o tăietură care îi traversa burta. El gemea de durere şi se agăţa strâns de sora lui.

— Am văzut şi mai rău, frăţioare...

— Nu avem timp. Cuvintele lui Elym au venit printre dinţii strânşi. Am venit din Sala Vieţii.

Tânărul elf şi-a băgat mâna în tunică şi a tras de lanţul de argint de la gât. I-a prezentat Nalanei un cristal negru şi aspru, de mărimea degetului mic.

— Valanis este aici. Se pregătesc să lanseze vraja de chihlimbar... A pus cristalul în palma ei. I-a ucis deja pe rege şi pe Lady Syla. Trebuie să-l păstrăm în siguranţă, Nalana.

Ea a rămas tăcută; se holba la colier cu o expresie pe care Asher nu o putea citi. Strigătul plin de durere al lui Elym a scos-o din reverie destul de repede. Nalana s-a uitat de la fratele ei la Asher, strângând cristalul până când i s-au albit încheieturile degetelor.

— Asher... Nalana l-a chemat mai aproape. Voi rămâne cu Elym. Tu trebuie să-ţi găseşti familia şi să te îndrepţi spre Wild Moores. Nu te opri pentru nimic.

Nalana a sprijinit capul fratelui ei pe genunchi şi a înfăşurat rapid colierul peste capul lui Asher.

— Ia asta şi ascunde-o adânc în pădure. Voi veni după tine când bătălia se va încheia.

Asher s-a uitat fix la cristalul aşezat în mijlocul pieptului său, înainte ca Nalana să îl bage în bluza lui zdrenţuită.

— Fugi, Asher!

Cu o ultimă privire aruncată celor doi fraţi, a fugit spre uşă.

Asher s-a îndreptat spre bucătării, strigându-şi tatăl şi fratele în timp ce mergea. Luptele izbucniseră în tot palatul, obligându-l să caute noi căi prin coridoarele de piatră.

— Asher! Vocea tatălui său a răsunat pe hol. De obicei, se adăposteau în preajma bucătăriilor, căutând mereu mâncare pe care să o ducă la Moores. Unde ai fost? Eram pe punctul de a pleca fără tine!

Aşa erau obiceiurile poporului său. Ori ajuţi clanul, ori eşti lăsat în urmă.

Fratele său mai mare părea cu adevărat speriat, fiind în mod clar martor la lupte cu elfii sau cu una dintre fiarele înaripate care mişunau deasupra oraşului. Tatăl lui Asher transpira, temându-se fără îndoială pentru propria supravieţuire, în timp ce era încetinit de fiii săi.

— Pe aici, urmaţi-mă!

Asher i-a condus prin bucătării şi i-a coborât într-un tunel vechi, abandonat de mult timp în favoarea unor renovări mai noi.

Fratele şi tatăl său au alergat înainte, în timp ce Asher a închis trapa bucătăriei în urma lor. Zgomotul lor a fost uşor de urmărit odată ce Asher a sărit de pe ultima treaptă. La capătul tunelului se afla o uşă veche din lemn care permitea ca o mică grilă de lumină lunară să lumineze pământul umed şi pereţii acoperiţi de muşchi.

— N-o să reuşească niciodată!

Vocea fratelui său a răsunat în tunel, în timp ce cei doi alergau cu toată viteza prin uşă.

Îndoiala lor cu privire la capacitatea lui Asher de a supravieţui nu făcea decât să-l stimuleze să alerge mai repede.

Atât tatăl, cât şi fratele său alergau prin Câmpia Lunii, îndreptându-se direct spre Wild Moores ca şi cum dragonii înşişi ar fi fost pe urmele lor - niciunul nu s-a uitat înapoi pentru a se interesa de Asher.

Înainte de a ajunge la uşă, Asher a auzit un ultim răget, de data aceasta de undeva din adâncul palatului. Nu s-a oprit, ci a fugit cât de repede îl ţineau picioarele. Câmpurile verzi, strălucitoare sub clarul lunii, s-au ivit de dincolo de uşă. Tatăl şi fratele său fugeau pentru a se adăposti sub bolta unui stejar mare.

— Continuă să fugi!, a strigat tatăl său.

Pieptul lui Asher ardea, disperat după aer, în timp ce alerga sub lumina lunii. Cristalul negru din jurul gâtului său îi distrăgea atenţia când plutea în faţa lui, în continuare agăţat de gât. Faptul de neexplicat nu l-a împiedicat să fugă prin iarbă cu toată graba.

Asher a continuat să fugă şi a simţit cum aerul rece al nopţii se transformă brusc în căldură, în timp ce o lumină orbitoare izbucnea din toate părţile. Căzând pe câmp, Asher şi-a acoperit capul, temându-se de furia fierbinte a ceea ce era cu siguranţă respiraţia unui dragon. A trecut o veşnicie, în timp ce aştepta ca durerea şi întunericul inevitabil al morţii să îl cuprindă. Dar când moartea ar fi trebuit să-l revendice, Asher a auzit în schimb ciripitul unei păsări deasupra capului, iar căldura de pe spatele său devenise plăcută.

Outlanderul şi-a deschis ochii într-o lume pe care nu o recunoştea.

Un soare de amiază bătea pe un câmp cu iarbă galbenă şi decolorată, crescută peste măsură. Asher s-a ridicat în picioare, ameţit, cu gleznele înfipte în apa mlăştinoasă acolo unde cu câteva clipe în urmă fusese pământ tare şi iarbă verde şi scurtă. A tras aer în piept, întorcându-se încet pentru a examina împrejurimile bizare. Oraşul Elethiah era tot în spatele lui, acolo unde trebuia să fie, dar ca o umbră a gloriei sale de odinioară. Piatra se întunecase şi devenise invadată de buruieni şi rădăcini groase, care se târau pe zidurile mari. În stânga lui se aflau rămăşiţele unui turn dărâmat, căzând în ruină acolo unde căzuse. Stejarul lângă care se adăpostiseră tatăl şi fratele său dispăruse, iar în locul lui nu mai era decât un ciot rupt şi putred, iar familia lui nu se vedea nicăieri.

Dincolo de buturugă mai putea vedea în depărtare Wild Moores. Pădurea se întindea pe o distanţă de peste cinci sute de mile de la nord la sud, cu o profunzime incredibilă. Asher a răsuflat cu greu, neîncrezător în noua sa realitate. Unde dispăruse noaptea? Unde dispăruseră forţele lui Valanis şi dragonii? Unde era familia lui? A strigat după tatăl şi fratele său, ţipând din răsputeri.

Răspunsul nu a venit de la tatăl sau fratele său, ci de la urletul unei creaturi pe care nu o mai auzise până atunci. Asher s-a ascuns în iarba lungă, văzând forme întunecate care se mișcau printre tulpini, aplecate pentru a-și ascunde adevărata formă. Ceva i-a alunecat din cămașă și i-a distras atenția. Cristalul negru. Nu a avut timp să se gândească la asta înainte ca urletele să se audă din nou, mult mai aproape de data aceasta. A băgat cristalul înapoi în cămașă și a fugit spre pădurea care se întindea în fața lui. Clanul său era cu siguranță pe undeva acolo și îl va proteja. Zgomotul rapid al multor picioare puternice venea din spate, dar nu avea idee de numărul lor.

Nu a trecut mult timp până când și-a dat seama că pădurea era pur și simplu prea departe. El nu va reuși să ajungă acolo înainte ca prădătorii să-l prindă. Schimbându-și direcția, Asher a alergat spre stâncile mari erodate de pe coasta dealului din stânga sa. Poate se putea ascunde acolo.

Până când Asher a ajuns la prima stâncă, era epuizat. A căzut în iarbă și s-a târât mai departe spre suprafața stâncii. Rostogolindu-se pe spate, a văzut o creatură greoaie cățărându-se pe stânca de lângă picioarele lui și întinzându-se până la înălțimea maximă. Solzi de culoare verde închis îi acopereau capul înclinat și coroiat, cu două brațe groase care îi ajungeau până la genunchi și se terminau cu degete ascuțite ca niște vârfuri de cuțit. Fața sa era mai apropiată de cea a unei șopârle, cu mai multe rânduri de dinți ascuțiți. Un urlet strident a precedat apariția altor cinci creaturi, care au apărut din spatele celorlalte pietre, lingându-și gurile cu limbi lungi și vâscoase.

Prima creatură a sărit de pe stâncă, blocând soarele în timp ce ateriza deasupra lui - numai că nu a aterizat niciodată, cel puțin nu în viață. Fiara fusese lovită în cap de o săgeată, în timpul saltului.

Privind înapoi, Asher a zărit un străin care venea la atac de undeva de deasupra capului său și se arunca în luptă, cu o sabie scurtă într-o mână și un arc în cealaltă. Fiarele au sărit spre noua lor pradă, doar pentru ca membrele să le fie smulse la fiecare tăietură a sabiei străinului. Mișcările sale erau asemănătoare cu cele ale unui elf, dar Asher putea vedea și diferențele; acesta era un bărbat.

Lupta s-a terminat în câteva secunde, iar străinul a rămas în picioare în mijlocul unui morman de monștri tăiați în bucăți.

Străinul s-a întors spre Asher, sabia lui strălucind sub soare. Purta o armură de piele închisă la culoare, gravată cu modele neobișnuite și complicate și o mantie gri care ajungea până la pământ, atingând pământul. Poate că cel mai ciudat element al înfățișării sale era legătura roșie pe care o purta peste ochi. Se pare că învinsese acele fiare fără să vadă. Străinul a purces la îndepărtarea pânzei roșii de pe fața sa, dezvăluind ochi căprui, umbroși și păr negru și creț.

— Gobbers, a declarat categoric străinul, ștergându-și sângele de pe sabie cu marginea mantalei.

Asher o auzise pe Nalana vorbind despre astfel de creaturi şi era recunoscător că supravieţuise întâlnirii.

— Şi tu cine ai putea fi?, a întrebat străinul.

Ochii lui Asher l-au căutat din nou pe tatăl său în câmpie.

— Eu sunt... Asher, s-a bâlbâit el.

— Este o afirmaţie sau o întrebare, băiete?. Străinul şi-a mişcat arcul în aer, activând o serie de mecanisme şi rotiţe încorporate în lemn. O clipă mai târziu, arcul s-a pliat în el însuşi, înainte ca străinul să-l pună la adăpost, sub mantie.

Dacă Asher nu ar fi fost prea ameţit de evenimentele din ultimele câteva minute, s-ar fi minunat de construcţia arcului.

— Numele meu este Asher, răspunse el mai îndrăzneţ, ridicându-se în picioare şi ştergându-şi de pe faţă murdăria.

Străinul l-a privit curios.

— Atîta tot? Doar Asher? Ei bine, acesta nu este un loc în care un băiat să rătăcească; între mlaştinile de lângă Elethiah şi Wild Moores... trebuie să ai talent pentru supravieţuire. Vocea lui avea un iz străin pe care Asher nu putea să-l localizeze.

Băiatul a dat absent din cap, încercând să înţeleagă cuvintele străinului. De aici, Asher putea vedea ce mai rămăsese din Elethiah - frumoasele sale turle şi turnuri înalte dispăruseră, acum nu era nimic altceva decât ruine ce se ridica deasupra întregului ţinut.

Pământul semăna mai mult cu o mlaştină, splendidele Câmpii Luminate de Lună nefiind decât o amintire. Şi-a înfăşurat mâinile în jurul trunchiului, simţind frigul pe pielea lui umedă.

Străinul a anunţat:

— Eu sunt Nasta Nal-Aket, din Nightfall...

Asher a rămas tăcut, neştiind ce însemna omul sau locul din care provenea.

— N-ai auzit niciodată de el, băiete?

Asher a clătinat încet din cap.

— Eu sunt un spectru, un Arakesh, a declarat el cu mândrie.

Faţa lui Asher a căzut la auzul cuvântului elfic; cunoştea acest cuvânt.

— Sunt un asasin, a confirmat Nasta Nal-Aket.

Asher a rămas pe poziţii, aşa cum îl învăţase tatăl său când se confrunta cu un urs.

— Dacă ar trebui să ghicesc după înfăţişarea ta, aş spune că eşti un Outlander.

Asher a devenit stânjenit de tatuajul negru, conturând un colţ de lup, de sub ochiul stâng, ceea ce însemna că făcea parte dintr-un clan de vânători.

— Nu credeam că cei ca tine se mai rătăcesc în zilele noastre în afara pădurilor Wild Moores. Ce cauţi aici? Asasinul şi-a băgat legătura de la ochi la centură, lăsând-o să atârne lejer în vânt.

Asher a observat că asasinul a aruncat o privire spre Elethiah, dar acesta părea deranjat fizic de reper și a mers mai departe pe versant, ca și cum ar fi vrut să pună cât mai multă distanţăăntre el şi ruine.

Outlanderul s-a uitat la soare și știa că ar fi trebuit să fie luna cea care îl întâmpina.

— Am fost... Asher nu știa cum să explice. Elfii se luptau și... S-a oprit și a continuat să se uite la ruinele lui Elethiah.

Nasta s-a uitat nedumerit de la ruine la Asher.

— Elfi? Vorbești despre Războiul Întunecat?

Asher nu știa nimic despre un Război Întunecat și a început să se uite din nou în jur în căutarea familiei sale. Nu aveau cum să fie acolo căutându-l, rămăsese în urmă. Era singur.

— Și ce ar putea ști un tânăr din Outland despre o bătălie de peste o mie de ani?

Gravitatea situaţiei în care se afla Asher i-a secat sângele din cap, începţoșându-i vederea.

— O mie de ani... Se întinse în toate direcţiile, disperat să găsească ceva, ceva familiar. Peisajul a început să se înceţoșeze când culorile lumii s-au estompat și vederea i s-a îngustat. Pământul s-a ridicat pentru a-l întâmpina și întunericul l-a înghiţit cu totul.

ROB HOWELL

UNDE AȘTEAPTĂ DUȘMANII

Rob Howell

WHERE ENEMIES SIT

UNDE AȘTEAPTĂ DUȘMANII

— Această bestie și asasinii săi au măcelărit o întreagă colonie de Sidar! De ce nu au fost încă executați? Vocea a țipat ca un șoim care își sărbătorea captura, strigătul răsunând în sala goală destinată tribunalului. Vorbitorul își întinse aripile deasupra mea.

I-am răspuns cu un zâmbet la încercarea lui de a mă intimida. La urma urmei, avea dreptate. Plutonul meu omorâse zeci de indivizi din rasa lui pe o lună mică dintr-un sistem periferic. Ce mai era încă unul? Cel puțin de data asta, aș fi avut un motiv întemeiat. În plus...

— Pe fierea albastră a lui Ch'kal'a, închide aripile alea. Încă holbându-se la mine, Sidar-ul se plie astfel încât să-l pot vedea pe *Pacificatorul* Cochkala care judeca tribunalul nostru, dând din coada lui prehensilă cu iritare spre noi.

— Și tu? Creatura gigantică asemănătoare unui bursuc și-a îndreptat coada spre mine. Dacă înțeleg bine manierele speciei tale, îți arăți dinții când găsești ceva amuzant. În ciuda grosolăniei lui Anathiola, întrebarea lui este pertinentă. Noi nu vedem niciun motiv de amuzament atunci când sunt uciși nevinovați.

— Acesta este cu siguranță unul dintre motivele pentru care ne arătăm dinții, *Peacemaker*. O facem și atunci când disprețuim pe cineva.

— Și tu îl disprețuiești pe Anathiola?

— Nu am întâlnit încă un Sidar demn de altceva decât de asta.

— De aceea i-ai ucis?

— Nu, dar cu siguranță a fost mai ușor.

Anathiola a început să își deschidă din nou aripile, dar executorul i-a dat din coadă cu dispreț, iar eu am început să râd.

— Ajunge! *Peacemaker*ul a arătat din nou cu degetul spre mine. Tu ești locotenentul Frasier MacKenzie din compania de mercenari umani *Queen Elizabeth's Own Foresters*?

— Da.

— Și erai la comanda unității angajate de Consorțiul Minier Karalukluk la Cimaron-283133-6A în perioada respectivă?

— Am fost. I-am zâmbit lui Anathiola, arătându-i toți dinții pe care îi puteam arăta.

Peacemakerul a pocnit din coadă la mine.

— Nu iei în serios aceste proceduri? Îmi stă în putere să te elimin pe tine și pe toți soldații tăi.

— Da, ai putea asta. Oricum, nu mai sunt mulți acum. În plus, din câte am înțeles, asta vei face indiferent de ceea ce spun eu.

— Locotenente, a răbufnit el.

— Da, *Peacemaker*, iau aceste proceduri cu toată seriozitatea pe care o merită.

M-a privit o clipă, cu coada mișcându-se din când în când. În cele din urmă, s-a întors spre ultima creatură din încăpere.

— Kukuluki, ai ceva de adăugat la grosolănia angajatului tău?

Ochii lui Zuparti s-au mutat de la bursuc la mine și înapoi.

— Noi nu am ordonat ca acest lucru să se întâmple, nu, nu am ordonat, și credem că o privire mai atentă la jurnalele senzorilor ar arăta că compania mea, da, compania mea este fără vină. Nevinovată. Nevinovată.

Kukuluki arăta ca o nevăstuică uriașă și supraponderală, la fel ca orice alt avocat de corporație pe care îl întâlnisem vreodată, doar că aici asemănarea nu era pur și simplu metaforică. Modelul de vorbire bâlbâit și sacadat al rasei păruse pur și simplu ciudat când am ajuns prima dată pe stație, dar după câteva luni, mă enerva.

Cochkala părea să-mi împărtășească supărarea față de Zuparti.

— Poporul tău este deseori fără vină după mintea ta, Kukuluki. Totuși, mercenarii tăi au ucis o colonie de Sidar. Contestă cineva acest fapt?

Zuparti a făcut o mișcare ciudată cu laba sa posterioară, ca o pisică care își acoperă rahatul, gest pe care specia îl folosea în loc să dea din cap. Mi-am aruncat o privire la mâinile mele, care nu atinseseră de fapt niciodată sângele Sidar. Mănușile CASPer-ului erau ușor de curățat, la urma urmei.

* * *

Am sărit pe lângă motostivuitor cât de departe îmi permitea CASPer-ul meu. În timp ce zburam prin garaj, am rostogolit trei grenade ușoare spre linia care trăgea asupra noastră. Am evitat să folosim bombele K, mai grele, pe CASPer-ele noastre, atunci când era posibil, dacă în jur puteau fi civili. Chiar dacă Zuul ar fi rezistat cu ușurință la micile explozii, la fel ca și Sidarii în costume de miner, asta i-ar fi făcut pe toți să întârzie suficient de mult timp pentru ca eu să ajung la punctul de tragere dorit, printre linia îndepărtată de vehicule miniere.

Planul a funcționat la perfecție, cel puțin în sensul că mi-am atins obiectivul. Totuși, unii Sidari ar fi putut avea o altă părere. Nu-mi dădusem seama că nu erau toți în costume miniere. O parte dintr-o aripă, mai mică decât în mod normal, a aterizat în fața noii mele poziții și mi-a împroșcat mănușa cu stropi de sânge. Am ignorat-o și am trimis o rafală de trei gloanțe înapoi spre linie.

* * *

— Locotenente, te-am întrebat dacă ai contestat faptul. Coada Cochkalei s-a întins ca o suliță spre mine.

Mi-am ridicat privirea.

— Nicidecum, *Peacemaker*. La sfârșitul acelei zile, rămășițele plutonului meu și câțiva Zuparti erau singurii care trăiau pe Cimaron-283133-6A.

— Vezi, chiar și bestia asta recunoaște că este vinovată! După cum dictează precedentul, ar trebui să acordați imediat titlul de proprietate asupra lunii către Sidar și să stabiliți o amendă pentru KMC. Sidar a încercat să se ridice din nou, dar Cochkala nu a vrut să accepte.

— Anathiola, stai jos! Nu te voi mai întreba din nou.

Aripile s-au strâns, iar Sidar s-a lăsat pe spate.

— Ce ai vrea să fac cu oamenii, Anathiola? Dacă mă decid să fac ceea ce îmi ceri, cu siguranță că și ei merită o pedeapsă.

Aripile lui Anathiola au tresărit, dar și-a controlat mișcarea.

— Pedeapsă, Pacificatorule? Cum poți să-i pedepsești? Ar trebui să fie eliminați. La fel ca toți mercenarii care devin criminali.

— Cum spui tu. Coada Cochkalei a fluturat în cerc. Asta e o prostie. Anathiola și Kukuluki, lăsați-ne. Vreau să ascult versiunea locotenentului despre evenimente fără întreruperile voastre.

— Dar... a repetat Anathiola.

— Am spus, "*faceți liniște*". Nu am auzit decât plângerile voastre în timp ce am călătorit aici pentru a rezolva această problemă. Atât de la tine, cât și de la Kukuluki. Mă voi asigura că această situație va fi rezolvată în mod pașnic. Dacă nu aud versiunea omului - fără întrerupere - cel mai pașnic rezultat ar putea fi să vă arunc pe toți într-una din stelele acestui sistem.

Mormăind, Sidar și Zuparti au plecat, lăsându-ne pe noi doi singuri în amfiteatrul cavernos. Cochkala s-a uitat la mine.

— Locotenente, de ce i-ai ucis pe Sidari?

— Chiar nu vrei să știi.

— Nu? Coada lui s-a oprit într-un unghi înclinat. Și de ce nu?

— Tocmai ai spus că vrei o rezolvare pașnică. Aș fi bucuros să fiu aruncat printr-un sas dacă Anathiola și Kukuluki ar fi și ei cu mine. Ăsta e cel mai apropiat lucru de noțiunea de "*pașnic*" pe care îl vei găsi în această încurcătură.

— *O încurcătură*. Și-a întors încet coada. Dacă înțeleg bine traducerea, este o descriere potrivită.

— Așa cum am spus, chiar nu vrei să știi.

S-a lăsat pe spate și și-a legănat coada pentru o vreme. Apoi a lăsat-o în jos. Sunt sigur că ai dreptate. Nici măcar nu vreau să mă aflu aici deloc. Și-a lovit coada cu putere de masă. N-ar fi trebuit să o las pe Anathiola să mă convingă să vin.

— Lasă-mă să ghicesc, Anathiola te-a convins atunci când Kukuluki nu numai că nu te-a contrazis, dar în schimb a insistat pentru implicarea ta.

— De unde ai știut asta?

Am respirat adânc.

— Omoară-ne pe toți, inclusiv pe Anathiola și pe Kukuluki, și termină cu asta. Vei fi mai fericit pe termen lung.

— Ch'kal'a să mă acopere cu fiere dacă nu ai dreptate, dar cred că trebuie să aud totul. Și-a lăsat coada în jos. Spune-mi doar mie. Totul!

* * *

— Locotenente, se întâmplă ceva ciudat aici.

Înainte de a putea răspunde vocii de pe stație, o altă voce a răcnit:

— *Sunray Minor* către soldat, ar fi bine să faci un raport corespunzător, sau îți voi trage un șut!

— Da, domnule subofițer! **31b** către Sunray, avem mineri Sidar care fug din tunelurile lor.

— Sunray către **31b**, de ce crezi că fac asta?

— Nu sunt sigur, domnule.

— Și ce fac Zuul?

— Câinii par la fel de confuzi ca...

Transmisia s-a întrerupt.

— Sunray către **31b**, continuă raportul.

Niciun răspuns.

— Sunray către Sunray Minor, puneți toate dispozitivele în funcțiune.

— Sunray Minor către Sunray, mă ocup deja de asta.

— Bine, atunci trimiteți grupa voastră în puțurile miniere imediat ce CASPer-ele voastre sunt complet operaționale.

— Am înțeles.

— Sunray către **31b**, continuă raportul!

O voce răsuflată a revenit:

— **31b** către Sunray... O explozie a răsunat în fundal.

— **31b**, spune din nou.

— Se trage asupra noastră. Zuul ne-au blocat. Tunul de 12,7 mm al unui CASPer a lansat o rafală de trei focuri în fundal.

— Sunray către **31b**, Sunray Minor vine cu grupa de reacție.

— Spune-i să se grăbească naibii.

Acesta nu era neapărat ultimul lucru pe care i l-aș fi spus subofițerului meu, dar era al naibii de aproape. Mi-am îndreptat atenția spre celălalt coechipier activ.

— Sunray către **31a**, raportează.

— **31a** către Sunray, avem mișcare pe coridor în zona comună a părții noastre.

— Sunteți atacați?

— Nu, domnule.

— Ce fac?

— Așteptați, domnule.

După o clipă.

— Ridică o baricadă. Ecourile unei explozii au răsunat împreună cu raportul. Au deschis focul când ne-am apropiat.

— Fiți pregătiți să sprijiniți Sunray Minor cu grupa de reacție, dar rămâneți pe loc până când restul plutonului este gata.

— *Wilco*[1].

— Sunray către Sunray Minor, **31a** raportează că Zuul a ridicat o baricadă în zona comună. Vă vor sprijini la retragere.

— Am înțeles, am ajuns.

M-am blestemat. Bineînțeles că sunt acolo acum. Grupa de reacție a avut nevoie de aproximativ 50 de secunde pentru a-și pune CASPer-ele în plină activitate și alte aproximativ 20 de secunde pentru a ajunge la ușa sub presiune dintre camerele de locuit ale Zuparti și zonele comune ale stației miniere. De aceea am pregătit o grupă de reacție în primul rând. De-a lungul lunilor de când am sosit aici, subofițerul principal se asigurase, nu foarte subtil, că am creat patru gărzi, o grupă activă, una de reacție și două în afara serviciului pentru a servi drept rezervă. Acum, tonul lui îmi spunea să fiu cu capul pe umeri.

Ceea ce nu făcusem, deoarece încă nu ajunsesem la propriul meu CASPer[2]. MK6-urile noastre aveau nevoie de aproximativ cinci minute pentru a porni și a finaliza diagnosticarea după ce purtătorul său se echipase. Am alergat pe hol până la arsenal.

---

[1] Răspuns exprimând conformitatea sau acordul, în special acceptarea instrucțiunilor primite prin radio.

[2] CASPer, sau *Combat Assault System, Personal*, este o armură de asalt robotizată cu aspect humanoid.

Cele două grupe care nu erau de serviciu așteptau ca să li se activeze costumele. Un ambalaj de Coffee Crisp zăcea pe podea. Caporalul Leeman mânca întotdeauna una înainte de a se echipa și îi plăcea să îl enerveze pe subofițerul de pluton aruncând pur și simplu ambalajul pe jos.

Nu s-a certat niciodată cu privire la flotările suplimentare sau la kilometrii alergați în plus cu rucsacul, pe care acest obicei i-l adusese de-a lungul anilor. Nu era cea mai ciudată superstiție pe care o văzusem în regiment.

Chiar și grupa de sprijin era în mare parte echipată, în ciuda faptului că își pregătise mai întâi celelalte echipamente. M-am grăbit să conectez totul corect, în timp ce ascultam obișnuitul comentari al Maistrului Adjutant despre retragere, lucru pe care l-am realizat fără probleme.

Trebuie să i se fi părut ușor, având în vedere că subofițerul-major Graham Russell făcuse și văzuse de toate în deceniile sale de uniformă. Nu ar fi trebuit să se afle aici, pe Cimaron-283133-6A, dar, cu întregul regiment desfășurat în diverse misiuni, trebuia să fie undeva. El și colonelul au considerat cu siguranță că cel mai bine era să fie alături de locotenentul boboc aflat la prima sa misiune, chiar dacă aceasta era doar o misiune de securitate obișnuită, pe o lună minieră nu foarte valoroasă.

M-am gândit la opțiunile mele în timp ce așteptam să-mi pornească CASPer-ul. Stația minieră avea trei coridoare mari săpate în stâncă. Calea principală, axa lungă, ducea în jos în mină, unde se ramifica într-un labirint de pasaje care urmau filoanele de platină, paladiu și rodiu. Existau două căi transversale: *Calea apropiată*, Nearpath care era cea mai apropiată de suprafața lunii, și Farpath, *Calea îndepărtată*. Zonele de locuit se aflau la capătul acestor două căi transversale, iar zonele comune, cum ar fi hangarul de navete, uzina de fuziune, uzina de extracție a apei, sala de sport și buncărele de depozitare, se aflau în zona de mijloc.

— **11a** către Sunray, am pornit. Cele două grupe s-au ridicat și s-au îndreptat spre ușă.

— Grupele de rezervă se adună la punctul de control din zona Zuparti când sunt gata. Grupa de sprijin să mă aștepte pe loc. Prima și a patra mea grupă au plecat cu pașii ca de patinatori ai unei armuri cu motor în gravitație redusă.

— Sunray Minor către Sunray, punctul de control a fost eliberat. Ne îndreptăm spre secțiunea minieră.

— Sunray către Sunray Minor, luați **31a** cu voi. Rezervele sunt pe drum și vor fi acolo într-o clipă.

— *Wilco*.

O veșnicie mai târziu, HUD-ul meu a intrat în modul live, iar eu am condus grupa de sprijin către punctul de control.

Trei soldați răniți ne-au întâlnit pe drum. Doi erau uşor răniţi şi cărau un CASPer puternic avariat. Medicul meu i-a ghidat spre camera desemnată ca infirmerie, iar noi, restul, am plecat mai departe.

În zona punctului de control, **11** și **41** se deplasaseră pentru a acoperi toate coridoarele de ieșire, iar situația era stabilă. Soldații împinseseră trei cadavre Zuul într-o parte pentru a elibera drumul, iar sângele pe bază de cupru al *căţeilor* lăsa dâre albastre pe piatra netedă. Sângele albastru părea deosebit de lipicios sub picioarele mele blindate, ceea ce era cu siguranță o iluzie, dar o simțeam totuși.

* * *

— A fost prima dată când am păşit în sângele unei alte creaturi, *Peacemaker*. Știam că se va întâmpla mai devreme sau mai târziu în această meserie, dar cred că mă aşteptam ca primul meu sânge văzut să fie roşu. De ce ar trebui să conteze culoarea?

M-a privit o clipă îndelungată şi apoi şi-a mişcat coada.

— Continuă!

* * *

— Sunray către Sunray Minor, raportează.

— Sunray Minor către Sunray, mergeți încet spre secțiunea minieră. Am găsit și am dezactivat câteva capcane, dar avansăm încet.

— Am înțeles. Am celelalte două grupe, plus grupele de sprijin aici, la punctul de control Zuparti. Voi cere grupei de sprijin să-și pregătească armele pentru a rezista aici, iar **11** și **41** să pornească într-o razie prin zonele comune.

— Am înțeles. Vom raporta când ajungem în zona minieră.

Grupa de sprijin a dezlegat cele două arme grele care îmi fuseseră alocate de regiment, un MAC și un lansator de rachete de 120 mm. Geniştii au armat mai multe *claymore* și câteva câmpuri de asomare pe care le instalasem, la indicația maistrului militar, bineînțeles, în prima zi în care am ajuns aici.

Dar mi-am dat seama că fusesem din nou un locotenent ageamiu și idiot, când l-am văzut pe cel care se ocupa de comunicațiile la mare distanță aşteptând ceva de făcut.

— Sparks, stabilește o legătură. Trimite datele tuturor celor de la CASPer-e, atât comunicațiile cât și camera. Stabilește fluxuri de date către regiment la fiecare minut.

— Este o lățime de bandă foarte mare, domnule. Și nu pot garanta că nu va fi interceptată transmisia la această rată.

— Da, dar cineva va trebui să curețe mizeria asta, și cu siguranță nu va fi un locotenent. Folosește criptarea completă a regimentului și fă tot ce poți pentru a o face cât mai sigură, dar să ne asigurăm că nu va fi surprins colonelul. Poate că nu știu prea multe, dar știu foarte bine că nu i-ar plăcea asta.

— Da, domnule.

* * *

— Anathiola a căutat dovezi în toate acele imagini brute pe tot parcursul călătoriei.

— Bineînțeles că a făcut-o. Știam că cineva o va face când am aflat ce s-a întâmplat cu costumele noastre.

Cochkala și-a rotit coada încet în timp ce reflecta la cuvintele mele.

* * *

— Sunray către **11** și **41**, vom cerceta zonele comune. Secțiunea **11** pe *Nearpath*. **11a**, tu te apropii de *Mainpath* și stabilești o poziție de acoperire pentru a împiedica pe oricine să intre și să iasă din hangarul de navete. **11b**, verifică în această ordine: uzina de fuziune, uzina de apă și buncărele de minereu rafinat. **41a**, ieșiți în *Farpath* și acoperiți toate ușile. **41b**, când **41a** are acoperire, te grăbești spre *Mainpath* și te asiguri că subofițerul are cale liberă de retragere. **11** și **41**, planul de urgență *Gamma*. Repet, *Gamma*.

— Sunray Minor către Sunray, CP *Gamma*? Terminat.

— Sunray către Sunray Minor, știu că vom încasa primii focurile de armă și poate că vom suferi pierderi, dar vor fi o grămadă de civili Sidar aici. Zuul s-ar putea să-i folosească pe post de scut. Nu putem trage la fiecare mișcare.

— Domnule, aceasta este, din punct de vedere tehnic, o zonă de luptă care nu a fost inițiată de noi. Conform regulilor breslei mercenarilor, ne aşteptăm la victime civile.

— Noi suntem *Vânătorii Reginei*, maestre Warrant. Vom evita victimele civile chiar dacă legea spune că nu suntem vinovați.

— Înțeleg asta, domnule, dar să evităm un număr mare de victime.

— Știu. De aceea, secțiunile voastre sunt CP *Alpha*. Duceți-i în zona minieră. Au tras deja în ***31b***. De asemenea, costumele de minerit ar trebui să reducă numărul victimelor civile acolo.

— Am înțeles.

* * *

— Ca să clarificăm, locotenente, ai instruit trupele tale să tragă doar atunci când se trage asupra lor?

— Da, *Peacemaker*. Planul de contingență *Gamma* a anticipat un conflict în care civilii erau prezenți sau ar putea fi prezenți. Instrucțiunile noastre au fost să nu tragem până când o țintă nu trage în noi, să ne reglăm puștile pe un singur foc, nu pe rafale de trei cartușe sau pe automat complet, și să limităm utilizarea armelor grele, cum ar fi bombele K, la situațiile în care mai multe ținte vor prezenta o amenințare clară pentru trupele noastre. Cred că este de asemenea important de menționat că suntem o unitate ușoară.

— Și?

— Am vrut să știi că armamentul din dotarea costumelor noastre are muniţie ușoara de 12,7 mm. Nu ne puteam permite MAC-uri pentru costumele noastre, așa că ne bazam pe gloanțele HEAT.

— Ah. Atunci ce s-a întâmplat în cartierul Sidar?

— Voi ajunge la asta destul de curând.

— Foarte bine.

— Asaltul zonelor comune a fost un proces sumbru și lent. Aveți imaginile originale. Inițial, am crezut că ne luptăm doar cu Zuul, dar după cum puteți vedea, Sidar a luptat din greu...

* * *

— **41b** către Sunray, foc inamic susţinut!

— Sunray către **41b**, locația?

— *Mainpa*...

Urechile mele au răsunat din cauza unei explozii și a unui țipăt scurt și ascuțit.

— Sunray către **41b**, mai spune o dată!

— **41b** către Sunray, încă se trage asupra noastră. Caporalul tocmai a încasat-o.

— Câți Zuul?

— Niciunul, domnule.

— Niciunul?

— Sidar în costume de miner. Laserele lor nu ucid imediat, dar ne-au blocat. Caporalul s-a ascuns după un colț, dar un Sidar l-a străpuns și nu și-a dat seama până când nu i-a supraîncărcat CASPer-ul.

— Sunray către toate secțiile. Planul de contingență *Beta* pentru toți Sidar în costume de miner. Repet, CP *Beta* pentru Sidar în costume miniere.

— Sunray către Sunray Minor...

— Am auzit, El-tee. Bună decizie privind schimbarea CP. Acum ne confruntăm cu Sidar în costume și aici. Se pare că sunt lasere de mică putere; avem 20-25 de secunde pentru a le îndepărta de noi înainte de a ne arde. Totuși, ne afectează camerele de luat vederi.

— Am înțeles. Și Zuul?

— Rachetele lor au doar jumate din puterea de penetrare. Dar în aceste tuneluri suntem prea aproape de Zuul pentru ca proiectilele lor să se armeze. Propun să-i atacam direct.

— Bine, să folosim asta. Lovește-i repede și continuă să te miști.

— Da, domnule.

— Sunray către toate secțiunile. Să-i grăbim. Folosește viteza CASPer-ului tău. Trageți în funcție de CP, dar sunteți liberi să îi împingeți în jos cu blindatele voastre.

Am condus **41a** în sala mare de sport comună. Un detaşament Zuul ne aștepta, dar graba noastră i-a luat prin surprindere. O rachetă m-a lovit, dar a ricoșat pentru a-și trimite tija de tungsten într-un perete de stâncă. Am împușcat un cățeluș, iar glonțul HEAT de jumătate de inch mi-a oferit un jet albastru satisfăcător când a explodat.

Doi dintre soldații mei îmi urmară exemplul. Și ei au lăsat modele albastre pe peretele de piatră cu împușcăturile lor, dar al treilea a ezitat la ușă și a lăsat un Zuul să tragă bine cu lansatorul de rachete. Soldatul a fost aruncat înapoi în *Farpath*. Am tras în cățeluș înainte ca acesta să poată ținti din nou. Una dintre lăbuțele lui a aterizat pe o bandă de alergare, ca și cum ar fi făcut exerciții fără restul corpului.

Ceva la acest mic schimb de focuri m-a deranjat, dar nu am avut timp să-mi dau seama ce anume.

— Sunray către Secțiunile **11** și **41**, raport de situație.

— **41b** către Sunray. Stabil acum. Tocmai am eliminat patru Sidar. Galeria principală este acoperită, dar suntem doar doi. Unul a fost doborât, unul se întoarce la medic.

— Rămâneți pe poziții cât de mult puteți, dar retrageți-vă la o ofensivă serioasă. Vom fi acolo în curând. Cu coada ochiului, l-am văzut pe soldatul avariat trecând clătinându-se, cu brațul armei trunchiat și suferind în mod clar de șoc.

— Sunray către medic. Dacă ai un rănit uşor, cu capul limpede, trimite-l pe *Farpath* să ajute pe altul rănit grav să se întoarcă.

— *Wilco*.

— **11b** către Sunray, ramificaţiile și buncărele sunt libere.

— Victime?

— Doi CASPer-i avariați de lasere, dar mai mult supărați decât răniți.

— Sunray către **11a**. Victime?

— Unul a încasat o rachetă. Altul se întoarce. Camerele lui au fost lovite de câteva lasere și nu mai vede.

— Am înțeles. **11a** și **11b**, săriți în față. Vreau ca restul *Nearpath*-ului să fie liber. Așteptați în hangarul navetelor.

— *Wilco*.

Secțiunile **11** și **41** începuseră cu cincisprezece soldați, cu unul în minus față de TOE. Pierdusem trei , alți doi ieșiseră din luptă și cel puțin alți doi erau răniți. Să fi fost oare grăbirea lor planul corect? Mi-am scuturat îndoiala. Era timp pentru asta mai târziu.

— Sunray către **41a**, să terminăm de curățat *Farpath*.

Niciun Zuul sau Sidar nu se afla în primul buncăr de depozitare la care am ajuns. Nu era surprinzător, având în vedere dispunerea sa longitudinală, cu rafturi de o parte și de alta, dar fără un loc bun de ambuscadă. Același lucru era valabil și pentru auditoriu, dar următoarea încăpere, garajul pentru vehicule, ar fi fost o nenorocire dacă Zuul o ocupa.

— **41a**, suntem doar trei, așa că hai să fim deștepți. Vom arunca fiecare câte un *flash-bang*, vom merge spre stânga și ne vom plasa în spatele celei mai bune acoperiri pe care o găsim. Țineți minte, vizierele Zuul nu vor fi umbrite decât pentru o secundă, așa că grăbiți-vă.

— Am înțeles, au spus în cor.

Am tras ușa și am luat loc la coadă, în timp ce intram sub acoperirea *flash*-ului. Unul dintre Zuul a apăsat repede pe trăgaci și o rachetă a ricoșat în fundul meu. Probabil că mi-ar fi fost greu să mă așez mai târziu, dar cel puțin mai aveam fundul.

Așa cum bănuisem, mai multe stivuitoare și transportoare de paleți stăteau în acel colț, oferindu-ne o acoperire decentă. Un miner Sidar zăcea zdrobit în colț, cu pieptul costumului sfărâmat acolo unde un pumn CASPer îl lovise în grabă. Sperase să ne termine cu laserul său, am presupus, dar nu aveam să apuc să-l întreb niciodată după cât de adâncă era acea adâncitură în platoșa costumului său.

O succesiune rapidă de rachete Zuul a lovit vehiculele grele. Mai multe lasere au fulgerat deasupra noastră. Aveam aproximativ două secunde înainte ca Zuul să arunce cu grenade.

— Sunray către **41a**, la numărătoarea mea, aruncați grenade ofensive și *flash-bang*-uri, apoi înaintați de-a lungul zidului. Eu voi trece pe partea cealaltă și voi vedea dacă putem crea niște unghiuri de atac.

* * *

— Din nou, ca să clarificăm, ai folosit grenade, fără să știi dacă în încăpere erau civili Sidar neprotejaţi?

— Da, *Peacemaker*. Ca să fiu sincer, nu m-am gândit niciodată la asta pe moment. Primeam un foc semnificativ. Era cel puțin o grupă Zuul și mai mulți mineri Sidar. Avantajele noastre tactice erau viteza și coordonarea. Grenadele ușoare pe care le foloseam nu făceau cu adevărat multe pagube, nu ca bombele K, dar ne dădeau timp să manevrăm. Dacă aș fi așteptat să verific, am fi fost morți înainte de a le putea folosi.

— Cu toate acestea, costumele voastre erau rezistente la laserele și la grenadele mici disponibile pentru Zuul. Ți-ar fi dat asta timp să te uiți?

— Nu puteam să risc. Ai dreptate; grenadele Zuul trebuiau să ne lovească direct pentru a face multe pagube, dar noi eram înghesuiți într-un loc strâmt, iar șansele lor erau prea mari. Și, sincer, am presupus că, cu toate laserele care treceau peste noi, toți Sidar erau echipaţi în costumele lor.

— Și au fost?

— Nu. Grenada mea a aterizat printre trei fără armură, un adult și doi ucenici minori.

Cochkala a contemplat momentul cu mișcările lente ale cozii, înainte de a o pocni spre mine într-un gest de a continua.

* * *

O mișcare rapidă ne-a adus pe toți trei în poziții de tragere decente, oferindu-ne foc încrucișat. Ceilalți doi ajunseseră primii la locul lor, așa că mai mulți dintre Sidar și-au concentrat focul în acea direcție. Am comutat selectorul pe trei cartușe și am tras câteva rafale spre flancul lor expus. Toți trei au căzut. Totuși, un alt Sidar a avut un unghi de atac bun asupra mea și mi-a lovit carlinga Casper-ului cu un laser de care abia am reușit să mă feresc. S-a oprit când un glonț HEAT din partea cealaltă i-a trecut prin cap.

M-am uitat din nou în sus. Un alt CASPer fusese doborât, dar singurul rămas din **41a** trăgea gloanțe la foc automat. Trebuie să fi crezut că sunt mort, pentru că Zuul și Sidar se întoarseră cu toții spre el. Am coborât pe linie de parcă ar fi fost un poligon de tragere.

Celălalt soldat de pe acea parte a căzut la pământ în timp ce eu îl omoram pe ultimul Zuul.

— **11a** către Sunray. Observatorul este liber. Am ucis un Zuul dar și doi Sidar. Noi nu avem victime, dar sunt patru Zuparti și doi Pendal morți.

— Sunray către **11a**, confirm că Pendal sunt morți.

— Cred că au fost prinși în focul încrucișat. Laserele i-au străpuns.

— Recepționat.

* * *

— Ce făcea Pendal acolo? Conform înregistrărilor mele, acolo ar fi trebuit să fie doar Sidar și Zuparti, împreună cu gărzile pe care le-au angajat.

— Înregistrările tale nu arată că breasla cartografilor a trimis pe cineva, *Peacemaker*?

Cochkala și-a fluturat coada înainte și înapoi într-un gest de negare, nu foarte diferit de cel al unui om care dă din cap. Breasla Cartografiei?

— Stația minieră era singura locuibilă din sistemul Cimaron-283133, așa că Sidar și Zuparti au pus un observator acolo. În urmă cu aproximativ o lună, Pendal a sosit arătând toate acreditările și aroganța cartografilor. Cei patru Zuparti, din observator, erau oamenii de știință desemnați pentru stație.

— Ah. Dacă au trecut doar 30 de zile de la sosire, atunci nu ar fi în registrele mele.

— Lasă-mă să ghicesc, *Peacemaker*. Niciuna dintre bresle nu-și împărtășește cu promptitudine registrele între ele.

— Aveți dreptate.

* * *

— Sunray Minor către Sunray, secțiunea minieră este liberă.

— Sunray către Sunray Minor, câți Zuul ai înfruntat?

— Opt.

— Confirmă o secțiune de opt *câini*, Master Warrant!

— Confirmat. Opt *câini* în total. Și vreo douăzeci de mineri Sidar.

— La naiba! Nu-i de mirare că ne confruntăm cu atâta foc. Întoarceți-vă aici imediat.

— Se poate face. Afară!

Am patinat până la cei doi soldați. Caporalul Leeman nu va mai mânca niciodată un ambalaj de Coffee Crisp, cu gaura de laser din pieptar, dar soldatul Manning se târâse spre perete pentru a se sprijini într-o poziție cât de cât verticală. O rachetă Zuul îi zdrobise umărul.

— Manning, care este situația ta?

— Bine, domnule.

— Pe naiba. Poți să te întorci la medic?

— Sunt *tenace și versatil*, domnule. Pot s-o fac, a spus printre dinți. Dacă a existat vreodată un moment pentru motto-ul regimentului, acesta era acela.

— Bine. Lasă-mă să eliberez holul, iar tu te întorci la infirmerie.

O bubuitură puternică a răsunat în apropierea secției Sidar.

— Sunray la **11**. Ce-a fost asta?

Niciun răspuns.

— Sunray la **11**, repet, ce a fost zgomotul ăla?.

Din nou, nimic altceva decât zgomot static.

— Sunray Minor către Sunray, părea a fi una din bombele noastre K.

— Asta am crezut și eu.

— *El-tee*, dacă totul e atât de încurcat, nu te grăbi să afli. Asta ar strica și mai mult lucrurile. Să fii acolo în două minute.

— Am înțeles. O să trimit **41b** să supravegheze situația și aștept să avansezi.

— Da, domnule.

— Sunray către **41b**. Du-te într-un loc de unde poți vedea punctul de control Sidar. Nu, repet, nu mergeți mai departe.

— Am înțeles, Sunray. Înaintează pentru a observa, dar nu mai departe.

I-am acoperit în timp ce treceau pe lângă poziția mea pe *Farpath*. S-au așezat în față la locul lor, cu sergentul Mueller aplecându-se dincolo de colț pentru a arunca o privire.

— **41b** către Sunray. Pe poziții. Punctul de control Sidar este distrus în bucăți. Un CASPer doborât în fața lui. Nu pot vedea identificatorul de aici. Să avansăm?

— Negativ, **41b**. Așteptați acolo. Să fii acolo cu secțiunile **2** și **3** pe recepție.

— Am înțeles.

* * *

— Asta a fost prima dată când ați aflat că soldații voștri au intrat în spațiile Sidar?

— Da, *Peacemaker*.

— Și nu ați ordonat asta?

— Nu. Nu am făcut-o.

* * *

Când Russell și celelalte secții au sosit, am avansat până unde mă puteam apleca dincolo de colț pentru a vedea și eu pagubele.

— Domnule, nu am văzut nimic mișcându-se de când am ajuns aici, dar sunt destul de sigur că **11** a fost implicat într-un schimb de focuri. Am auzit explozii de gloanțe HEAT. O mulțime de gloanțe HEAT, a spus Mueller.

— Mulțumesc, sergent. N-avea timp să înjure. **21a** și **41b**, la semnalul meu, au pus un *flash-bang* în ușă.

— Russell, tu ia **21b** și traversează spre colțul îndepărtat. Încearcă să ai ochii pe coridorul care trece de punctul de control.

— Am înțeles.

După ce Russell a ajuns pe poziție, ne-a făcut semn să mergem înainte.

— **41b**, rămâi aici. Acoperă-ne coada. **21a**, rămâi cu mine.

Când am ajuns la ușa punctului de control, Russell arăta spre toate punctele de impact unde gloanțele HEAT spulberaseră cadrul ușii.

— Au aruncat în aer asta, domnule.

— Trebuie să mergem mai departe, domnule subofițer.

— Asta trebuie să facem.

* * *

— Ți-ai condus soldații rămași în secțiunea Sidar?

— Da, *Peacemaker*. Am avansat cu detașamentele mele rămase, mergând în salturi pentru a ne oferi acoperire, dar nu a fost nevoie. Abia în ultima parte a cartierului Sidar am găsit pe cineva în viață.

— Și i-ați ucis?

— Nu ne-au dat de ales. Am încercat să-i facem să se predea, dar ei au continuat să tragă.

Cochkala și-a fluturat coada înainte și înapoi.

— Asta nu are niciun sens. Presupun că pot înțelege de ce Sidar ar putea continua să tragă asupra voastră, dar Zuul ar fi trebuit să se predea. Mercenarii nu luptă până la moarte.

— Ăsta nu a fost singurul lucru care nu are sens.

— Oh?

* * *

Russell și cu mine ne uitam la cadavrele a patru rase diferite din fața noastră.

— Ei bine, cred că știm de ce a venit **11** aici, a spus el.

— Da. Șase corpuri Zuparti zăceau sfărâmate de focuri de rachetă, lasere și gloanțe HEAT. M-ar fi deranjat mult mai puțin dacă patru dintre ele nu ar fi fost *wardlings* Zuparti. Sângele copiilor de *nevăstuică* se amesteca într-un caleidoscop purpuriu cu sângele celor doi *cățeluși* care zăceau deasupra grămezii, aproape ca și cum ar fi murit pentru a-i proteja. Trei dintre soldații mei și patru Sidar îi încercuiau.

— *Master Warrant*.

— Da, locotenente?

— Înainte de a merge mai departe, cred că trebuie să ne luăm timp și să reflectăm.

Și-a înclinat capul, ascultând în mod clar dacă mai sunt focuri de armă.

— Și restul de **11**?

— Sunt deja morți. A fost o capcană și i-am lăsat să cadă în ea.

— Nu, domnule. Am auzit că ați încercat să-i țineți departe.

— De ce nu m-au auzit?

— Nu știu, domnule.

— Și de aceea eu... Comunicațiile mele s-au întrerupt.

CASPer-ul lui s-a înclinat, apoi și-a deschis cupola.

— Comunicațiile noastre au dispărut.

Mi-am deschis și eu carlinga ca răspuns.

— Da. La fel ca și cele ale Secțiunii **11**.

— Sistemele noastre sunt compromise.

Am dat din cap și m-am uitat la restul trupelor mele.

— Închideți-vă complet sistemele de comunicații. Semnale de mână de acum încolo. M-am uitat la Russell. Subofițer, ați pierdut doi membri din **21** în galerii, nu-i așa?.

— Da, domnule.

— Îi vom recupera în utilități. Fără armură. Imediat ce suntem în siguranță, vreau ca cei de la CASPer-e să fie scoși și adunaţi.

Și-a înclinat din nou capul.

— Un virus.

— Așa cred. Ceva care nu poate penetra pereții de aici.

* * *

— Spui că a fost un virus?

— Da.

— Asta e extrem de improbabil, locotenente.

— Știu. V-aș arăta datele...

— Dar nu există. A bătut cu coada pe masă.

— Găsesc această lipsă de înregistrări foarte neplăcută.

— Așa am crezut și eu la vremea respectivă. Am spus cu năduf.

— Ce s-a întâmplat?

— Crede-mă, atât eu, cât și maistrul Russell, am vrut să știm cel puțin la fel de multe ca și tine și am avut timp să ne dăm seama. Am încercat mai întâi să scoatem imaginile de la CASPer-ele Secțiunii **11**. Nucleele de date sunt mici și

solide. Chiar dacă CASPer-ele noastre sunt distruse, nucleele au șanse mari să supraviețuiască.

— Dar nu există date, locotenente. Ca și cum le-ai fi șters.

— Este mai greu de șters decât crezi, *Peacemaker*. Regimentul se bazează pe aceste date. Înainte să întrebi, din același motiv, este imposibil pentru un soldat să oprească înregistrarea.

— Și totuși, nu există date, a repetat Cochkala. Trebuie să spun, locotenente, că asta nu arată bine pentru tine.

Am râs. A fost un râs lung. Dur și amar.

— Eram un om mort în momentul în care ați ajuns aici.

— Locotenente, pot face ca asta să se întâmple!

— Și o vei face. Am râs din nou, în timp ce coada lui se clătina confuză. Oricum, ne-am uitat apoi la dispunerea tuturor cadavrelor și la rănile lor. Deoarece ne-am dat seama aproape imediat că toate CASPer-ele noastre erau compromise, am desenat de mână schițe ale cadavrelor. Am dat copii ale acestor schițe echipei voastre de criminaliști.

S-a uitat la tabletă.

— Ah, da, le am.

— Bine. După cum puteți vedea, civilii Sidar se aflau în mijlocul schimburilor de focuri. Cei mai mulți au fost uciși de gloanțe HEAT, dar mulți au murit din cauza laserelor și a rachetelor Zuul.

— Și asta se află în examinare.

— Am menționat cu ceva timp în urmă că ceva în legătură cu unele dintre schimburile de focuri m-a deranjat.

— Da, ce anume?

* * *

— Sunray?

— Da, subofițer? Nu avusesem altceva de făcut decât să privesc cum soldații mei rămași adunau ce dovezi puteau.

— M-am gândit puțin la capcane.

— Capcane?

— Cele care ne-au încetinit în mină.

— Da. Ce-i cu ele?

— Toate erau dispozitive explozive improvizate care foloseau plastic de minerit.

— Niciuna dintre ele nu era de concepție militară?

— Nu din câte am găsit.

— Ce înseamnă asta?

— Ei bine, mai e un lucru la care m-am gândit. Am citit toate rapoartele despre Zuul înainte de a veni aici.

— Și eu.

— Sunt deștepți și pricepuți, dar aici au luptat ca niște proști.

— La fel și noi.

— Am fost surprinși...

— Crezi că și ei au fost la fel de surprinși. Și asta înseamnă că toate astea au fost făcute de Sidar.

— Da.

* * *

— S-a înșelat, deși nu mi-am dat seama decât după ce a sosit echipa voastră de criminaliști și am fost luați în custodie. Sau, mai degrabă, a avut dreptate pe jumătate.

— Crezi că Zuul știa mai multe decât credea?

— Nu. Au fost chiar mai orbiți decât noi. A avut dreptate în privința asta. Dacă ar fi avut timp, ne-ar fi blocat în cartierul Zuparti.

— Dar au făcut-o.

— Nu chiar. Acea baricadă avea doar un detașament. Le spuneau "labe". O labă care să ne țină la pământ, atât. Dacă ar fi fost serioși, ar fi avut mai multe în fața noastră. În timpul bătăliei, am crezut că pur și simplu au încercat să ne facă să ne epuizăm în mină și prin urmare, să ne depășească numeric în zonele comune, dar ceea ce s-a întâmplat de fapt a fost că evenimentele i-au surprins. I-am învins la detalii. Tacticile lor se bazează pe număr și pe înconjurarea inamicului, dar ei nu au avut niciodată ocazia să facă acest lucru.

Și-a rotit coada în jurul lui în timp ce se gândea la asta.

— Indiferent cât de surprinși au fost, totuși, când a început focul, și-au îndeplinit contractul. Orice altceva ai decide, doresc ca acest lucru să fie raportat la breasla mercenarilor.

— De ce contează asta pentru tine? Și cum puteți spune că și-au îndeplinit contractul? Cei pe care trebuiau să-i apere au murit cu toții.

— Sunt victime la fel de mult ca și noi. Ei au îndeplinit contractul pe care Sidar îl dorea de fapt, nu cel pentru care credeau că luptă.

— Nu înțeleg.

— Lasă-mă să-ți pun câteva întrebări.

— Foarte bine.

— În primul rând, echipa ta criminalistică are cuburile noastre de date, nu-i așa?

— Da.

— Și ați constatat că majoritatea nu au niciun fel de date. Doar câțiva dintre ei și-au păstrat înregistrările.

— Așa este.

— Cea mai evidentă concluzie la care se poate ajunge este că am luat-o razna și am șters datele în încercarea de a acoperi masacrul, nu-i așa? Deși breasla mercenarilor informează toate unitățile că *Peacemaker*-ii aplică sancțiuni draconice atunci când o unitate încalcă regulile, se mai întâmplă.

— Ocazional.

— Și dacă asta este concluzia ta, atunci cât de probabilă este cererea lui Anathiola ca stația să fie cedată Sidar-ului.

— Probabilă, de fapt. Există un precedent pentru o astfel de decizie. De fapt, aproape că nu există altă hotărâre pe care aș putea-o lua în acest moment.

— Asta am crezut și eu. Acum, în acest caz, ce ar însemna asta?

— Nu înțeleg întrebarea.

— Nu există alte locuințe în Cimaron-283133 în prezent, nu-i așa?

— Ah, da, înțeleg. Dacă Sidar sunt singurii proprietari ai tuturor locuințelor din sistem, atunci îl pot revendica în întregime pentru ei.

— Cu toate acestea, dacă două rase dețin sistemul în comun, nu pot exclude alte rase, corect?

— Corect.

A fost nevoie de un moment lung pentru ca *Peacemaker* să proceseze implicațiile.

— Vrei să spui că Sidar a sacrificat o întreagă colonie pentru a revendica acest sistem? E absurd. Nu există nimic atât de valoros în acest sistem.

— Nu chiar, și cred că te-ai putea înșela.

— Nu chiar? Și cum adică, aș putea să mă înșel?

— Ați făcut aceeași greșeală pe care a făcut-o și maistrul Russell. Sidar vrea să controleze acest sistem, e adevărat, dar nu cred că Sidar a aranjat singur tot acest incident. În același timp în care virusul ne-a oprit comunicațiile, nucleele noastre de date au fost șterse.

Și-a încovrigat coada.

— Dacă, într-adevăr, un virus v-a eliminat toate comunicațiile și nucleul de date, pare mai probabil ca voi înșivă să fi introdus virusul pentru a vă proteja decât ca Sidar să fi introdus unul care v-a ajutat să-i ucideți propriul popor.

— Aveți dreptate. Sidar nu a avut niciodată șansa de a introduce un virus pentru că am plătit pentru protecția împotriva codului Sidar. Nici Zuul nu a fost de vină. Ne-am protejat și noi de codul lor.

— Acestea sunt precauții standard.

— Exact. Rămân trei posibilități. Noi înșine, cartografii Pendal și Zuparti. Dintre aceștia, îi putem exclude pe Pendal, cu excepția cazului în care este

posibil să se ofere voluntari pentru misiuni sinucigașe în care specia sau breasla lor nu obțin niciun avantaj.

— Logic. Asta m-ar face să te suspectez.

— Da, și nu te învinovățesc. Totuși, voi sublinia ceva.

— Oh?

— Cuburile noastre de date au fost singurele date care au fost șterse?

Și-a răsfoit blocul, uitându-se la raportul criminalistic.

— Da. Toate computerele Sidar și Zuparti par să aibă toate datele lor. Arhivele personale ale tuturor celor din stație au avut daune diferite, dar nu au fost șterse. De fapt, multe dintre ele au înregistrat părți din schimbul de focuri.

— Se potrivește filmarea cu ceea ce am descris?

— Da.

— Mă gândeam că da. Ei bine, mai este un computer.

— Oh?

— Cel astrografic din observator. Și toate datele sale au dispărut, nu-i așa?

Și-a consultat tableta.

— Da. Asta e interesant.

— Din două motive.

— Oh?

— Acel computer este de departe cel mai puternic de pe stație. Este singurul cu puterea de procesare necesară pentru a trece de securitatea noastră.

— Poate. Și al doilea lucru?

— Care sunt singurele date valoroase de pe un computer astrografic?

— Procesarea de la telescoape, presupun.

— Exact așa.

— Vrei să spui că Sidar a văzut ceva care a făcut ca sistemul să fie suficient de valoros pentru asta?

— Nu doar Sidar.

— Oh?

— Computerul astrografic ar putea trece de securitatea noastră, dar nu rapid.

— Și?

— Deci, singura dată când vreunul dintre soldații noștri a fost în raza de comunicare cu acel computer, care era protejat pentru protecția datelor, a fost atunci când Secțiunea **11** a intrat în observator.

— Asta nu e deloc concludent.

— Adevărat, dar când a încetat Secțiunea **11** să mai comunice?

S-a uitat la înregistrarea mărturiei mele de pe tabletă.

— Imediat după ce a intrat în observator.

— Exact. Și abia după ce noi ceilalți am intrat în cartierul Sidar, nucleele noastre de date CASPer și comunicațiile au fost corupte. Când am fost în apropierea CASPer-elor corupte ale lui **11**.

— Cum au putut anticipa că veți intra în observator pentru a lăsa virusul să atace?

— Trebuia să eliberăm zona comună, ceea ce însemna că trebuia să vizităm observatorul la un moment dat. Atunci virusul s-ar fi răspândit.

— Presupun că da.

— Toate datele rămase provin de la CASPer-ele care nu au fost niciodată în raza de acțiune a virusului. Nici nu am comunicat vreodată cu soldații din acele CASPer-e.

— De unde știi asta?

— Pentru că toate provin de la CASPer-e ale soldaților morți. Chiar și CASPer-ele lovite cât și cele din secțiile speciale au fost corupte înainte să ne dăm seama ce se întâmplă. Verifică singur datele.

Din nou, își consultă tableta și coada i se lăsă în jos.

— Este complet circumstanțial.

— Dar este plauzibil.

— Nu chiar. Tu însuți ai spus că computerul astrografic ar avea nevoie de timp, iar acesta nu l-a avut niciodată.

— Da. Ar fi avut nevoie de timp dacă nu ar fi avut o vulnerabilitate de exploatat.

— Sistemele voastre au o vulnerabilitate?

— Cred că a fost introdusă una.

— Introdusă?

— Da. Cred că Zuparti a deschis un *backdoor* în CASPer-ele noastre.

— Din nou Zuparti. Nu văd niciun avantaj aici pentru ei.

— Ei sunt singurii care au resursele și oportunitatea de a crea o breșă în sistem.

— Nu sunt soldații tăi?

— Nu. Contactul cu computerul astrografic a trebuit să se întâmple prea repede, iar noi nu am avut niciodată acces la observator. De fapt, doar vreo 10 creaturi au avut acces la observator: oamenii de știință Zuparti și Sidar și breasla cartografilor.

— Din experiența mea, acest lucru nu ar fi neobișnuit pentru astfel de observatoare.

— Exact. Sidar nu ar fi putut face breșa. Nici Zuul nu putea. Pendalii nu au avut niciun motiv. Niciuna dintre trupele mele nu a avut vreodată acces. Doar Zuparti a avut acces atât la computerul astrografic, cât și la sistemele noastre.

Și-a mișcat rapid coada înainte și înapoi.

— Tot nu are niciun sens.

— Are dacă au văzut ceva suficient de valoros. Ceva care a fost șters în mod convenabil din computerul astrografic.

— F11 sau diamantele roșii ar fi singurele lucruri.

— Exact.

— Dar nu există urme de niciuna dintre ele pe acolo.

— Niciuna din câte știm noi. Dar pun pariu că există una de care numai Sidar și Zuul știu. Și de aceea laserele Sidar l-au ucis "accidental" pe Pendal. Altfel, ei raportează această descoperire breslei lor.

— Presupunând că această poveste are vreo legătură cu adevărul, tot nu văd cum câștigă Zuparti.

— Cu controlul comun al Cimaron-283133-6A, ce ar putea împiedica alte rase să le urmeze, când Sidar și Zuparti vor începe să extragă orice ar fi acest premiu?

— Nimic.

— Dar dacă doar una dintre cele două rase deține titlul clar?

— Atunci acea rasă va deține titlul de proprietate asupra acelui premiu. Da, înțeleg de ce beneficiază Sidar.

— Cred că Zuparti și Sidar au negociat o înțelegere prin care Sidar să le dea o parte, ceea ce ar putea face fără să cedeze suveranitatea.

— Da, ar putea.

— Și de aceea am fost noi ucigașii, am scuipat eu.

— Explică.

— Noi suntem noi. Nu avem un istoric real. Nu există o istorie lungă, ca la Zuul, de contracte de succes. Nu ai avea niciun motiv să nu crezi că am devenit necinstiți, nu?

— Tot nu am niciun motiv real.

— De ce ai venit aici?

— Ce?

— De ce ai venit aici? Mi-ai spus mai devreme.

— Pentru că Anathiola mi-a cerut-o.

— La fel și Kukuluki.

— Da. Ceea ce a fost ciudat.

— Dacă nu ai fi venit aici, ce s-ar fi întâmplat?

— Nimic.

— Bine. Sidar și Zuparti ar fi împărțit sistemul și corporațiile ar fi fost distanțate, dar nimic altceva nu s-ar fi schimbat. Singura pedeapsă ar putea fi ca Cartografii să aplice niște amenzi pentru Pendalii lor morți. Pe *Pacificatori* nu prea îi interesează de lucruri atât de mici.

— Așa este. Coada i s-a lăsat în jos.

— Superiorii mei mi-au sugerat să ignor cererea.

— Dar ai vrut să-ți dovedești valoarea.

Coada i-a tresărit.

— Da, a spus el încet.

— Venind aici, trebuie să iei o decizie. Toate precedentele pe care le știu spun că trebuie să mă executați pe mine și plutonul meu, să amendați restul companiei mele și să dați titlul de proprietate către Sidar, pentru că mercenarii Zuparti au fost cei care au încălcat legea.

Am făcut o pauză.

— Și acum știi de ce aș prefera atât de mult să ne arunci pe mine, pe Anathiola și pe Kukuluki printr-un sas de aer. Cei doi știu cu siguranță ce se întâmplă, iar eu o merit cu siguranță, după ce am făcut ca mai mult de jumătate din plutonul meu să fie ucis. Singura mea speranță este să nu-mi omori și restul plutonului. Și nu-mi va plăcea deloc să-i văd pe Anathiola și pe Kukuluki profitând.

Coada lui a tresărit, dar în mare parte a rămas lăsată.

— Nu știu de ce, locotenente, dar te cred. În tot ceea ce mi-ai spus.

— Adevărul poate fi uneori convingător. Dar nu contează, pentru că nimeni altcineva nu o va face. Am avut prea mult timp la dispoziție, pentru a crea orice dovadă dorim pentru a-i păcăli pe anchetatorii dumneavoastră. Nucleele noastre de date sunt zgură, iar precedentele sunt prea clare.

— Da. Și dacă schimb dramatic precedentul...

— Asta ar putea încuraja și alte grupuri de mercenari să se răzvrătească.

— Da.

El a meditat la aceste lucruri în timp ce coada lui se zbătea, devenind mai violentă pe măsură ce medita asupra faptelor. În cele din urmă, s-a oprit și, pentru prima dată, l-am văzut cum își arăta dinții.

— Anathiola, Kukuluki, vă rog să vă întoarceți. Am luat o hotărâre, a mârâit în comunicator.

S-au întors aproape imediat. Radiau de nerăbdare.

— Mai întâi, a început Cochkala, îl voi judeca pe Zuul. Este un pic neobișnuit, dar voi raporta breslei mercenarilor că au îndeplinit acest contract. Coada lui a îndepărtat protestul incipient al Sidarului. Da, știu că asta îi va costa pe oamenii tăi un bonus și știu că nu au protejat de fapt toate speciile voastre. Cu toate acestea, nu găsesc nicio vină în acțiunile lor și au luptat până la eliminarea completă. Pentru înregistrare, precizez că aceasta este o schimbare unică față de precedent, menită să nu influențeze în niciun fel deciziile viitoare.

Anathiola și-a pliat aripile. Nu era mulțumit, dar anticipa totuși marele premiu.

— Precedentul dictează că Sidar ar trebui să primească titlul deplin și complet asupra lunii Cimaron-283133-6A. Acest precedent există din motive bune și importante.

Nicio rasă nu ar trebui să angajeze o unitate de mercenari și apoi să folosească acea unitate pentru a elimina prezența unei alte rase într-o situație în care pactele dintre rase dictează exploatarea comună a resurselor. Prin urmare, judec în favoarea Sidar.

Anathiola și Kukuluki au tremurat amândoi de emoție. Premiul era al lor. M-am micșorat în mine însumi.

Apoi Pacificatorul a continuat.

— Cu toate acestea, Cimaron-283133-6A este un caz special. Conflictul de aici s-a extins asupra membrilor Breslei Cartografilor. Nu am găsit nicio dovadă care să susțină vina unei rase sau a alteia în moartea celor doi Pendal desemnați aici. Prin urmare, aleg să nu aplic nicio sancțiune în acest moment, deși, în cazul în care apar noi dovezi, las această decizie deschisă pentru viitorii Pacificatori.

Dintr-odată, m-a cuprins speranța și am putut respira din nou.

— De asemenea, constat că breasla cartografilor are un interes legitim și important în sistemul Cimaron-28313333. Sunt solidar cu moartea membrilor săi și doresc ca cercetările lor să fie continuate. Deoarece Cimaron-28313333-6A aparține acum Sidar, le atribui celor de la Pendal orice lună, planetă sau asteroid din sistem, la alegerea lor pentru a înființa o nouă stație de cercetare, iar acea stație va include acces deschis și liber pentru Breasla Cartografilor.

Anathiola și Kukuluki au rămas uimiți. Coada Cochkalei a tresărit în timp ce expresiile lor confirmau afirmațiile mele mai mult decât orice aș fi putut spune vreodată. Stupefacția de pe fețele lor a făcut ca ceea ce urma să se întâmple să merite din plin.

A evitat orice protest care ar fi putut urma, continuând fără remușcări.

— Acum mă întorc la compania de mercenari umani...

* * *

— Mulțumesc, *Peacemaker*.

Peacemaker-ul s-a înfășurat cu coada sa.

— Nu merit mulțumirile tale. Ai avut dreptate. Regret că am știut ce s-a întâmplat și ce trebuie să fac.

— Nu ai de ales. Nu poți face compromisuri pentru ca mercenarii să-și depășească limitele. Chiar și așa, mi-ai salvat plutonul. Și, cel puțin, nici Sidar, nici Zuparti nu vor avea de câștigat total.

— Asta a fost tot ce am putut face.

— Știu. Și am primit un mesaj de la colonelul meu.

— Da, a răspuns *Peacemaker*. Spunea: "*tenace și versatil*". Nimic altceva.

— Nu era nevoie de nimic altceva.

— Nu înțeleg.

— Este motto-ul companiei noastre. *The Queen Elizabeth's Own Foresters nu se oprește niciodată și întotdeauna găsește o cale*. În acest caz, de a face dreptate.

— Ah.

A făcut o pauză.

— Înțeleg că specia ta își strânge labele anterioare în anumite momente.

— Da, așa e.

— Cred că acesta este unul dintre acele momente. Și-a întins laba în fața mea până când am strâns-o. Apoi s-a întors și a ieșit din sas. Când trapa s-a închis, s-a întors să se uite pe fereastră înainte de a face un gest.

Ușa exterioară s-a deschis...

# # # # #

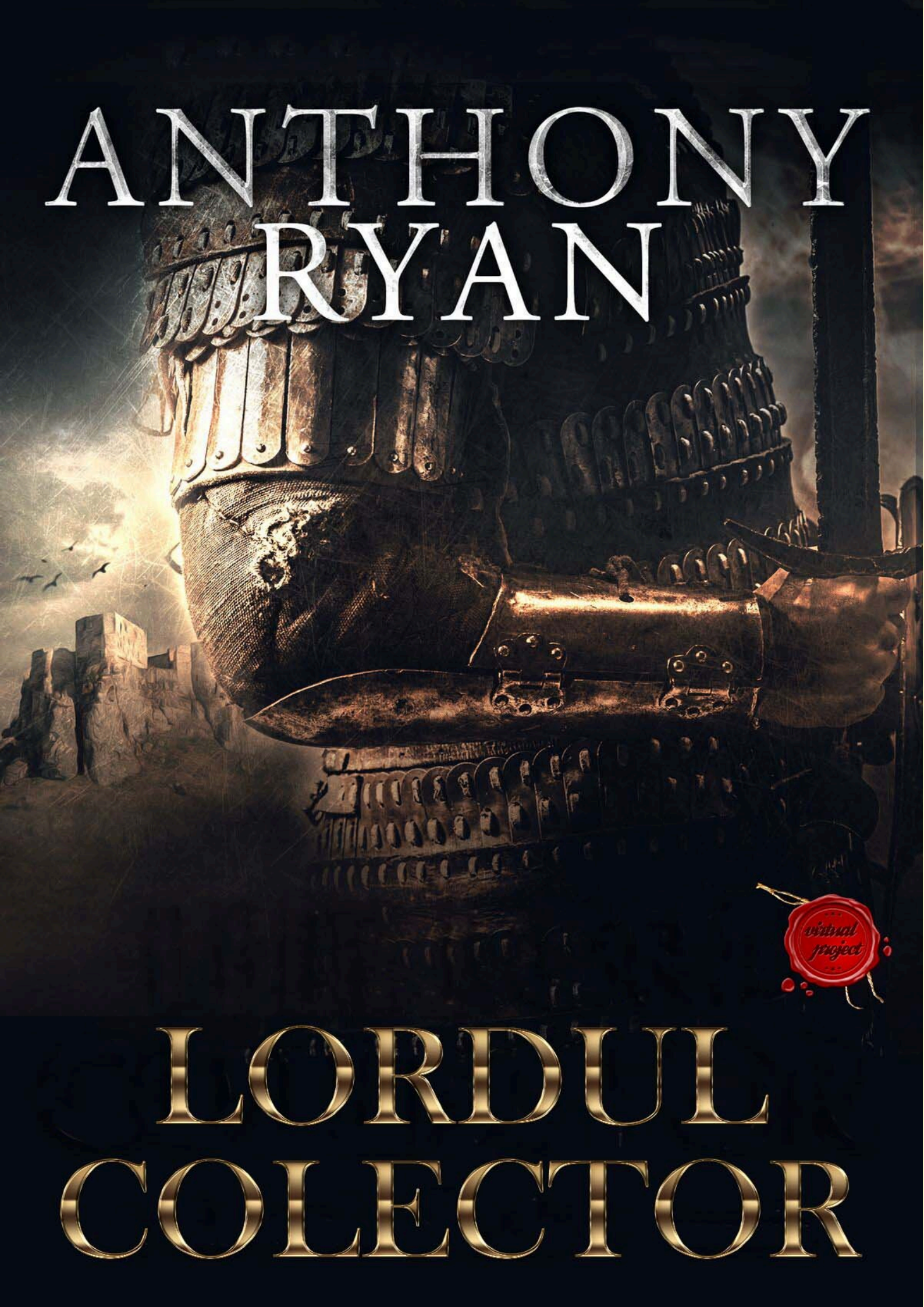
ANTHONY
RYAN
virtual project
LORDUL
COLECTOR

ANTHONY RYAN

LORDUL COLECTOR

Următoarea poveste are loc în aceeaşi lume ca şi romanul meu Cântecul sângelui, *primul volum din trilogia* Umbra Corbului. *Am scris-o pentru că am vrut să explorez mai pe larg personajele care apar în* Cântecul sângelui *şi în continuările* Lordul Turnului *şi* Regina de foc. *Cititorii familiarizaţi cu opera mea vor recunoaşte cu siguranţă un anumit maestru spadasin al Ordinului al Şaselea, cu ochi palizi şi voce răguşită, iar cei curioşi de originile Lordului Turnului de pe Coasta de Sud vor găsi aici răspunsuri. Povestea are loc la jumătatea liniei temporale descrise în* Cântecul sângelui, *o perioadă în care Regele Janus, cu (ar suna mai bine cruzimea) nemilozitatea caracteristică, este pe cale de a-şi consolida şi mai mult stăpânirea asupra Tărâmului Unificat.*

Autorul

*

— Unde se ascund, Varesh?

Varesh Baldir era un bărbat înalt, undeva trecut de patruzeci de ani, voinic, cu o barbă mare şi neîngrijită, care îi ascundea în parte trăsăturile îmbătrânite, comune celor care îşi câştigau traiul de pe țărm. Sprâncenele sale dese se încrețiseră în timp ce îl privea fix pe Jehrid, cu ochii aprinşi mai ales de ură şi furie, dar trădând şi o scânteie de teamă.

— Am numărat aproape două zeci de cadavre pe plajă după ce ați jefuit cargoul şi ați ucis echipajul, a continuat Jehrid, simțindu-se în avantaj. Cunosc codul la fel de bine ca şi tine. Plăteşti cu sânge pentru sânge.

Varesh a respirat adânc, închizând ochii şi întorcându-şi fața spre mare, ura şi frica dispărând pe măsură ce fruntea i se înmuia sub vântul sărat. După o clipă, a deschis ochii şi s-a întors spre Jehrid, cu gura strânsă într-o linie dură, de neclintit, iar pumnii lui tatuați s-au strâns, făcând să zornăie lanțurile de la încheieturile sale groase.

Tăcerea este singura lege, se gândi Jehrid. Prima regulă a codului contrabandiştilor, care i-a fost inoculată de-a lungul multor ani nefericiți. *Asta e o pierdere de timp.*

A suspinat şi s-a apropiat mai mult de *Gura lui Nawen*, o gaură artificială prin tăpşanul stâncos pe care se aflau. Lanțul lui Varesh mergea de la cătuşe până la o brățară de fier înfiptă în vârful unei pietre care semăna cu o pară răsturnată, un vârf lat şi rotunjit care se îngusta până la o bază plată. Fusese cioplită în gresia roşie palidă care era din belşug pe țărmul sudic al Asraelinului şi care făcea clădirile de aici atât de aparte. Una dintre primele acțiuni ale lui Jehrid după ce şi-a preluat rolul de şef a fost să angajeze un zidar care să modeleze pietrele, insistând ca acestea să aibă o greutate de cel puțin două ori mai mare decât cea a unui om şi să fie cioplite astfel încât să poată fi răsturnate cu uşurință în gaură. Când a terminat, şi-a pus oamenii să le aranjeze într-un rând ordonat în vârful tăpşanului; o declarație că nu va accepta trădarea. Începuse cu douăzeci, acum mai rămăseseră doar cinci, şi în curând vor fi doar patru.

Jehrid şi-a sprijinit o cizmă pe piatră, uitându-se la valurile care se izbeau de stâncile aflate mult mai jos. Pescăruşii începuseră deja să se adune, cu aripile îndoite la spate în timp ce se scufundau în valuri, dornici de recolta proaspătă aflată dedesubt. Acest țărm fusese întotdeauna blând cu prădătorii. Păsările scufundătoare erau singurul semn al celor şase oameni pe care îi aruncaseră deja prin gaură în mare. Rudele lui Varesh: patru veri, un frate şi un nepot. Ultimii făceau parte din Dinți de Piatră, o frăție de contrabandişti şi prădători care a bântuit acest țărm de mai bine de trei generații. Înainte de a lovi cu piciorul fiecare bolovan, Jehrid îi pusese lui Varesh aceeaşi întrebare şi, de fiecare dată, liderul Dinților de Piatră rămăsese tăcut şi îşi privise rudele azvârlite spre moarte. Singurul copil al lui Varesh, o fiică cu un temperament notoriu, căzuse ucisă de o săgeată de arbaletă atunci când Jehrid îşi condusese

compania în bârlogul contrabandiştilor, o crăpătură îngustă în labirintul de stânci de la est de Turnul de Sud, înțesată cu pradă jefuită de pe cargoul alpiran pe care îl ademeniseră spre stânci cu o lună înainte. Unul dintre verii lui Varesh permisese ca vinul să-i dezlege limba după ce vizitase un bordel din oraş în noaptea precedentă, iar Jehrid considerase întotdeauna că târfele erau informatori excelenți.

— Mama mea mi-a spus odată o poveste despre cum şi-a primit Maw numele, i-a spus lui Varesh pe un ton blând. Vrei să o auzi?

— Mama ta a fost o scorpie pocită, i-a spus Varesh, cu vocea tremurând de furie. Care a născut un trădător.

— Nu e ceva obişnuit, vezi tu, a continuat Jehrid, cu un ton neschimbat. Nawen, sau Na Wen, ca să-i dăm numele corect, era căpitanul şi singurul supraviețuitor al unei corăbii naufragiate din Vestul Îndepărtat. Un bătrân pescar singuratic l-a luat în grijă, deşi era destul de nebun, după cum spuneau oamenii. În fiecare zi venea aici şi ciocănea stânca cu ciocanul şi dalta. În fiecare zi, timp de doisprezece ani, până când a făcut o gaură circulară perfectă în această stâncă. Şi când a terminat… ei bine, presupun că poți ghici ce a făcut.

Jehrid şi-a înțepenit piciorul, împingând piatra spre gură.

— Nimeni nu ştie de ce a făcut-o, căci cine poate ghici ce e în mintea unui nebun? Dar mama mea, care a fost o femeie înțeleaptă, a judecat că a fost un act de răzbunare, o dorință de a lăsa pe țărm leşul omului care i-a naufragiat corabia şi i-a ucis echipajul.

I-a aruncat lui Varesh o ultimă privire întrebătoare.

— Viața în minele regelui nu e cine ştie ce, a spus el. Dar este viață. Ştiu că Dinții de Piatră s-au aliat cu Spărgătorii Roşii pentru a jefui acea navă. Lucrurile trebuie să fi fost disperate dacă ai încheiat o alianță cu nişte duşmani, cu care vă urâți. Rezolvă nişte socoteli vechi, Varesh. Spune-mi unde e bârlogul lor.

Varesh a scuipat pe pietrele de la picioarele lui Jehrid şi şi-a îndreptat spatele.

— Dacă o găsesc pe mama ta Dincolo…

Jehrid a lovit piatra cu piciorul, trimițând-o în prăpastie, trăgând lanțul peste stâncă în timp ce se prăvălea în gol. Varesh a avut timp doar pentru un scurt țipăt când a fost tras în gaură, oasele crăpând când a ricoşat dintr-o parte a găurii, urmat de un geamăt disperat, când a plonjat spre valurile care se spărgeau de stânci.

— Scrie o notă către Cancelaria Regală, a spus Jehrid, întorcându-se către sergentul său care se ocupa de vistierie, un Nilsaelin bondoc, recrutat atât pentru uşurința de a se descurca cu literele, cât şi pentru îndemânarea sa cu arbaleta. Varesh Baldir, liderul bandei cunoscute sub numele de Dinții de Piatră, executat în această zi împreună cu şase dintre acoliții lui. Execuția a fost efectuată în baza decretului Regelui de către Jehrid Al Bera, Lordul Colector al

Visteriei Regelui. Anexează o listă cu marfa de contrabandă pe care am recuperat-o şi asigură-te că oamenii ştiu că o voi verifica în magazie.

Sergentul a dat din cap energic, păstrând înțelept tăcerea. La fel ca majoritatea celor recrutați în slujba Lordului Colector, el aflase rapid despre intoleranța lui Jehrid față şi de cele mai mărunte furturi.

— Nu degeaba sunteți plătiți de două ori mai bine decât Garda Tărâmului, le spusese el oamenilor lui adunați în dimineața în care îl biciuise pe un fost gardian al oraşului Varinshold pentru că se servise cu o singură fiolă de Floare roşie. Lăcomia nu va fi tolerată.

— Vine un călăreț, milord, a strigat un alt om, arătând spre nord.

Călărețul purta uniforma unui membru al Gărzii de Sud, un recrut tânăr, aşa cum erau mulți în aceste zile. Noul Lord al Turnului fusese prompt în aplicarea ordinului regelui ca trupele să fie curățate de cei leneşi şi corupți, deşi asta îl lăsase cu mare nevoie de oameni de gardă.

— Complimentele Lordului Turnului, Lord Al Bera, a spus tânărul soldat, lăsând frâul liber şi făcând o plecăciune joasă în şa. Lordul vă solicită prezența cu toată urgența.

— O altă corabie eşuată? l-a întrebat Jehrid.

— Nu, domnul meu. Soldatul din Gardă s-a îndreptat şi a schițat un zâmbet precaut. Avem… vizitatori.

***

Lordul Turnului, Nohrin Al Modral, l-a salutat pe Jehrid cu o mişcare prietenească a capului atunci când a intrat în cameră, dar nu s-a ridicat de pe jilțul său simplu, cu spătar înalt. Deşi, din punct de vedere ierarhic, erau de rang egal, Jehrid nu s-a simțit jignit de absența unui salut formal. Îl cunoscuse pe acest om ca şi căpitan şi, mai târziu, Lord Mareşal, de-a lungul anilor petrecuți în Garda Regală şi cunoştea bine disprețul fostului său comandant pentru ceremoniile inutile. De asemenea, Al Modral avea doar doi ani până împlinea şaptezeci de ani şi picioarele sale nu mai erau la fel de robuste.

Simplitatea jilțului său şi a camerei de audiență, în mare parte goală, erau un contrast puternic cu precedentul titular. Fostul Lord al Turnului, Al Serahl, avusese o cameră bogat decorată şi primea vizitatorii cocoțat pe un jilț înalt, asemănător unui tron, atât de înalt încât avea nevoie de o scară pentru a urca pe el. Fusese un bărbat mic, cu fața îngustă şi un nas proeminent, iar Jehrid îşi amintea că sesizase o asemănare suspectă cu un papagal, în ziua în care el şi lordul Al Modral intraseră, cu şase luni în urmă, neanunțat şi purtând un mandat de arestare parafat cu sigiliul regelui. Întreaga companie de Gărzi a Tărâmului din spatele lor descurajase orice intervenție nechibzuită din partea Gărzii de Sud prezente, în ciuda rugăminților nefericitului Al Serahl, care a țipat până la răguşeală înainte de a cădea de la înălțimea tronului într-o învălmăşeală de haine confecționate din cele mai fine mătăsuri alpirane. Când

Jehrid l-a condus către spânzurătoare, hainele sale au fost mult mai modeste.

— Se pare că avem ocazia să sărbătorim, Lord Colector, a spus Lordul Turnului, arătând spre cele trei figuri care stăteau în fața lui. Credința consideră că este potrivit să acorde ajutor cauzei noastre.

Jehrid a îngenuncheat în fața Lordului Turnului înainte de a se ridica pentru a-i examina pe vizitatori. Cel mai înalt purta o sabie în spate şi mantia albastru-închis a celui de-al Şaselea Ordin, întorcându-i privirea lui Jehrid cu ochi palizi şi impasibili. Părul tuns scurt era cărunt la tâmple, iar trăsăturile sale aveau uscăciunea tipică slujitorilor Credinței. Jehrid îl cunoştea de la o incursiune de mult uitată pe teritoriul Lonak, deşi nu-şi făcea iluzii că fratele şi-ar fi amintit de băiatul-soldat care stătea cu privirea înmărmurită în timp ce hăcuia trei războinici Lonak în tot atâtea secunde.

— Fratele Sollis, nu-i aşa? Jehrid l-a salutat pe bărbatul cu ochi palizi cu o plecăciune. *Cea mai mortală sabie din Al Şaselea Ordin,* a meditat el în timp ce Sollis înclina capul. *A venit în sud pentru a lupta cu contrabandiştii. Regele are o părere atât de proastă despre eforturile noastre încât cere ajutorul Ordinului?*

— Aceştia sunt Fratele Lucin şi Sora Cresia, a spus Sollis cu voce seacă, făcând semn din cap către cei doi tovarăşi ai săi, ambii purtând hainele de culoare albastre ale celui de-al Doilea Ordin.

Fratele Lucin era un bărbat subțire şi chel, trecut de cincizeci de ani. Lui Jehrid i se părea că expresia lui aparent senină era oarecum forțată, cu trăsăturile încordate ca şi cum ar fi purtat o mască. Sora Cresia părea să aibă puțin peste şaisprezece ani, cu părul blond ca mierea legat în spate, cu trăsături tinereşti, iar silueta ei subțire era ascunsă de veşmintele purtate cu un disconfort evident. Spre deosebire de Lucin, ea nu simțea nevoia să afişeze un aer fals de seninătate, întorcându-i privirea lui Jehrid cu o încruntare abia reprimată.

Al doilea ordin, a meditat Jehrid în sinea sa. *La ce ne folosesc misionarii aici?*

— Vizitatorii noştri vin cu o misiune specială, Lord Al Bera, a continuat Lordul Turnului. Cu privire la nava alpirană naufragiată luna trecută. Le explicam că ați controlat bine situația. Ați terminat cu Dinții de Piatră, nu-i aşa?

— Începând din această dimineață, milord, a răspuns Jehrid. Deşi Spărgătorii Roşii rămân ascunşi. Poate că încă o săptămână de cercetări ne va ajuta să îi găsim. Agenții mei sunt ocupați cu asta. Promisiunea unei recompense bogate îi îndeamnă întotdeauna la eforturi mai mari.

— O săptămână este prea mult, spuse fratele Sollis. Cu puțin noroc şi cu ajutorul nostru nu vor mai fii întârzieri.

— Ajutorul Ordinului al Şaselea este întotdeauna binevenit, frate, a răspuns Jehrid înainte de a arunca o privire tăioasă către cei doi misionari. Cu toate acestea, mărturisesc că sunt nedumerit în ceea ce priveşte ajutorul oferit de tovarăşii voştri. Fără supărare, frate şi soră, dar inimile Spărgătorilor Roşii nu se vor deschide către Credință, indiferent de câte catehisme le veți azvârli în

ureche.

Uşoara urmă de încruntare a surorii Cresia s-a transformat într-un zâmbet, vocea ei trădând o uşoară notă de dispreț în timp ce privea în jos, murmurând:

— Am mai mult decât catehisme de aruncat în ei.

Fratele Lucin i-a aruncat o privire tăioasă, fără să spună nimic, dar severitatea privirii lui a fost suficientă pentru a o face să îşi coboare şi mai mult capul, încruntarea înlocuind dispreţul.

— Scuzele mele, milord, i-a spus Lucin lui Jehrid. Eleva mea abia are o săptămână de la prima ei ieşire dincolo de zidurile Ordinului nostru şi ştie prea puțin despre lume sau, se pare, despre politețea obişnuită. S-a uitat din nou la Cresia, care îşi ținea capul plecat, deşi Jehrid a văzut că mâinile ei erau acum strânse, tremurând puțin.

Fata asta nu e mai misionară decât mine, se gândi Jehrid. *Ce caută ei aici?*

— Fraţii din Ordinului meu sunt plini de talente variate, a continuat fratele Lucin. Misiunile ne pun la încercare atât trupurile, cât şi Credința. Eu însumi am fost vânător înainte de a simți chemarea de a îmbrăca aceste haine.

Nu, nu erai, a presupus Jehrid dintr-o scurtă privire aruncată la brațele zvelte ale fratelui şi la trăsăturile bine conturate, dar neîmbătrânite. *Mă îndoiesc că mai petreci un minut mai mult decât trebuie în afara uşilor.* Cu toate acestea, el doar a dat din cap în timp ce fratele a continuat:

— Uneori, fraţii mei din Al Şaselea Ordin au ocazia să apeleze la abilitățile mele de urmărire, atunci când propriile lor talente sunt ocupate.

— Trebuie să vedem epava, a spus Sollis.

— Abia dacă a mai rămas ceva, a răspuns Jehrid. O lună de maree a curățat țărmul de lemne şi nisipul de urme.

— Chiar şi aşa, a spus Sollis, întâlnindu-i privirea, cu ochii palizi care nu clipeau.

Jehrid fusese soldat timp de douăzeci din cei treizeci şi trei de ani ai săi. Se luptase cu lonakii, cu tâlharii, cu necredincioşii şi cu meldeneeni, şi se ştia egal sau superior celor mai mulți oameni pe care era posibil să-i întâlnească în luptă. Dar Fratele era diferit, nu uitase niciodată cum îl văzuse luptând. Cu toate acestea, fusese întotdeauna sclavul firii sale vulcanice şi furios față de cei care căutau să-i stârnească frica, o senzație îndelung amorțită, care îi trezea amintiri urâte din copilărie.

— Pot să vă întreb, ridică el vocea, întorcându-se cu fața la Sollis, de ce vă interesează această epavă?

Sollis şi-a înclinat uşor capul, cu o expresie neschimbată, în afară de o îngustare a ochilor. Jehrid a simțit cum i se accelerează şi mai mult firea vulcanică la gândul că a fost evaluat şi, fără îndoială, găsit deficitar. Din fericire, Stăpânul Turnului a intervenit înainte ca el să poată da glas oricărei furii.

— Se pare că a fost un pasager la bord, a murmurat lordul Al Modral, ridicându-se cu greu de pe scaun, cu mâna tremurând pe bastonul greu pe care

era obligat să-l poarte. Jehrid ştia că nu trebuia să-l ajute, bătrânul având încă mândria neştirbită şi un temperament aparte. Un pasager de o anumită importanță, nu-i aşa, Frate?

— Chiar aşa, domnul meu, a răspuns Sollis, clipind înainte de a-şi îndrepta privirea către Lordul Turnului. Iar regele Janus este dornic să îl recupereze.

— Fiecare suflet de pe acea navă a pierit pe stânci sau s-a înecat în valuri, a spus Jehrid. Negustorii alpirani din oraş s-au ocupat de cadavre şi au făcut tot ce au putut pentru a afla nume din lucrurile lor.

— Pasagerul pe care îl căutăm nu se afla printre ei, a declarat Lucin pe un ton sec pe care Jehrid l-a găsit aproape la fel de enervant ca şi privirea evaluatoare a lui Sollis.

— Sunt toți morți, a repetat Jehrid. Ați venit aici pentru o misiune inutilă…

Toiagul greu al lordului Al Modral a lovit dalele. Poate că picioarele bătrânului cedau, dar brațul său rămăsese puternic. Ecoul născut de toiagul său a răsunat în cameră timp de câteva secunde, înainte de a vorbi din nou:

— Fraților şi Soră, Lordul Colector va fi mai mult decât fericit să vă escorteze la epavă şi să vă acorde orice fel de ajutor considerați necesar. Vă rugăm să ne lăsați, ca să putem discuta şi alte probleme.

După ce cei trei au ieşit, Lordul Turnului s-a îndreptat spre vitraliul amplasat în peretele dinspre sud al camerei. Fereastra era singurul vestigiu al dragostei lordului destituit Al Serahl pentru ornamente scumpe care mai rămăsese, conceput pentru a celebra o bătălie şi o atrocitate la care nu luase parte în mod direct. Era o lucrare minunată, de la podea la tavan, o minune de o măiestrie aparte, din plumb şi sticlă de diferite nuanțe, redate într-o narațiune ascendentă. În partea de jos, multe nave navigau dintr-un port, identificat ca fiind Turnul de Sud de un semn asemănător unei sulițe care se ridica deasupra docurilor. Geamurile din mijloc înfățişau o bătălie navală atroce, care nu era conformă cu memoria lui Jehrid. Cea mai mare parte a flotei meldeneeană fusese absentă în acea zi, iar pirații nu reuşiseră să adune nici măcar o treime din navele care erau pictate aici. Spre deosebire de bătălia maritimă, geamurile superioare ale ferestrei erau în întregime identice cu amintirile lui Jehrid: un oraş… în flăcări. Soarele de la sfârşitul după-amiezii era astăzi lipsit de nori şi proiecta scena pe podeaua camerei în detalii vii, nelăsându-l pe Jehrid să scape de spectacolul îngrozitor şi de amintirile pe care i le provoca.

— Mai mult de zece ani, a spus lordul Al Modral, dând din cap spre fereastră. Dar uneori pare că a fost ieri. Apoi sunt zile în care este doar o amintire vagă, ca un fragment dintr-un coşmar de care nu poți scăpa.

— Într-adevăr, milord, a spus Jehrid, ținând privirea coborâtă.

Ura fereastra şi, de fapt, ceruse să fie distrusă. Lordul Turnului, însă, avea mult prea mult respect pentru artă pentru a permite acest lucru.

— Înainte de… asta, Al Modral şi-a fluturat bastonul spre oraşul în flăcări, îmi amintesc de un căpitan mai puțin dedat la mânie.

— Zece ani este o perioadă lungă, milord a răspuns Jehrid, rezistând

impulsului de a închide ochii. Cine făcuse fereastra reuşise cumva să capteze nuanța exactă a flăcării care mistuise capitala meldeneană , deşi, din fericire, nu exista nicio artă care să poată reda țipetele.

— Cu toate acestea, a continuat Al Modral, cred că regele ar prefera ca Lordul său Colector, să-şi păstreze capul limpede şi echilibrat în timpul acestei misiuni.

Jehrid a clipit, forțându-se să se concentreze la Lordul Turnului.

— Bineînțeles, milord.

— Au sosit neanunțați, având misive de la Aspecții celui de-al Doilea şi al Şaselea ordin, dar fără un mandat regal. Ciudat, nu crezi? Având în vedere că au venit cu afaceri regale.

— Cu siguranță, milord. Suficient de ciudat pentru a le cere să aştepte până ce vom cere clarificări de la curte.

Al Modral a clătinat din cap.

— Viața de Lord Mareşal m-a învățat multe lecții, Jehrid. Lecții pe care ai face bine să le înveți şi tu dacă, aşa cum îmi doresc cu ardoare, îmi vei succeda într-o zi la conducerea acestui Turn. Lecția de astăzi este dublă. În primul rând, nebunia de a obstrucționa Ordinele, în special pe al Şaselea. În al doilea rând, valoarea informațiilor. Aş vrea să ştiu identitatea acestui pasager pe care îl caută şi natura afacerilor lui pe acest țărm.

Niciodată nu l-am considerat un intrigant, s-a gândit Jehrid. *Dar regele i-a dat Turnul cu un motiv.*

— Voi avea grijă de asta, milord.

— Bine.

Lordul Turnului i-a pus o mână pe umăr în timp ce se întorceau şi se îndreptau spre scaun, bătrânul fiind mai dispus să accepte ajutorul acum că nu mai existau martori.

— Şi, dacă acest pasager este încă în viață, ştim foarte bine al cui este. Cu ajutorul Credinței, poate că vei găsi în sfârşit ceea ce te-a atras înapoi pe acest țărm.

S-a aşezat înapoi pe scaun cu un oftat, iar mâna i-a alunecat de pe umărul lui Jehrid ca o cârpă moale.

— Crezi că va fi dulce când o vei gusta în sfârşit?, a întrebat el. Se spune că răzbunarea poate fi amară.

— Ar putea fi ca pelinul şi tot aş bea până mi-ar exploda burta. Jehrid a făcut un pas înapoi, lăsându-se în genunchi înainte de a se ridica pentru a executa un salut impecabil. Cu permisiunea dumneavoastră, milord.

***

Shelter Bay era o crestătură stâncoasă, cu nume greşit, pe țărm, la vreo treizeci de mile vest de Turnul de Sud. Era formată dintr-o plajă de o sută de metri flancată de faleze înalte. Când mareea era înaltă, marea devenea o furie de

valuri, zdruncinate de rocile abundente care se ascundeau sub suprafață. Acestea deveneau vizibile doar când mareea era joasă, un labirint întunecat de recife zimțate care făceau din acesta un loc atât de favorit pentru bandele de pirați.

Plecaseră din Turnul de Sud cu o seară înainte, Jehrid călătorind cu douăzeci dintre cei mai de încredere oameni ai săi. Fratele Sollis călătorea cu cei doi misionari şi cu o duzină de frați din Al Şaselea Ordin. Au făcut tăbăra peste noapte în dune(,) înainte de a se îndrepta spre golf, unde, contrar aşteptărilor lui Jehrid, mareele reuşiseră să cruțe câteva fragmente ale navei alpirane.

Fusese botezată *Selennah* de către negustorii alpirani care veniseră să revendice orice încărcătură pe care Jehrid ar fi putut să o recupereze, un termen arhaic, dar care se afla la îndemâna lui Alpiran: *Voyager.* O navă veche, dar solidă şi bine condusă, deşi nu suficient de bine pentru a rezista atracției luminilor false ale piraților. Jehrid presupusese că un ofițer secund trebuie să fi fost de gardă când s-au apropiat de țărm. Un marinar veteran ar fi ştiut mai bine. Trei dintre bârnele ei arcuite se ridicau din valuri ca nişte coaste dezgolite ale unei fiare dezgropate, tot ce mai rămăsese dintr-o corabie care navigase pe marea Erineană şi dincolo de ea, timp de trei decenii.

— Şi nu ați găsit niciun supraviețuitor? a întrebat sora Cresia, privind epava cu privirea încruntată, aşa cum fusese pe tot parcursul călătoriei.

— Marea este întotdeauna un asasin eficient, Soră, i-a spus Jehrid. Deşi au fost câțiva cu gâtul şi degetele tăiate. Piraților nu le place să lase martori în urmă şi nici bijuteriile lor.

Trăsăturile ei au avut o tresărire de dezgust şi furie, pentru care Jehrid a descoperit că o simpatiza. *Un oarecare simț al dreptății în spatele încruntării, se pare.*

— Cel mai bine ar fi ca noi trei să căutăm singuri de acum încolo, a spus fratele Lucin, coborând de pe calul său cu o grimasă de disconfort. Abilitățile mele… funcționează cel mai bine când nu-mi este distrasă atenția.

— Nu este nimic pe nisip, aşa cum am spus că va fi, a subliniat Jehrid, în timp ce sora Cresia şi fratele Sollis îl urmau pe Lucin pe plajă.

Fratele chel a făcut doar un semn cu mâna şi a continuat să se chinuie printre dune. Jehrid i-a privit pe cei trei apropiindu-se de țărm. Pentru o vreme, Lucin s-a plimbat de colo-colo cu Sollis şi Cresia după el, oprindu-se din când în când să arate ceva pe nisip înainte de a-şi mângâia bărbia într-o aparentă contemplație. Jehrid nu fusese niciodată adeptul pieselor de teatru, dar recunoştea un spectacol atunci când vedea unul. *Căutare pe naiba.*

După alte câteva minute, Lucin s-a oprit, întorcându-şi privirea spre mare. A stat nemişcat o vreme, cu spatele drept şi brațele lăsate libere pe lângă corp, aparent nepăsător la valurile care se spărgeau în jurul picioarelor şi îi umezeau tivul robei. Brusc, Lucin a tresărit ca de durere, smucindu-se puternic şi îndoindu-se. Sora Cresia a venit lângă el, evident îngrijorată, dar el i-a făcut semn să plece. Chiar şi de la această distanță, Jehrid a putut vedea că mâna îi

tremura.

— Ce este asta, domnul meu? a murmurat sergentul vistiernic de lângă el, cu trăsăturile negre şi încremenite de suspiciune.

— Treburi regale! a răbufnit Jehrid, deşi cu voce joasă. Mai lasă-mă!

L-a privit pe Lucin spunându-i ceva fratelui Sollis înainte de a se prăbuşi cu o mişcare obosită a capului, ținut în picioare doar de sora Cresia. Jehrid l-a văzut pe Lucin ştergându-se la nas înainte de a se întoarce şi de a ridica o mână, acum lipsită de orice tremur şi arătând ferm spre vest. Era prea departe pentru a putea spune cu siguranță, dar Jehrid ar fi putut jura că mâna fratelui era pătată de sânge.

***

Au mers de-a lungul coastei până când cerul a început să se întunece, fratele Lucin călărind în față, cu Sollis alături. Lui Jehrid i s-a părut ciudat faptul că Lucin abia dacă a aruncat o privire la pământ în timp ce îi conducea în aparenta urmărire a urmelor piraților. Nu bănuia unde îi ducea fratele; această porțiune de coastă era în mare parte lipsită de peşterile sau golfuleţele îndrăgite de contrabandişti, distingându-se prin stânci înalte şi porțiuni înguste de stânci ascuțite unde doar cel mai priceput sau cel mai nebun marinar ar căuta să amareze o barcă.

Lucin şi Sollis s-au oprit în cele din urmă după ce au urcat o pantă abruptă, la peste douăzeci de mile de Shelter Bay. Jehrid s-a apropiat cu calul la trap în timp ce Lucin indica un punct aflat la câteva mile în față, un canal îngust care tăia țărmul, acolo unde valurile se spărgeau pe o serie de coloane înalte de gresie, fiecare modelate şi ascuțite de secole de maree şi vânt astfel încât să semene cu un şir de săbii zimțate.

— Acolo, a spus Lucin.

— Tăişuri? a întrebat Jehrid, fără a putea să îşi rețină disprețul din voce. Crezi că Spărgătorii Roşii se adăpostesc în Tăişuri?

— Cunoşti locul ăsta? a întrebat Sollis.

— Toți cei crescuți pe malul sudic cunosc acest loc şi ştiu să îl evite. Este complet imposibil de navigat, chiar şi când mareea e joasă.

— Canalul duce la o cascadă, nu-i aşa? a insistat Sollis.

— Aşa este. Un loc destul de drăguț, dar pereții sunt prea abrupți şi umezi pentru a fi escaladați şi nu are peşteri, motiv pentru care nu le este de folos piraților.

I-a văzut pe Frați schimbând o privire înainte ca Sollis să încuviințeze scurt din cap.

— Nu peşteri, a spus Lucin. Vocea lui era plină de suspiciune, transmițând sentimentul unui secret împărtăşit doar din necesitate. Tuneluri, construite cu mulți ani în urmă.

— De mâna cui? a întrebat Jehrid.

— Ordinele au o istorie îndelungată, milord, a răspuns Lucin. Şi există constructori în rândurile noastre, cum sunt şi urmăritori.

— Acea farsă pe care ați jucat-o pe plajă, a mârâit Jehrid. De ce nu ați spus pur şi simplu despre aceste tuneluri la Turnul de Sud?

— Trebuia să fim siguri. Şi acum vă cerem discreție.

Jehrid s-a uitat din nou la Tăişuri, săbiile din stâncă tăcute care se ridicau din furia albă, neîncetată. Şi-a amintit că le-a văzut pentru prima dată într-o dimineață friguroasă, cu ani în urmă, tremurând lângă balustradă, în timp ce un bărbat solid îl ținea într-o îmbrățişare caldă şi îi înşira o listă de marinari temerari care se aventuraseră prea aproape de acest canal, printre care şi unchiul său cel faimos, dus la moarte în timpul unui încercări disperate de a scăpa de oamenii Lordului.

— Aşa se făcea legea în acele vremuri, îi spusese bărbatul cel solid. Puneau o recompensă pe capul nostru şi asmuțeau gunoaiele din fief pe urmele noastre. Am purtat un război pentru a câştiga acest țărm, băiete, deşi nu-l vei găsi în nicio istorie. Acum avem un rege, lucrurile sunt mai civilizate, dar întotdeauna se plăteşte cu sânge pentru sânge.

— Ce e acolo? l-a întrebat Jehrid pe Lucin.

— Ceva care va rămâne ascuns, a declarat Sollis înainte ca urmăritorul să poată răspunde. Cu ajutorul tău, pentru care Credința îți va fi mereu recunoscătoare.

Jehrid nu fusese niciodată deosebit de scrupulos în ceea ce priveşte respectarea religiei, dar fusese crescut în Credință, iar nenumăratele pericole ale vieții de soldat îl găsiseră adesea ținând de ea cu o convingere feroce. De asemenea, avea obligația de a onora dorința de a fi informat a Lordului Al Modral.

— Ştii o cale de intrare? l-a întrebat el pe Lucin.

***

De teamă să nu fie iscoade, Jehrid a insistat să se apropie pe jos şi pe întuneric. Acest lucru nu i-a deranjat aproape deloc pe Frații din Al Şaselea Ordin, care se mişcau într-o linişte enervantă şi cu o siguranță a paşilor, pe care nu o aveau nici propriii săi oameni, obişnuiți să-şi găsească drumul prin ținuturi întunecate. Fratele Lucin şi eleva sa, însă, nu erau atât de obişnuiți cu furişatul.

— Linişte! a şuierat Jehrid la sora Cresia în timp ce piciorul ei se chinuia să găsească un punct de sprijin, ceea ce a provocat un țipăt frustrat. I-a văzut ochii strălucind în întuneric în timp ce se învârtea în jurul lui, fără îndoială gata să dea o replică, dar un ghiont din partea Fratelui Lucin a fost suficient pentru a-i potoli vocea.

Jehrid putea auzi cascada acum, un zgomot scăzut şi constant care se auzea din micul tufiş de copaci în care se aflau. Râul îngust, dar cu curgere rapidă,

care alimenta cascada, gâlgâia la cincizeci de metri în stânga lor. Drumul spre obiectivul lor era păzit. Erau niște forme vagi în umbră, fără niciun foc, dar bine înveliți împotriva frigului, două perechi de o parte şi de alta a râului, fiecare dintre ei mânuind o arbaletă şi mişcându-se în cercuri strânse, fără să se îndepărteze din raza de vedere a celuilalt.

— Ținte uşoare, a şoptit Sollis aflat alături de Jehrid, cu arcul deja în mână, cu o săgeată în formă de pescăruş crestată şi pregătită.

— Aşteaptă, a murmurat Jehrid în timp ce Sollis se întorcea să le facă semn fraților săi. Mai este unul. Unul pe care nu-l puteți vedea. Cel mai tânăr dintre ei, suficient de mic ca să fie uşor de ascuns. Ucideți-i pe aceştia şi el va suna din corn o secundă mai târziu.

Trăsăturile uscățive ale lui Sollis au rămas impasibile, deşi o uşoară încordare a vocii sale denota o nerăbdare evidentă.

— Această chestiune necesită o rezolvare, a declarat el. Într-un fel sau altul.

— Prizonierul lor, dacă au cu adevărat unul, va muri în clipa în care sună goarnele.

— Chestiunea necesită o rezolvare, a repetat Sollis pe acelaşi ton tăios.

Nu sunt aici pentru a salva pe cineva, şi-a dat seama Jehrid. *Doar pentru a reduce la tăcere.*

Şi-a întors privirea spre santinele, apoi a scrutat păşunea din jur. Nu era terenul său obişnuit de vânătoare. Contrabandiştii şi piraţii aveau tendința de a se ascunde la est, aproape de drumurile principale care duceau spre oraşele din nord.

Unde m-ar fi pus? se gândi el, cu ochii străbătând ținutul întunecat. *Cascadele sunt suficient de zgomotoase încât să mascheze orice, cu excepția unui zgomot puternic. Ar fi avut nevoie de mine în apropiere…*

Privirea i se opri asupra unei mici movilițe lângă marginea stâncoasă, umedă de la stropi, de lângă cascade. Ar fi fost uşor de luat drept un simplu smoc de iarbă în penumbră, dar forma era subtil greşită, iar înclinația ierbii nu avea unghiul potrivit pentru vânt. *Devine neglijent odată cu vârsta.*

Jehrid s-a întors spre sergentul său, dând din cap spre arbaleta încărcată din mâna lui şi făcându-i semn să se apropie. S-a întins lângă sergent şi a arătat movila.

— O vezi?

Sergentul a sprijinit arbaleta de umărul său, aşezându-şi obrazul pe patul de lemn, cu degetele încleştate pe trăgaci.

— Clar ca lumina zilei, milord.

— El se va ridica în picioare când ceilalți vor cădea. Să nu ratezi. Jehrid şi-a înclinat capul spre Sollis. Acum o poți face, frate.

Sollis a ridicat o mână pentru a face o serie de semne complexe, dar rapide, cei şapte fraţi ridicându-se imediat ca răspuns şi îndreptându-se spre marginea copacului. S-au ghemuit la unison, cu săgețile în tolbă şi arcurile scoase, totul fără cel mai mic foşnet sau scârțâit de lemn încordat. Fratele comandant nu a

dat altă instrucțiune, pur şi simplu a țintit, a tras şi şi-a trimis săgeata în pieptul celei mai din stânga santinele, omul fiind prins în plină cădere de o altă săgeată înainte de a dispărea în iarbă cu un geamăt aproape neauzit. Încă şase coarde de arc au pocnit odată şi Jehrid a avut o secundă ca să asiste la dispariția celorlalte santinele înainte ca o siluetă subțire să se ridice brusc din movila indicată, cu un corn lung de marinar ridicat, cu spatele arcuit în timp ce-şi trăgea răsuflarea. Arbaleta sergentului a pocnit şi figura subțire a avut timp pentru o ultimă răsucire spastică înainte de a dispărea din vedere.

Jehrid s-a ridicat în picioare şi a sprintat spre cascade, aruncând o privire la santinele pentru a verifica că niciuna nu mai mişca şi oprindu-se lângă cel cu cornul. Trăsăturile îi erau palide în întuneric, frumusețea tinerească devenită searbădă şi urâtă în moarte. Avea ceva familiar în ochii lui, iar netezimea frunții îi trezea şi mai multe amintiri neplăcute. *Ochii mătuşii Tilda,* s-a gândit Jehrid, scrutând corpul băiatului. *O mamă bună l-ar fi scutit de asta.*

— Doar un copil, a şoptit o voce în spatele lui Jehrid. Acesta s-a întors şi a găsit-o pe sora Cresia uitându-se la cadavru, cu ochii mari şi fața albă. Ceva strălucea în mâna ei dreaptă, ceva ascuțit, judecând după felul în care prindea lumina slabă. Ea a clipit, observându-i privirea şi şi-a ascuns rapid mâna în haină.

Jehrid s-a ghemuit şi a ridicat brațul moale al băiatului, trăgând mâneca înapoi pentru a descoperi două cercuri negre tatuate în carne alături de trei linii verticale.

— Două epave şi trei morți, i-a spus lui Cresia. Tinerețea nu este acelaşi lucru cu inocența, soră. Nu pe acest țărm.

Fratele Lucin i-a condus spre o crestătură în marginea stâncii, unde o serie de trepte înguste fuseseră sculptate în rocă, atât de erodate de vânturile dinspre mare încât abia dacă erau vizibile. Urcuşul până la marginea de deasupra a fost scurt, dar nu lipsit de pericole, treptele umede şi întunericul făcând unele alunecări deranjante, deşi, din fericire, în compania lor nu era nimeni suficient de neîndemânatic încât să îşi piardă complet echilibrul, căci ar fi fost o greşeală mortală, judecând după valurile învolburate vizibile dedesubt. Sollis şi-a scos sabia şi a preluat conducerea în timp ce înaintau spre cascadă, căderea de apă coborând ca o cortină de sticlă fluidă. Fratele Comandant a ridicat o mână pentru a-i opri în loc şi a înaintat singur, dispărând în penumbra din spatele cortinei. O secundă mai târziu s-a auzit un sunet slab de oțel care se ciocnea, apoi Sollis a reapărut şi le-a făcut semn să meargă înainte.

În spatele cascadei, cornişa se deschidea într-o grotă, în mare parte lucrată manual, judecând după urmele de daltă de pe pereți. Sollis stătea în cel mai adânc punct al grotei, trecându-şi mâna peste stâncă, ca şi cum ar fi căutat ceva. O altă santinelă zăcea în apropiere, cu sabia în mână şi cu sângele curgându-i dintr-o tăietură adâncă în gât. Jehrid era impresionat că reuşise să scoată o sabie înainte ca Sollis să-l taie.

Lucin s-a mutat lângă Sollis şi s-a uitat atent la stâncă, cu degetele sondând

ceva. În cele din urmă, a mârâit satisfăcut şi s-a dat înapoi, murmurându-i lui Sollis ceva ce Jehrid abia a putut să priceapă:

— Încuietoare din interior.

Fratele îi făcu un gest Cresiei, aplecându-se lângă ea în timp ce aceasta înainta, cuvintele lui fiind prea încete pentru a fi auzite peste tumultul cascadelor. Jehrid a văzut-o pe fată dând din cap cu reticență înainte de a se îndrepta spre stâncă, aşezându-şi ambele mâini pe piatra umedă, forma ei devenind nemişcată, cu fața goală, din cauza concentrării. A rămas aşa o vreme, cei doi frați stând în picioare cu o nerăbdare evidentă. În cele din urmă, Lucin s-a mişcat pentru a şopti o întrebare, la care fata s-a întors spre el, fața sclipindu-i de furie în timp ce rostea o mustrare dură. Jehrid se aştepta ca fratele să răspundă cu o formă de admonestare, dar în schimb a suspinat pur şi simplu şi s-a îndepărtat, făcându-i semn lui Sollis să îl urmeze.

— Sora noastră poate fi tânără, a spus Lucin, mutându-se lângă Jehrid, dar este bine instruită în tradițiile antice referitoare la aceste tuneluri. Pentru a deschide intrarea este nevoie de presiune într-un anumit loc. Îl va găsi destul de curând.

Privirea lui Jehrid a zăbovit asupra fetei, observând că aceasta îşi reluase aceeaşi nemişcare ca o statuie, cu mâinile încordate şi nemişcate pe stâncă. Brusc, ea a înțepenit, aplecându-se mai aproape de perete, cu ochii închişi şi capul înclinat într-un unghi uşor. Trăsăturile ei au tresărit uşor înainte de a face un pas înapoi, flexându-şi degetele, iar o secțiune de stâncă lată de un metru şi jumătate s-a înclinat spre interior, dezvăluind un pasaj îngust. Sora a făcut un pas înapoi, cu fața mai palidă decât înainte, deşi luminată de un zâmbet triumfal, în timp ce le oferea o plecăciune şi îi invita să intre.

***

Lățimea pasajului nu permitea să treacă două persoane simultan, iar Sollis a insistat să preia conducerea. Jehrid le-a ordonat oamenilor săi de la vistierie să rămână şi să păzească intrarea înainte de a-şi lua locul în spatele lui Sollis, aşteptându-se la obiecții. Cu toate acestea, Fratele Comandant doar i-a aruncat o privire şi şi-a scos sabia înainte de a dispărea în pasaj. Jehrid l-a urmat, cu Fratele Lucin şi Sora Cresia în spatele său. Le sugerase să rămână alături de oamenii săi, dar ei doar au clătinat din cap şi s-au aliniat, cu fețele încordate, dar, după cum observase Jehrid, nu atât de temători pe cât ar fi trebuit. Pasajul era slab luminat, cu torțe înfipte în pereți la fiecare douăzeci de paşi, cu flăcările tulburate de briza de la intrare. Pereții erau ciopliți grosolan, demonstrând doar o minimă îndemânare în modelarea lor. Oricine ar fi creat aceste tuneluri nu arătase prea mult interes pentru artă.

Sollis a pornit cu un pas lent, menținând paşii furişați pentru a preveni orice ecou care îi putea trăda. Jehrid a observat o uşoară pantă descendentă şi o curbură treptată, dar din ce în ce mai accentuată(̦) a pereților, indicând că

urmau un curs în spirală în adâncurile stâncii. Curbura pasajului devenea tot mai pronunțată cu cât coborau mai mult, întunecând drumul din față suficient de mult pentru ca Sollis să se aplece pe lângă perete şi să înainteze într-o mişcare laterală. S-a oprit la auzul unor voci, cuvinte spuse încet, dar care răsunau puternic în tunel. Erau două voci, amândouă masculine, angajate într-un fel de ceartă, cuvintele fiind indistincte la început, dar devenind mai clare pe măsură ce Sollis a început să înainteze din nou, acum mişcându-se ghemuit, cu mânerul sabiei inversat, astfel încât lama să se sprijine pe spate. S-a oprit când vocile au devenit mai clare, întorcându-se spre Jehrid cu o privire întrebătoare.

Jehrid a simțit cum mâna i se umezeşte de sudoare, articulațiile i se albesc brusc pe mânerul sabiei. Două voci, bărbați mai în vârstă, pe unul îl cunoştea, deşi trecuseră mulți ani de când nu-l mai auzise.

— „…vorbeşti de promisiuni”, spuse, cu o voce gravă, posedând vocalele alungite ale celor de pe țărm, dar colorată de o uşoară notă de dispreț. Promisiuni mi-au fost făcute şi mie. Promisiuni de aur şi bijuterii. În schimb, am riscat mult şi am găsit doar mirodenii şi mătase. Un profit frumuşel, cu siguranță. Dar nu cât să merite să atragă atenția Lordului Colector.

— Aurul va veni foarte repede, a răspuns cealaltă voce. Era atonală, dar cu un accent ciudat, vocalele fiind distinct renfaeline, dar cadența asemănătoare cu bâlbâiala aspră a marinarilor volarieni. Când îmi veți da ceea ce am venit să caut. Şi nu uitați, fără mine nu ați fi avut nicio epavă pe care să o jefuiți.

Jehrid s-a încruntat surprins când cealaltă voce a tăcut. *De când nu reuşea el să găsească o replică?*

După o pauză, prima voce a vorbit din nou, de data aceasta trădând un disconfort abia mascat de o sfidare furioasă.

— Am vorbit destul despre asta. Ea este a mea. Şi rămâne a mea până când plăteşti.

Apoi s-a auzit un sunet, atât de aspru şi de ciudat încât lui Jehrid i-a luat o clipă să îl recunoască drept un râs.

— Cine îți închipui că eşti, micuțule contrabandist? a întrebat a doua voce când veselia lui s-a potolit. Ce cărți crezi că ai în mână? Nu eşti mai mult decât un vierme care se ospătează cu morții înainte ca valul să vină să (îl) îi ia. Ai văzut ce pot face. Dă-mi femeia, dacă nu vrei o altă demonstrație.

O pauză lungă, înghețată. *Acum e momentul pentru sânge,* a decis Jehrid. Insulta şi provocarea erau prea mari pentru a fi ignorate. Jehrid putea să şi-l imagineze stând acolo(,) cu fața cuprinsă de furie, cu pumnul, fără îndoială, strângând cu putere un pumnal, iar cu cealaltă mână strângând o bâtă. „Dansul durului şi al ascuțitului”, aşa îl numise el; stilul tradițional de luptă al contrabandiştilor. Într-o clipă, totul ar fi fost haos şi confuzie. Momentul perfect pentru a ataca. Jehrid s-a apropiat de Sollis, pregătindu-se pentru atac.

Aşa că a fost un şoc considerabil când a auzit liniştea glacială spartă de prima voce.

— Aduceți-o.

Îi este frică. Jehrid şi-a dat seama că trebuie să îşi stăpânească un oftat. *Chiar îi este frică.*

Paşii au răsunat prin tunel, apoi o altă pauză lungă şi tăcere până la întoarcerea lor.

— Ah, a spus cea de-a doua voce, acum nuanțată de o aşteptare tensionată. Mă aşteptam la cineva… mai în vârstă.

— Avea asupra ei amuleta pe care ai descris-o, a spus prima voce, dură şi aspră. Deşi era o bijuterie fără valoare.

— Arată-mi-o. Încă o pauză, apoi un chicotit satisfăcut. Fără valoare pentru tine, poate, dar nu şi pentru ea. Vocea a trecut la alpirană, cu accente aspre şi dure, dar totuşi suficient de fluentă pentru ca Jehrid să o poată urmări. *Nu-i aşa, draga mea? Trebuie să fi fost nevoie de un efort remarcabil pentru a câştiga Lacrima Rhevena la vârsta ta. Cei mai mulți nu o fac decât atunci când se apropie de bătrânețe. Este darul tău atât de puternic? Îmi imaginez că nu, din moment ce rămâi legată de acest gunoi.*

Se auzi o voce feminină, tremurândă, dar şi sfidătoare, accentul cultivat contrastând cu vocalele alungite ale celui care o interoga.

— *Eliberează-mă şi voi fi fericită să îți arăt.*

— *Nu vă deranjați, onorată doamnă. În scurt timp voi descoperi singur natura lui.* S-a auzit zgârietura unei lame scoase în timp ce a trecut din nou la Limba Tărâmului.

— Ține-o nemişcată.

Fratele Lucin a înaintat în grabă, paşii lui stârnind un ecou puternic din piatră, îngrijorarea albită de pe fața lui trădând o urgență disperată.

— O va face!, a şuierat el către Sollis. Nu putem întârzia.

Un strigăt întrebător a venit de dincolo de curbă; paşii lui Lucin fuseseră auziți. Sollis se îndreptă, inversând priza sabiei sale şi aruncând o privire către Jehrid.

— Protejați femeia şi scoateți-o de aici. Lasă-i pe ceilalți în seama noastră.

Apoi a dispărut, cu mantia albastră fluturând. Jehrid a pornit în urma lui, ecourile multiple ale cizmelor fraților fiind ca un tunet în timp ce îl urmau. Dincolo de curbă, pasajul se deschidea într-o cameră mare, cu un diametru de aproape şase metri, cu pături care acopereau pereții şi mai multe canale laterale care duceau în diferite direcții. În centru se aflau trei figuri, o femeie cu pielea măslinie, în vârstă de treizeci de ani, cu brațele legate la spate, şi doi bărbați. Bărbatul din dreapta era de vârstă mijlocie şi cu o înfățişare neîngrijită, corpul său zvelt fiind îmbrăcat în haine zdrențuite şi rupte.

Dar bărbatul din stânga a fost cel care i-a captat atenția lui Jehrid. Era mai în vârstă, bineînțeles. Părul lui era cărunt şi rar, dar fusese cândva des şi negru, fața bărbierită şi ridată de vârstă, deşi era la fel de înalt precum îşi amintea Jehrid şi talia lui părea la fel de lipsită de burtă ca întotdeauna. Aşa cum era de aşteptat, se înarmase cu o bâtă şi un pumnal, rotindu-se pentru a-i înfrunta pe

intruşi într-o poziție ghemuită, cu buzele trase înapoi într-un răcnet, unul care s-a estompat când l-a zărit pe Jehrid.

— Cohran Bera! i-a strigat Jehrid în timp ce ieşea din tunel. Stai şi aşteaptă justiția regelui!

S-a ferit când unul dintre Spărgătorii Roşii a apărut rapid din umbra stângă, cu ceva ascuțit tăind aerul deasupra capului lui Jehrid. Un altul a apărut în dreapta, cu securea ridicată pentru a se îndrepta spre Sollis şi căzând mort o clipă mai târziu, când sabia fratelui i-a aplicat o singură lovitură expertă în gât. Tâlharul care îl înfrunta pe Jehrid era în mod clar un tradiționalist, venind spre el cu un satâr într-o mână şi cu o bâtă în cealaltă, aruncând lovituri bine sincronizate la cap şi la picioare. Jehrid s-a ferit de satâr, s-a lăsat spre înapoi pentru a evita bâta şi a fulgerat cu sabia în sus şi în jos pentru a tăia tendonul tâlharului înainte ca acesta să-şi revină pentru o nouă lovitură. Însă contrabandistul nu se lăsă uşor intimidat.În ciuda faptului că a fost forțat să îngenuncheze şi să țipe de durere, a reuşit să mai dea o lovitură cu satârul, înainte ca vârful sabiei lui Jehrid să i se afunde în piept.

Jehrid s-a învârtit, cu sabia îndreptată spre Cohran Bera, care acum se îndrepta spre centrul camerei, cu ochii fixați într-ai lui.

— Ai crescut, a spus el cu un mârâit jos, înainte de a se întoarce şi de a scoate un fluier strident. Doar o secundă mai târziu, s-a auzit un tumult de bocanci, o duzină sau mai mulți tâlhari apărând din tunelurile laterale în fugă, toți înarmați. Patru dintre ei au căzut aproape imediat, prăbuşindu-se pe podea în timp ce cuțitele de aruncat ale fraților pâlpâiau în lumina torțelor. Cei care au reuşit să se apropie suficient de mult pentru a schimba lovituri nu au fost cu mult mai norocoşi, majoritatea căzând din câteva lovituri de sabie, dar confuzia momentană i-a dat timp liderului lor să fugă spre cel mai apropiat pasaj, cu trei supraviețuitori în spate.

Jehrid oftă de frustrare, o nuanță roşie familiară colorându-i vederea în timp ce pornea înainte. Strigătul femeii a fost cel care i-a oprit urmărirea, privirea lui rotindu-se spre ea. Stătea nemişcată cu capul tras pe spate, cu o mână a bărbatului filiform în părul ei, cealaltă ținând un pumnal cu lama subțire la gâtul ei. Jehrid a avut timp să prindă ultima privire a lui Cohran Bera, ciudat de sumbră şi lipsită de ură, înainte ca umbrele să-l înghită.

— Oh, nu! a lătrat bărbatul filiform către Sollis, în timp ce Frații îi înconjurau rapid pe cei doi, apropiindu-se cu săbiile îndreptate spre ei. El a tras capul femeii mai mult înapoi, muchia sabiei sale apăsând puternic pe pielea ei. Am nevoie de atenția ta.

Sollis a ridicat o mână pentru a-i opri pe Frați, coborându-şi propria sabie pentru a se apropia cu un singur pas. Jehrid a observat că mâna liberă a lui Sollis a tresărit când a prins ceva care i-a scăpat din mânecă.

— Elibereaz-o, a poruncit Sollis cu o răguşeală platâ. Dacă viața ta are valoare pentru tine.

Bărbatul zvelt i-a răspuns cu un râs hilar. Jehrid s-a încruntat din cauza

umorului pe care îl auzea în acel râs(,) şi a lipsei oricărei ostilități reale de pe fața bărbatului. Pentru toată lumea, nu părea mai mult decât un om care răspundea la o farsă deosebit de bine executată.

— Întreabă-l pe el, a spus bărbatul filiform, făcând semn din cap către fratele Lucin care ieşea din pasaj cu sora Cresia alături. Ce valoare acordă Ordinul său vieții? S-au deranjat să vă avertizeze ce veți găsi aici? Pun pariu că nu a făcut-o.

Fratele Lucin a fost cel care a vorbit, cu fața sumbră şi privirea fermă în timp ce-l privea pe bărbatul filiform, vocea lui având acum o notă rece, de comandă neclintită.

— Omoară-l.

— Frate…

Jehrid a făcut un pas spre Sollis, dar Fratele începuse deja să se mişte. Mâna lui stângă părea să se estompeze, ceva mic şi metalic străluci în lumină în timp ce zbura. Jehrid a strigat alarmat, ştiind că o lovitură ucigaşă ar putea provoca încordarea brațului bărbatului filiform, cu consecințe nefaste pentru ostaticul său. Sollis, însă, îşi alesese bine ținta. Cuțitul de aruncat s-a înfipt până la plăsele în încheietura bărbatului filiform, cuțitul căzând din strânsoarea lui spasmodică. Femeia s-a răsucit, smulgându-se şi căzând pe podea. Jehrid s-a mişcat rapid trecând pe lângă ea, cu sabia îndreptată spre răpitorul ei, care era acum în genunchi.

Privirea lui a întâlnit-o pe cea a lui Jehrid pentru o clipă, strălucind de durere şi furie, apoi s-a înmuiat când s-a îndreptat spre cuțitul de aruncat înfipt în încheietura mâinii şi a început să râdă din nou.

— Omoară-l, frate! a poruncit Lucin într-un țipăt, cu vocea stridentă de panică.

Sollis s-a îndreptat spre bărbatul zvelt, cu sabia trasă înapoi, apoi s-a împiedicat căzând în genunchi când podeaua a tremurat sub picioarele lui.

— Ai prea multă încredere în aceşti mistici înşelători, milord, a spus bărbatul zvelt, sângele curgându-i acum în picături din nas. Mult prea multă încredere…

Un zgomot puternic a zguduit stânca din jur, o crăpătură zimțată apărând în podea, întinzându-se pe toată lungimea camerei. Jehrid l-a văzut pe Lucin apucând-o pe sora Cresia de braț şi târând-o spre pasaj, în timp ce camera se cutremura din nou, podeaua devenind o țesătură de crăpături amestecate, Frații clătinându-se din cauza multiplelor bucăți de stâncă sfărâmată. Bărbatul zvelt râdea din nou, contorsionându-se pe podeaua mişcătoare, într-o veselie incontrolabilă, sângele curgându-i acum din gură şi din ochi. Sollis s-a năpustit spre el, cu sabia ridicată pentru a-i tăia gâtul… şi podeaua camerei a explodat, piatra spulberându-se în jur într-o ceață de praf.

Jehrid a avut timp să o prindă pe femeie înainte ca podeaua să cedeze sub ei, aerul trecându-i pe lângă urechi în timp ce se prăbuşeau, înghițiți de întunericul primitor.

***

Din nou docurile, singurul său vis în care avea încredere. Era mereu la fel. Acelaşi chei, aceeaşi oră, chiar înainte de căderea nopții, fiecare detaliu perfect şi viu, chiar dacă amintirea era veche de peste douăzeci de ani.

S-a ghemuit în spatele unui perete de butoaie stivuite într-un colț liniştit al docurilor din Turnul de Sud, aruncând o privire spre capătul cheiului. Erau oameni acolo, umbre slabe care se întrezăreau prin ceața crepusculară, patru în picioare şi unul îngenuncheat. Figura îngenuncheată era legată, cu fața ascunsă de un sac legat la gât. Chiar şi aşa, Jehrid ştia al cui chip se afla sub sac, ştia fără nicio urmă de îndoială chipul femeii care îngenunchea cu capul plecat în aşteptarea amorțită a sorții sale. La fel cum ştia şi numele bărbatului care a scos un cuțit şi a păşit lângă ea.

A fugit apoi, ştiind ce avea să urmeze, clătinându-se pe străzi în timp ce gâtul tresărea convulsiv pentru a-şi vărsa sângele pe pavaj. Urechile lui au prins sunetul unui corp care se prăbuşea în apele portului, stropii auzindu-se bine în aerul umed. A alergat pe străzi şi prin poarta oraşului şi pe câmpurile de dincolo, orbit de lacrimi, alergând până când plămânii i s-au transformat în foc şi picioarele i-au cedat. A zăcut pe câmpuri până dimineața, iar când soarele s-a ridicat pentru a-l trezi cu căldura lui, s-a ridicat în picioare şi a pornit spre nord. Drumul a fost lung şi a ajuns să cunoască foamea şi pericolul ca pe nişte prieteni apropiați, căci țara sălbatică era mereu bogată în amenințări, dar, în cele din urmă, un băiat subțire şi zdrențăros a intrat şovăind în Varinshold şi a cerut intrarea în paza regatului.

„Trebuie să fie numele tău adevărat, băiete*”, îi spuse sergentul, cu pana pe pergament, cu o sclipire oarecum răutăcioasă în ochi când adăugă:* „Regele Janus vrea doar gardieni cinstiți…”

S-a trezit cu gustul de sânge, fier şi sare înțepenindu-i limba şi provocându-i o repulsie convulsivă în timp ce îşi revenea în simțiri. Vederea sa amorțită, îngreunată de pleoapele care acum păreau a fi confecționate din plumb, nu putea vedea aproape nimic în afară de o impresie vagă de rocă prăbuşită, deşi sunetul care îi invada urechile împiedica orice întoarcere la somn; un torent de apă curgătoare în surdină, dar continuu, cu ecou.

— *Până la urmă, nu sunteți singur*, murmură o voce din apropiere, o voce feminină, vorbind în alpirană.

A durat o clipă până a reuşit să o distingă în penumbră, ghemuită în genunchi, cu brațele încă legate şi ochii puncte de lumină în spatele părului care îi atârna în şuvițe umede pe față.

Jehrid s-a oprit să scuipe sângele din gură, limba explorând locul unde dinții lui lăsaseră o amprentă zdrențuită pe interiorul obrazului.

— *Se pare că nici dumneavoastră nu sunteți, onorată doamnă*, răspunse el în alpirana sa grosolană, dar funcțională.

Ea se îndreptă puțin surprinsă, apoi vorbi într-o Limbă a Tărâmului fără accent, care îi făcea de ruşine alpirana lui:

— Te superi?

Ea s-a întors, îndreptându-se pentru a-şi întinde încheieturile legate.

Jehrid şi-a dat seama că mâinile îi erau goale, sabia sa fiind fără îndoială pierdută undeva în cădere. A bâjbâit la legăturile ei, mârâind frustrat datorită mâinilor care îi tremurau, forțându-se să respire adânc până când tremurul s-a domolit, deşi cauza era evidentă. *A râs. A sângerat şi a râs… A făcut asta. A doborât camera.* Misterul a fost absolut, în afară de un semnal şi o concluzie reticentă: *Întunericul.*

Femeia a oftat nerăbdătoare şi Jehrid a mormăit o scuză, apropiindu-se mai mult pentru a lucra la frânghia cu care fusese legată. Nodurile erau bine făcute şi a fost nevoie de un efort considerabil înainte ca frânghia să se desprindă. Ea a scos un geamăt puternic de durere şi uşurare, lăsându-se în jos, cu mâinile întinse în poală, un blestem blând ieşindu-i de pe buze. Cuvintele erau în mare parte necunoscute, dar a prins printre ele numele *Rhevena.*

— Lacrima lui Rhevena, a spus cu voce tare, amintindu-şi cuvintele bărbatului filiform. Zeița cărărilor umbrite, nu-i aşa? Protectoarea morților.

Postura femeii a devenit precaută, iar mâna ei s-a îndreptat inconştient spre gâtul gol.

— Credeam că poporul tău nu are treabă cu zeii, a spus ea.

— Cunoaşterea nu înseamnă închinare.

Jehrid şi-a luat un moment pentru a-şi îndoi picioarele, confirmând absența oaselor rupte sau a muşchilor rupți, deşi acestea îl dureau foarte tare, iar mâinile sale aveau câteva zgârieturi dureroase. S-a ridicat în picioare, privind mai atent împrejurimile. Se aflau într-un pasaj îngust, cu pereții făcuți chiar mai grosolan decât tunelul de sub cascade, umezit de un firicel constant de apă. Se afla la baza unei pante abrupte de pietriş, formată fără îndoială din rocă sfărâmată şi care asigurase o bază suficient de moale în căderea lor pentru a preveni o aterizare care le-ar fi putu zdrobi oasele. În dreapta, pasajul era complet blocat de piatră căzută, lăsând liber doar culoarul dinspre stânga, luminat de o lumină slabă, albăstruie.

— Poți să mergi singură? a întrebat-o el pe femeie.

Ea a dat din cap şi s-a ridicat în picioare, ignorând sau neobservând mâna pe care i-o oferea.

— Camarazii tăi? a întrebat ea, aruncând o privire în jur.

Jehrid a aruncat o privire la zidul de piatră care bloca pasajul, apoi şi-a ridicat privirea spre vidul negru de deasupra. *Cât de departe am căzut?*

— Mă îndoiesc că îi vom mai vedea, a spus el.

El a luat-o înainte, luminozitatea slabă crescând pe măsură ce urmau pasajul, sunetul apei curgătoare crescând cu fiecare pas.

— Ai fost ținută aici zile întregi, a spus Jehrid. Ai vreo informație despre aceste tuneluri?

— Doar traseul de la celula mea până la camera principală. Erau atenți cu mine, mâinile mele erau mereu legate.

I se părea ciudat că Cohran ar fi dat dovadă de atâta prudență şi reținere în a o maltrata. Răufăcătorii rareori luau prizonieri, iar soarta celor care le cădeau în mâini nu era niciodată frumoasă.

— *Eşti atât de periculoasă, onorată doamnă?* a întrebat el, vorbind din nou în alpirană.

Ea s-a încruntat şi a scuturat din cap, făcând un gest nerăbdător pentru ca el să treacă mai departe.

— *Omul acela, în camera prăbuşită*, a insistat Jehrid, oprindu-se în fața ei. *El i-a plătit să te prindă, nu-i aşa? I-a plătit să distrugă nava care te transporta. De ce?*

Un amestec de furie şi durere i-a trecut pe față înainte de a şi-o stăpâni, întâlnindu-i privirea cu o hotărâre severă.

— Tatăl tău te-a învățat alpirana? a întrebat ea, revenind din nou la Limba Tărâmului. O vorbeşti cu aproape acelaşi accent. Mi-a spus că fusese marinar în tinerețe, învățând multe limbi şi navigând în multe porturi. Aveți cam acelaşi chip şi aceeaşi ținută. El *este* tatăl tău, nu-i aşa?

Jehrid s-a trezit stăpânindu-şi propriul val de furie.

— Cu numele, a murmurat el, întorcându-se şi continuând să meargă pe coridor.

— Şi cum te cheamă? Încă nu mi-ai spus.

— Jehrid Al Bera, Lordul colector al visteriei Regelui. La dispoziția dumneavoastră, doamna mea.

— Lordul colector… A vorbit despre tine, a spus că vei veni într-o zi. Gândul părea să-l întristeze. Acum înțeleg de ce.

Jehrid a simțit nevoia bruscă de a schimba subiectul.

— Şi cum vă numiți, doamnă?

— Meriva Al Lebra.

— Al Lebra este un nume de Asraelin.

— Tatăl meu a fost un marinar din Asraelin, obligat să-şi părăsească patria când a întâlnit-o pe mama mea.

— Obligat?

— A fost preoteasă la templul Rhevena din Untesh. A-i face curte a necesitat o anumită… ajustare în convingerile sale.

— A abandonat ordinul pentru căsătorie?

— Din dragoste, domnul meu. Nu te-a forțat niciodată dragostea să ajungi la o extremă?

Era o notă nouă în vocea ei, clar batjocoritoare, dar şi suficient de blândă pentru a îndepărta orice furie din răspunsul lui.

— Întotdeauna am considerat că ura este un stimulent mai bun pentru acțiuni necesare.

Pasajul s-a lărgit curând şi o strălucire slabă a apărut în față, iar zgomotul cascadei s-a mărit şi mai mult. Au găsit un cadavru la câțiva metri mai departe, un mănunchi de membre răsucite, prăbuşit şi învelit.

— Fie ca cei Plecați să te accepte, Frate, a murmurat Jehrid, ghemuindu-se pentru a se uita la fața bărbatului, recunoscându-l ca fiind unul dintre arcaşii care doborâseră santinelele piraților. Era în mod clar mort, trăsăturile îi erau secate de orice culoare şi capul îi era apăsat pe umăr într-un unghi imposibil. Cu toate acestea, reuşise cumva să se descurce să-şi păstreze sabia.

— Ordinul al Şaselea, a spus Meriva, cu un ton blând, dar Jehrid a putut simți frica în vocea ei. Tu răspunzi în fața lor?

— Eu răspund în fața regelui. A ridicat sabia şi a ținut-o în lumina slabă. *O sabie a Ordinului,* s-a gândit el, văzând modelul din oțel, o formă a artei lor secrete de forjare. *Cele mai puternice şi mai ascuțite lame din lume. Mă îndoiesc că mă vor lăsa să o păstrez.*

— Atunci de ce eşti aici cu ei? a insistat ea.

Jehrid s-a aplecat să scoată teaca Fratelui de la spate, o sarcină dificilă având în vedere contorsionările corpului.

— Am venit pentru Spărgători, a mârâit el, întorcând cadavrul şi lucrând la catarame. Ei au venit după tine.

A scos un sunet mic, jumătate râs şi jumătate geamăt.

— Pentru a mă salva, fără îndoială.

— Misiunea aceasta este a lor.

A tras de teacă şi a pus-o în jurul taliei, nu la spate, vârând sabia la locul ei. S-a îndreptat, privind-o fix pe Meriva până când aceasta i-a întâlnit privirea, cu ochii mijiți şi cu o postură prudentă, ca şi cum s-ar fi putut întoarce să o rupă la fugă în orice clipă.

— Nu voi îngădui să ți se facă niciun rău, i-a spus el. Dar vreau adevărul. De ce te vor?

A suspinat, poziția ei devenind ceva mai relaxată, deşi privirea arăta o neîncredere persistentă.

— Pentru a auzi mesajul pe care îl port… sau pentru a mă face să tac.

— Aveți un mesaj? De la cine?

A privit în jos, luptându-se în mod clar cu o reticență profundă. Jehrid s-a ridicat şi şi-a ținut ochii fixați pe fața ei. Era un truc preferat atunci când avea de-a face cu informatori reticenți, liniştea şi tăcerea stârneau întotdeauna mai bine limbile decât amenințările directe.

— De la zei pentru cei fără de Dumnezeu, a spus în cele din urmă, ridicându-şi din nou privirea. Era încă teamă acolo, dar şi o sfidare dominantă. Am spus tot ce aveam de spus. Acum, vă sugerez să mergem mai departe. Dacă nu cumva intenționați să stați şi să vă holbați la mine.

El a ridicat singura armă pe care a mai găsit-o la Fratele căzut, un cuțit de vânătoare din oțel de calitate.

— Ştii cum se foloseşte?

A ezitat şi a întins mâna spre cuțit, strângându-l bine.

— Nu. Dar o voi face, dacă e nevoie.

***

La douăzeci de paşi mai încolo, pasajul se deschidea într-o cavernă, cu tavanul pierdut în întuneric, dar cu pereții pătați de puncte de lumină, fiecare dintre ele nu mai strălucitoare decât un chibrit, dar care se combinau pentru a oferi o vedere clară a spectacolului din fața lor. Un torent de apă cobora din golul negru pentru a umple continuu un bazin larg din centrul cavernei. Jehrid a văzut că exista un curent lent, dar sigur(,) al apelor, privirea lui urmărind spre dreapta, unde caverna se îngusta într-un alt pasaj, apa făcând spume în timp ce era canalizată mai adânc în stâncă.

— Trebuie să fie o fisură, a meditat Jehrid, privind cascada. Care divizează apele râului înainte ca acestea să ajungă la cascadă.

A privit-o pe Meriva cum se uita la peretele cavernei, iar degetele ei se jucau pe unul dintre punctele de lumină, trasând urme întunecate pe suprafață.

— Un fel de lichen, a meditat ea. Hrănit de apă şi care emite lumină ca recompensă. A făcut o pauză, apoi a adăugat ceva în alpirană, cu vocea scăzută în semn de reverență, ca şi cum ar fi recitat un catehism: *Fie ca zeița să accepte mulțumirile mele pentru binefacerile ei.*

Jehrid era pe cale să se uite mai atent la canalul din dreapta, presupunând că acesta ducea spre mare şi că, prin urmare, ar putea oferi o cale de scăpare, dar s-a oprit când Meriva l-a prins de braț. Ea a arătat cu degetul spre ceva din bazin, ceva moale şi de mărimea unui om, care purta o mantie albastră ce plutea în derivă în apele puțin adânci.

Jehrid s-a scufundat în apă şi s-a apropiat de cadavru, ridicându-l pentru a descoperi o față slabă şi părul încărunțit. Ochii lui Sollis au rămas închişi, dar trăsăturile i s-au crispat în timp ce Jehrid l-a apucat mai ferm de cămaşă şi a început să-l tragă din bazin. *Încă în viață,* s-a gândit el cu o anumită resemnare sumbră. *Bineînțeles că este.*

Meriva l-a ajutat să-l tragă pe Fratele comandant afară din apă şi să-l lase pe piatra umedă care mărginea lacul. L-au sprijinit de o porțiune relativ uscată de perete, unde Meriva i-a apăsat o mână pe frunte.

— Este aproape mort, a spus ea. Ochii ei s-au îndreptat spre brațul drept al lui Sollis, mâna lui atârnând cu o încheietură răsucită. Şi asta e cu siguranță ruptă.

Jehrid a dat din cap că este de acord şi a întins mâna spre antebrațul fratelui, strângându-l cu putere. Sollis s-a trezit cu un țipăt, încercând să-şi ridice brațul drept în timp ce căuta teaca goală de pe spate. A încercat în zadar să se ridice, picioarele amorțite de la căzătură cedând.

— E în regulă, a spus Meriva, aruncând o privire plină de reproşuri către Jehrid în timp ce a pus o mână liniştitoare pe umărul Fratelui. Suntem prieteni.

Nu fi prea sigur, se gândi Jehrid, urmărind cum pe chipul lui Sollis revenea conștiența, trăsăturile slabe se crispau de durere şi o strălucire îi revenea în ochi.

— Fraţii mei? a spus el, privirea trecând de la Meriva la Jehrid.

— Nu am găsit pe nimeni altcineva în viaţă, i-a spus Jehrid.

Sollis a închis ochii un moment, cu faţa la fel de imobilă ca piatra din spatele lui. Când i-a deschis din nou, nu mai era nici durere, nici tristeţe, ci doar o decizie fermă.

— Am nevoie de o eşarfă pentru ăsta, a spus el, mângâindu-şi braţul rupt.

Meriva a rupt o fâşie din mantia Fratelui pentru a confecţiona eşarfa şi a legat-o la locul ei, Sollis strângând din dinţi de durere, în timp ce ţinea mâna întinsă. L-au ajutat să se ridice în picioare şi s-au îndreptat spre canalul din capătul îndepărtat al cavernei. Jehrid a aruncat o privire în întunericul de dincolo de apele înspumate, fără să vadă vreo cornişă sau alte mijloace de a parcurge un pasaj atât de înşelător.

— Am putea să ne aruncăm, a sugerat Meriva. Să avem încredere în zei că ne vor elibera în siguranţă din acest loc.

Sollis a scos un mârâit răguşit care ar fi putut fi un râs, atrăgând o privire încruntată din partea lui Meriva.

— Ne-au ajutat până aici, a spus ea.

— Şansa oarbă ne-a ajutat, a răspuns Fratele, deşi tonul i s-a înmuiat în timp ce privea canalul. Deşi, în realitate, nu văd prea multe opţiuni.

— Curentul este prea rapid, a declarat Jehrid. Iar cursul ar putea foarte bine să ducă mai departe în subteran înainte de a ajunge la mare. Dacă nu vom fi făcuţi bucăţi, cel mai probabil ne vom îneca. Iar dacă am reuşi să ieşim, ne-am trezi zbătându-ne în mijlocul Tăişurilor în toiul nopţii.

Se întoarse, ochii scrutând caverna şi găsind o porţiune de întuneric la o distanţă bună de apă, unde lichenii incandescenţi nu se agăţau de pereţi. S-a îndreptat spre ea, mergând destul de departe până când umbrele l-au înghiţit. Nu putea vedea nimic în faţă, doar întuneric, mâinile lui găsind doar aer în timp ce întindea mâna pentru a explora vidul.

— Dacă am avea o făclie, a murmurat el. Chiar şi o lumânare. Chiar şi cea mai mică sclipire de lumină…

Şi negrul a devenit alb. Totul a fost atât de brusc încât s-a trezit clătinându-se, înăbuşind un ţipăt de durere şi protejându-şi ochii acum plini de lacrimi. A clipit şi a privit din nou cu prudenţă, găsind drumul din faţă luminat, o rază blândă care se juca pe stâncă precum un fascicul de lumină solară prins de o lentilă. Raza s-a mişcat, dezvăluind un pasaj înalt şi lat care se îndepărta de peşteră. Jehrid a urmărit cursul fasciculului, urmărind-o până la Meriva, care stătea cu braţul întins şi cu lumina curgând din mâna ei, ţinută întinsă ca un vârf de lance.

Beznă, se gândi el, simţind cum i se deschise gura, îngrozit. *Eliberează-mi mâinile şi îţi voi arăta… Lumina născută din Beznă… E imposibil.*

Privirea i se îndreptă spre Fratele Sollis, care părea mult mai puţin şocat decât ar trebui să fie un slujitor al Credinţei, îndepărtându-se de lângă Meriva cu o surpriză evidentă, dar şi cu o anumită acceptare gravă. *Poate că, până la*

urmă, ştia ce avea să găsească.

Meriva se îndrepta spre Jehrid, cu braţul încă întins, fasciculul de lumină legănându-se în timp ce se mişca. El a sesizat o nerăbdare precaută pe chipul ei când a venit lângă el, evitându-i privirea şi dând din cap spre drumul din față.

— Nu pot face asta la nesfârşit.

***

Se ținea la câțiva paşi în față în timp ce se mişcau, o siluetă subțire încadrată de lumina pe care o arunca. Nu emana nicio căldură, nicio amenințare pe care să o poată vedea, şi totuşi Jehrid a constatat că trebuia să se forțeze să rămână aproape de ea în timp ce Fratele Sollis se chinuia să țină ritmul în spate.

Nu poate fi loc pentru Beznă într-un suflet credincios, a recitat el în sinea lui, amintindu-şi de o predică a unui misionar din Al Doilea Ordin la care mama lui îl târâse odată. *Bezna, aşa cum este practicată de către Tăgăduitorii care ne pândesc în mijlocul nostru, a adus Mâna Roşie asupra noastră. Nu uitați niciodată acest lucru şi fiți mereu vigilenți. Doar răul poate veni din Beznă.*

Nu există niciun rău în ea, ştia el, privind-o pe Meriva cum îi ghida mai departe, lumina ei imposibilă jucându-se peste bolta zimțată a pasajului. *Şi atunci, s-a* întrebat el, privirea lui mergând spre forma cocoşată a lui Sollis, c*e adevăr există în cei ca el?*

Meriva s-a oprit brusc, cu umerii puțin căzuți şi cu lumina tremurândă în timp ce încerca să o țină nemişcată.

— Este ceva acolo, a spus ea într-o şoaptă încordată.

Jehrid a venit lângă ea, ochii lui urmărind raza şovăitoare până la un fel de movilă. O movilă care strălucea.

Meriva a scos un oftat dureros şi şi-a coborât mâna, întunericul coborând pe măsură ce lumina ei se stingea, deşi movila strălucitoare era încă vizibilă, luminată de strălucirea slabă şi portocalie a mai multor torțe.

— Dă-i Fratelui cuțitul tău, i-a spus Jehrid, făcând un pas înainte şi scoțând sabia Ordinului. Rămâi în spatele nostru.

Se opri pentru a-i întâlni privirea, văzând acolo o mare oboseală şi un firicel de sânge care îi cădea din ochi. Ea i-a susținut privirea o clipă, apoi a clipit şi şi-a şters lacrimile roşii.

— Te doare? a întrebat-o el.

A zâmbit slab.

— Mă… oboseşte.

— Pierdem timpul, a mârâit Sollis, luând cuțitul de la ea şi mergând mai departe.

Au rămas aproape de peretele pasajului, deşi Jehrid ştia că prezența lor ar fi fost cu siguranță trădată de lumina Merivei. Strălucirea torțelor a dezvăluit o altă încăpere pe măsură ce se apropiau, un loc meşteşugit ca şi cel din care căzuseră, podeaua lucrată că să formeze o suprafață netedă şi pereții formați în

cerc. În centru se afla movila, metal strălucitor grupat în jurul unei coloane înalte de piatră. Apropiindu-se mai mult, au văzut plăci de argint stivuite printre figuri de bronz şi o grămadă de bijuterii, ici şi colo strălucirea palidă a pietrelor prețioase, totul străbătut de lanțuri de argint şi aur, strălucind ca nişte fire de mătase.

— Aur şi bijuterii, a spus Meriva, smulgând un colier din movilă şi ținându-l în sus pentru inspecție, trei rubine prinse într-un lanț de aur. Şi totuşi a vrut mai mult.

— A fost mereu un avar, a răspuns Jehrid. Şi ce avar nu vrea mai mult?

Cu toate acestea, nu bogățiile au fost cele care i-au atras cel mai mult atenția lui Jehrid, ci coloana de piatră cu şapte laturi în jurul căreia erau îngrămădite. Aceasta se ridica din centrul movilei până la o înălțime de aproximativ doisprezece picioare, gravată peste tot cu un fel de scris. Jehrid învățase literele din Tărâmul său de la o vârstă fragedă şi putea citi alpirana cu efort, dar aceste însemnări erau într-o limbă necunoscută, iar piatra care le susținea era în mod clar veche. Cu toate acestea, poseda o formă de decor care avea un oarecare sens, o serie de embleme sculptate în partea superioară a coloanei pe fiecare dintre cele şapte laturi ale sale. A început să înconjoare piatra, descoperind că fiecare emblemă era diferită: o flacără, un soare arzător, o carte şi o pană, un ochi, o mână deschisă… S-a oprit la vederea celui de-al şaselea simbol, o figură care ținea în mână o sabie, cu găuri adânci acolo unde ar fi trebuit să fie ochii. *Un războinic orb. La fel ca cel care se afla în vârful porții Casei celui de-al Şaselea Ordin, sau ca medalionul pe care fiecare Frate îl poartă la gât.*

— Deci Credincioşii au cu adevărat constructori în rândurile lor, a spus Jehrid, întorcându-se spre Sollis.

Sollis nu a spus nimic, cu poziția neschimbată şi fața la fel de impasibilă ca întotdeauna, deşi Jehrid a observat că reuşise să scoată teaca de la cuțit.

— Există şase ordine ale Credinței, a continuat Jehrid, mişcându-se astfel încât să poată vedea ultima emblemă, un şarpe şi o cupă. Dar această piatră are şapte fețe.

Sollis i-a întors pur şi simplu privirea şi nu a spus nimic.

— Aceste cuvinte. Jehrid a dat din cap la literele gravate în coloană. Ce limbă este aceasta? Ce înseamnă ele?

— Este vechea volariană, a spus Meriva. Limba vorbită de primii credincioşi care au venit pe aceste meleaguri.

— Poți să o citeşti? a întrebat-o el, fixându-l cu privirea pe Sollis.

— Au trecut mulți ani de când n-am mai fost nevoită să o fac. A pus un picior pe movilă, dislocând o cascadă de comori în timp ce se apleca mai aproape pentru a inspecta scrisul. Caligrafia este necunoscută şi dialectul ciudat. Mult mai arhaic decât orice formă cu care sunt familiarizată. Dar, cred că…

A făcut o pauză, pierdută în gânduri în timp ce Sollis şi Jehrid continuau să schimbe priviri.

— Este un fel de povestire, a spus Meriva în cele din urmă, metalul prețios

zornăind în timp ce se mişca pentru a citi mai multe inscripții. Deşi nu se potriveşte cu nicio istorie pe care o cunosc, iar o mare parte din fraze nu prea au sens.

— Citeşte cu voce tare tot ce poți, i-a spus Jehrid.

— *Armatele se ciocnesc sub soarele deşertului… Sângele curge în râuri, vărsat de minciuni… Cel care aşteaptă va înfrunta cântecul Ucigaşului Speranței…*

— Opreşte-te! a poruncit Sollis cu un răcnet lung, acum întors astfel încât brațul său bun să fie mai aproape de Jehrid, cu umerii coborâți într-o poziție gârbovită, cuțitul fiind acum strâns în mână.

— Doamna mea, a spus Jehrid, dându-se înapoi, cu sabia îndreptată spre Fratele său, te rog să te aşezi în spatele meu.

Meriva a ezitat o secundă, apoi a coborât de pe grămadă, împrăştiind bijuteriile în timp ce se ascundea în spatele lui Jehrid.

— Ceva ce trebuie să rămână ascuns, a spus Jehrid. Cu orice preț, nu-i aşa Frate?

Sollis nu a răspuns, mişcându-se pentru a menține distanța dintre ei, în timp ce Jehrid se lupta cu amintirea nedorită a încăierării sale cu Lonak, cu atâția ani în urmă. *Sabie împotriva cuțitului,* şi-a spus el, încercând să trezească o încredere care ştia că nu este justificată. *Şi el pe jumătate schilodit.* Dar amintirea era apăsătoare, şi totuşi a dat înapoi.

— Ce înseamnă cuvintele astea? a întrebat el, şi ce este acest loc?

— Este casa mea, a intervenit o voce nouă, bogată şi vibrantă, care a răsunat în toată camera. Şi tu nu ai fost invitat.

Cohran Bera stătea la vreo douăzeci de paşi de el, cu o bâtă într-o mână şi un jungher cu lama lungă în cealaltă. De o parte şi de alta a lui se aflau doi Spărgători, poate singurii supraviețuitori ai bandei sale cândva înfricoşătoare, ambii înarmați cu arbalete. Jehrid s-a învârtit pentru a-l înfrunta pe Cohran, împingând-o pe Meriva în spatele său, încă dureros de conştient de apropierea lui Sollis, dar ştiind că aceasta era cea mai mare amenințare pentru moment.

— Cincisprezece dintre verii tăi au murit astăzi, i-a spus Cohran. Aduci Ordinul al Şaselea la uşa mea şi distrugi ceea ce a durat o viață întreagă să construiesc. Nu ai cuvinte de căință, fiul meu?

— Cincisprezece nu sunt de ajuns, a răspuns Jehrid, simțind o senzație familiară şi nechibzuită care îi apăruse în piept. *Figurile întunecate de la capătul cheiului, sunetul unui corp căzând în port…* Şi nu-mi spune aşa.

— Neagă-ți sângele cât vrei, *milord.* Fața lui Cohran s-a strâmbat în timp ce rostea titlul, ca un Credincios înflăcărat care dă glas unei erezii. Dar mă uit la tine şi nu văd nicio diferență față de rahatul ăla mic şi vicios pe care l-am scos dintr-o sută de lupte pe docuri. Regele te-a ales tine, un om care se delectează cu măcelul şi îl numeşte dreptate.

— Spre deosebire de un om care măcelăreşte nevinovați pentru a construi un munte de bogății pe care nu le va cheltui niciodată.

— Bogății. Vocea lui Cohran s-a înmuiat pentru o fracțiune de secundă în

timp ce privirea lui s-a îndreptat spre mormanul de comori jefuite. Nu. Putere, băiete. Suficientă putere pentru a cumpăra binecuvântarea unui rege. Mi-a promis, vezi tu. Pe vremea când războaiele făceau ravagii în timp ce el construia regatul. *Soldații au nevoie de plată*, a spus el. *Adu-mi aur şi nu vor mai fi recompense pe capul tău. Adu-mi destul şi într-o zi, poate, voi face din tine un lord*. Şi, după ce şi-a construit regatul, plătindu-şi oamenii de pază cu bogățiile jefuite de pe acest țărm, ce a făcut? L-a pus pe Stăpânul Turnului să-mi facă promisiuni deşarte timp de douăzeci de ani, până când a putut să te trimită pe tine.

Mincinosule! Jehrid a constatat că acuzația îi murea pe buze, în timp ce suspiciunile pe care le avea de mult timp se puneau cap la cap. Mandatul îndelungat şi corupt al lui Al Serahl în Turn, tolerat mult mai mult decât s-ar fi putut aştepta cineva. Contrabandiştii şi Pirații au putut cumpăra imunitate de la Garda de Sud timp de ani de zile, în timp ce în nord chiar şi cea mai măruntă corupție ducea la o execuție rapidă. *Regele a luat un împrumut de pe mal,* şi-a dat seama Jehrid. *Şi acum îl considera plătit, prin mine.*

— Nu trebuie să se întâmple, băiete, a continuat Cohran, dând din cap către Sollis. Odată ce acesta a dispărut, nu mai există alți martori care să contrazică orice poveste ai alege să spui. S-a întors, arătând în spatele lui, unde lumina torțelor se juca pe o serie de trepte neregulate tăiate în piatră, care urcau spre o cornişă mult mai sus.

— Este o cărare abruptă şi sinuoasă, a spus Cohran, dar te va scoate de aici. Păstrează femeia, dacă vrei. Bănuiesc că nu va avea prea multe de spus despre toate astea. Ai şi tu secretele tale, nu-i aşa, draga mea?

Meriva s-a mutat lângă Jehrid, cu fața schimonosită într-o mască de furie hotărâtă.

— Da, a spus ea. Am secrete, dar pe acesta îl voi împărtăşi.

Brațul ei a țâşnit, cu mâna din nou ca un vârf de suliță. Jehrid a închis ochii în timp ce lumina a izbucnit, născând un țipăt instantaneu. Când a privit din nou, l-a văzut pe bărbatul din dreapta lui Cohran în genunchi, cu arbaleta lăsată în timp ce se strângea la ochi, panica şi o durere stridentă ieşindu-i din gură într-un torent continuu. Spărgătorul din stânga a rămas cu gura căscată privind la vărul său căzut pentru un scurt moment apoi la Meriva, arbaleta lui legănându-se spre ea într-un reflex născut din frică.

Fratele Sollis s-a mişcat ca în ceață, îndoindu-se în timp ce cuțitul i-a zburat din mână, iute ca o săgeată, descriind un arc perfect care s-a terminat în craniul Spărgătorului, lama înfigându-se până la mâner. Spărgătorul a rămas în picioare pentru o clipă sau două, cu gura răsucindu-se în jurul unor cuvinte bolborosite şi cu o încruntare ciudată şi nedumerită pe frunte. Înainte de a se prăbuşi, a reuşit să acționeze încuietoarea de la arbaleta sa, săgeata ratându-l pe Sollis cu un metru înainte de a ricoşa din coloana de piatră şi de a aluneca în întuneric.

Jehrid a văzut totul în cele câteva secunde care i-au trebuit pentru a se

apropia de Cohran. Şeful Spărgătorilor dădea din cap confuz, cu ochii umeziți şi înceţoşaţi, dar instinctul lui de luptător l-a avertizat suficient de rapid ca el să se ferească de lovitura pe care Jehrid i-a îndreptat-o spre cap. A mârâit şi s-a învârtit spre Jehrid, cu bâta şi jungherul şuierând, un bărbat mare, de vârstă mijlocie, care se mişca cu toată grația şi viteza unui dansator tânăr. Jehrid a parat cuțitul, s-a ferit de bâtă şi a ştiut într-o clipă că Cohran era condamnat. Era un ucigaş şi un luptător, poate cel mai mare ucigaş văzut vreodată pe acest țărm, dar nu era un soldat. Nu înfruntase niciodată o trupă de război Lonak în plină ofensivă şi nu-şi croise drum pe o punte meldeneeană. A luptat pentru faimă sau bani, dar niciodată pentru supraviețuire. Nu văzuse niciodată o bătălie, până acum.

Jehrid a anticipat următorul atac cu o uşurință care aproape că i-a adus un râs pe buze, jungherul încercând să îi taie brațul ce ținea sabia în timp ce bâta se înălța pentru a-i lovi bărbia. O încercare de a-l ameți şi dezarma, nu de a ucide. Jehrid a sărit şi a lovit cu piciorul înainte ca oricare dintre lovituri să se poată concretiza, lovind cu vârful bocancului în centrul feței lui Cohran, nasul şi dinții rupându-se sub impact. Cohran s-a dat înapoi, încercând să câştige spațiu pentru a riposta. Jehrid l-a făcut să scape jungherul din mână cu o lovitură rapidă a sabiei sale şi a lansat o a doua lovitură de picior în măruntaiele lui Cohran, ameţindu-l. Acesta a încercat o ultimă lovitură ineficientă cu bâta, dar Jehrid i-a prins încheietura mâinii şi i-a răsucit-o până când a auzit o pocnitură, bâta căzându-i dintre degetele inutile.

Se dădu la o parte în timp ce Cohran se uita fix la el, cu fața care nu arăta nici furie, nici înfrângere. Ci mândrie.

— Un dans pe cinste, nu-i aşa, fiule…

Jehrid a repezit capătul mânerului de fier al sabiei în tâmpla lui Cohran, trimițându-l inconştient la podea.

— Nu-mi spune aşa.

S-a întors la auzul unui țipăt cu ecou, văzându-l pe Spărgătorul orbit sprintând în întuneric, strigătele lui continuând să răsune prin peşteri până când au fost întrerupte de un pleoscăit slab. *A căzut în lac,* a presupus Jehrid. *S-a dus spre Tăişuri, orb şi nebun. Maw Nawen ar fi fost un sfârşit mai blând.*

S-a întors la Meriva, acum în genunchi, cu umerii căzuți de oboseală. I-a pus un deget sub bărbie şi i-a ridicat uşor fața, atât de murdară de sânge ca şi cum ar fi ieşit dintr-un țarc de sacrificare.

— O să fii bine? a întrebat el.

Ochii ei s-au îndreptat spre Sollis, care acum se apleca să recupereze cuțitul căzut al lui Cohran.

— *Oare vreunul dintre noi o să fie?* a şoptit ea în alpirană. *Acest loc, aceste cuvinte. Nu au fost scrise pentru ochii noştri.*

Jehrid s-a îndreptat, privindu-l pe Sollis în timp ce stătea în picioare privind forma lungită a lui Cohran. Pentru prima dată, masca impasibilă dispăruse, o încruntare sumbră încreținд fruntea Fratelui.

— El te-a învățat să lupți? a întrebat el după o clipă, privirea lui zăbovind încă asupra tâlharului căzut.

— Da, a spus Jehrid. Dar războiul m-a învățat mai multe.

Jehrid a detectat o uşoară notă de regret în vocea lui Sollis când a vorbit din nou:

— Elevul păşeşte întotdeauna din umbra maestrului. Brusc, Sollis şi-a ridicat privirea, orice expresie dispărând de pe trăsăturile sale în timp ce s-a uitat scurt la Jehrid şi Meriva înainte de a privi cu un ochi critic treptele sinuoase.

— Să-l târâm până acolo sus va fi imposibil. Îl vom lega de coloană, trimite oamenii tăi după el mai târziu.

Jehrid a dat din cap cu precauție.

— Cum doreşti, Frate. S-a aplecat să o ia de braț pe Meriva. Poți să mergi, doamna mea?

A suspinat că e de acord şi a început să se ridice, apoi a înghețat, privirea ei fixându-se pe grămada de comori când aceasta a emis un zăngănit zornăitor, metalul prețios alunecând în timp ce ceva se mişca sub ea.

— Nu… a izbucnit ea.

Ceva a explodat din movilă într-o fântână de comori sclipitoare, ceva filiform şi îmbrăcat în zdrențe, dezvăluind o carne palidă marcată de multe răni, un rânjet sălbatic strălucind pe o față acoperită de sânge uscat. A țipat în timp ce încerca să se elibereze din grămadă; triumf, furie şi nebunie umplând camera. Un cutremur a zvâcnit în stânca de sub picioarele lui Jehrid, atât el cât şi Sollis au fost aruncați pe spate de forța acestuia, rocă pulverizată țâşnind în timp ce crăpături străbăteau podeaua camerei de la un capăt la altul.

Jehrid a văzut arbaleta Spărgătorului orbit aflată la doar cinci paşi distanță şi s-a năpustit asupra ei, strigând alarmat în timp ce stânca de sub el se clătina din nou. Chestia zdrențuită a mai scos un râs pițigăiat când o nouă fisură s-a deschis pentru a înghiți arbaleta. Jehrid l-a văzut pe Sollis aruncând cuțitul lui Cohran spre epava râzătoare a omului, dar podeaua care se clătina a făcut ca aruncarea să fie imprecisă, lama care se învârtea ratându-şi ținta cu o palmă.

Tremurul s-a estompat în timp ce omul zdrențăros s-a clătinat, ochii trecând peste ei cu o satisfacție evidentă înainte de a se opri asupra lui Sollis. Sângele îi curgea din gură într-un şuvoi gros în timp ce vorbea:

— Îmi pare rău că te-am pierdut atât de repede, Frate. Întotdeauna am găsit cruzimea ta atât de… amuzantă. A suspinat şi şi-a ridicat brațele, cu capul aruncat pe spate şi cu zâmbetul său strălucind din nou. O să-mi lipsească acest g…

Ceva mic şi ascuțit a coborât de sus, mişcându-se mai repede decât orice vârf de arbaletă sau săgeată, emițând un mic șuier în timp ce tăia aerul pentru a-l străpunge pe bărbatul zdrențăros în ochi. Acesta s-a clătinat din nou, cu capul rotindu-se confuz. Jehrid a văzut ceva metalic înfipt în ochiul lui, un fel de săgeată, vârful asemănător unui ac ieşindu-i din craniu în timp ce se clătină, cu

brațele zbătându-se ca un beţiv care se lupta cu duşmani imaginari. O altă săgeată a coborât, un puhoi de vapori roşii ieşind din pieptul osos al bărbatului în timp ce îi sfâşia trunchiul, scoțând un sunet pătrunzător de pe podea în timp ce ricoşa şi se îndepărta în umbră. Bărbatul a gemut şi s-a prăbuşit pe movilă~~(,)~~ cu membrele nemişcate în moarte, în timp ce sângele curgea în mici şiroaie pe metalul strălucitor.

Jehrid s-a întors spre sursa zgomotului, văzându-l pe Fratele Lucin coborând scara rudimentară. Sora Cresia îl urma.

— Frate, l-a salutat Lucin pe Sollis când a ajuns lângă ei, gâfâind în timp ce se îndrepta spre mormanul de bogății, abia aruncând o privire către Jehrid sau Meriva. Jehrid a văzut că purta o altă față acum, sau, mai probabil, nu mai simțea nevoia să-şi ascundă adevăratul chip, lipsit de orice falsă seninătate sau deferență. Fața unui om foarte serios.

Lucin a stat o clipă pentru a examina trupul prăbuşit pe movilă, ochii zăbovind asupra trăsăturilor pline de sânge, deşi Jehrid nu a văzut nicio urmă cum că l-ar recunoaşte. Expresia lui a devenit şi mai serioasă când şi-a ridicat privirea spre coloana cu şapte laturi.

— Prea real, a mormăit el înainte de a se întoarce, adresându-i următoarele cuvinte lui Meriva în alpirană, presupunând fără îndoială că Jehrid nu putea să-i înțeleagă sensul. *Aveți un mesaj pentru mine, onorată doamnă.*

Meriva a apucat brațul oferit de Jehrid şi s-a ridicat în picioare, strâmbându-se din cauza efortului.

— *Da*, a spus ea, cu vocea îngreunată de oboseală. *Răspunsul este nu.*

Lucin îşi coborî privirea într-o dezamăgire evidentă înainte de a înclina capul spre coloană.

— *Presupun ca ai citit asta?*

— *Un pic.*

— *Atunci sper că v-ați făcut o idee despre ceea ce ne va obliga refuzul dumneavoastră să facem.*

— *Decizia nu a fost a mea. Eu doar transmit mesajul. Cei Sacri au vorbit. Războiul vostru nu este războiul nostru.*

Lucin nu făcu decât să scuture din cap, cu un oftat.

— *Aşa va fi.*

A dat din cap către sora Cresia, care se afla acum la baza scării. Privirea lui Jehrid a fost imediat atrasă de tolba de săgeți strânse între degetele ei, săgeți identice cu cele care îl spulberaseră pe omul zdrențăros, deşi nu vedea pe ea niciun dispozitiv care să le poată proiecta cu o asemenea forță. Cu toate acestea, orice îndoială că ea fusese autoarea sfârşitului lui dispăru la vederea feței ei, albită şi cu privirea fixată pe trupul care zăcea în mijlocul comorii însângerate.

— Primul este întotdeauna cel mai greu, i-a spus Jehrid. Ea l-a privit cu ochii umezi, fără niciun semn de încruntare în privire. El a văzut că mâinile îi tremurau.

— Soră, spuse Lucin cu o notă de nerăbdare. Această chestiune necesită o rezolvare.

— Nu. Sollis a păşit în fața lui Cresia, deşi privirea lui era fixată pe Lucin.

Jehrid a văzut cum gâtul lui Lucin se contractă înainte de a găsi curajul să răspundă.

— Părerile noastre sunt similare în ceea ce priveşte importanța acestei misiuni…

— Nu este un duşman, Frate. Cuvintele au fost rostite încet, puțin mai mult decât o şoaptă de fapt, dar păreau să zăbovească în aer, prinse de pereții cavernei şi repetate până când s-au estompat într-un şuierat.

O nouă voce a răsunat de sus, cuvintele erau neclare, dar Jehrid a recunoscut accentul nilsaelin al sergentului său.

— Lord Colector! Sunteți bine?

— Oamenii dumneavoastră au fost destul de amabili să ne escorteze, a spus sora Cresia, cu o notă de uşurare în glas.

Ochii lui Jehrid au trecut de la Sollis la Lucin, observând cum privirea Fratelui mai mare era acum ferită.

— Destul de bine! a strigat Jehrid, aruncând o privire spre forma încă inconştientă a lui Cohran. Coboară aici! Şi adu frânghia!

***

Cohran Bera stătea în picioare şi privea spre mare, ~~briză~~ briza răscolindu-i părul subțire. Era o dimineață frumoasă, abia dacă se vedea vreun nor pe cer, iar soarele răsărit era o minge strălucitoare pe o mare predominant calmă. L-a privit pe Jehrid cu o privire afectuoasă în timp ce acesta venea spre el, apoi a înclinat respectuos din cap spre Meriva. Ea nu a răspuns, a rămas cu brațele încrucişate strâns sub mantie, cu fața rigidă. Jehrid o invitase din politețe(,). În calitate de parte nedreptățită avea tot dreptul să asiste la ceremonie, deşi sperase că ea ar putea sta deoparte. *A văzut destul sânge.*

Sollis, Cresia şi Lucin puteau fi văzuți pe creasta unui deal din apropiere, toți călare. Brațul Fratelui Comandant încă se odihnea într-o eşarfă, oasele fiind fixate şi legate strâns de o ucenică a celui de-al Cincilea Ordin din Turnul de Sud, deşi teaca de pe spate rămăsese goală.

— O să iau alta când mă întorc la Casa Ordinului, a spus el când Jehrid i-a oferit sabia pe care o luase de la Fratele mort.

— Pot să o păstrez?

Sollis a ridicat din umeri.

— Este doar o sabie, milord. Avem multe.

Cu asta s-a îndreptat spre calul său şi a încălecat. Jehrid a presupus că acesta era singurul rămas bun, sau mulțumire, pe care avea să îl primească.

— Cohran Bera, a început Jehrid pe un ton formal. Eşti condamnat pentru crimă, furt, piraterie, subjugare a slujitorilor Regatului şi sustragere de la plata

datoriilor către rege. În consecință, vei fi executat conform Decretului Regal, într-un mod considerat potrivit de către Lordul Colector. Întrucât ai profitat de pe urma morții atâtor oameni aruncându-i de pe acest țărm, aceasta va fi şi soarta ta.

A făcut un pas înainte şi şi-a sprijinit cizma pe piatra în formă de pară de care fusese înlănțuit Cohran, cu privirea fixată pe Maw-ul lui Nawen în timp ce încerca să invoce un chip din memorie, unul pe care credea că nu-l va uita niciodată, unul care spera că va fi martor la acest eveniment de Dincolo. Şi totuşi, deşi se străduia să-şi amintească figurile întunecate de la capătul digului, căutând să alimenteze o ură pe care o nutrea de mai bine de douăzeci de ani, astăzi nu o găsea. *De ce nu vrea să vină? Cu siguranță că ar fi vrut să vadă asta.*

— Măcar priveşte-mă în ochi în timp ce faci asta, fiule, a spus Cohran.

Pentru o clipă, Jehrid a constatat că nu-şi putea ridica privirea, ca şi cum o mână invizibilă îl ținea pe loc.

— Trebuie să ai întrebări, a continuat Cohran. Întreabă-mă şi îți voi spune.

— Nu vei câştiga nicio amânare, i-a spus Jehrid, încă incapabil să îl privească în ochi.

— Ştiu. Dar poate că voi câştiga respectul fiului meu.

Jehrid a închis ochii pentru o secundă, bocancul i-a alunecat de pe bolovan, o mare oboseală apăsându-l în timp ce se dădea înapoi. Şi-a forțat ochii să se deschidă şi s-a confruntat cu tatăl său, văzând că înfricoşătorul pirat dispăruse acum, lăsând în urmă omul pe care şi-l amintea din copilărie, cu strălucirea mândră în ochi când îşi privea fiul.

— De ce ai omorât-o pe mama mea? l-a întrebat Jehrid.

Zâmbetul lui Cohran s-a estompat încet, adâncimea regretului său fiind vizibilă pe trăsăturile lăsate şi îmbătrânite.

— Voia să te ducă departe, a spus el. Se săturase de această viață plină de pericole şi neîncredere şi se temea de viitor. Pentru că ştia că într-o zi vei deveni ceea ce sunt eu. Ne-a vândut oamenilor Lordului Turnului, fără să ştie că ei lucrau pentru mine. Credea că-şi cumpără o viață nouă în nord, cu tine. Cunoşti codul, Jehrid. Tăcerea este singura lege. Aşa că am ucis-o, pentru că rudele mele se aşteptau la asta şi pentru că trebuia să te țin cu mine… Dar tu ai plecat oricum.

Privirea lui Jehrid s-a întors la piatră, deşi a constatat că nu mai avea putere să-şi ridice cizma.

— E în regulă, fiule, a spus Cohran. Sincer să fiu, aş prefera să fii tu decât oricare altul. Cu sânge se plăteşte pentru sânge. Hai să terminăm cu asta.

Jehrid era conştient de privirile oamenilor săi, toți adunați să privească cum îi cedează nervii Lordului lor Colector. Dar totuşi, astăzi nu avea putere. Nu pentru asta.

— Nava pe care ai distrus-o se numea Voyager. Jehrid s-a întors şi a găsit-o pe Meriva lângă el, cu fața palidă, dar hotărâtă, în timp ce se uita fix la Cohran,

fără să aibă o problemă în a-i întâlni privirea. Construită în şantierele din Marbellis cu aproape treizeci de ani în urmă, finanțată de onorabila casă comercială Al Lebra. Timp de mulți ani a fost condusă de tatăl meu şi, când a devenit prea bătrân pentru a mai suporta greutățile mării, de către fratele meu. A fost un om bun, un marinar cinstit care a ajuns căpitan la o vârstă fragedă, respectat de echipajul său şi iubit de familia sa. Când i s-a spus că trebuie să navighez până la acest țărm, a insistat ca Voyager să mă transporte, nefiind dispus să încredințeze această sarcină altcuiva.

A făcut un pas spre piatră, punând piciorul pe ea, cu privirea încă fixată pe Cohran, în timp ce rostea în alpirană:

— *Am privit cum camaradul tău i-a tăiat gâtul fratelui meu, gunoiule!*

Jehrid s-a întors în timp ce ea împingea piatra în gură gaură?, auzind zăngănitul lanțurilor şi pocnetul oaselor rupte. Dar niciun țipăt. *Nu,* s-a gândit Jehrid. *Niciodată nu va țipa.*

A aşteptat ca zgomotul să se domolească, apoi s-a întors spre sergentul său.

— Întoarceți-vă la Visterie. Rație dublă de rom în seara asta. A aruncat o privire către Meriva, care acum se uita la Maw ca şi cum ar fi înghețat în loc. Voi veni imediat.

S-a oprit să-l vadă pe Sollis cum îşi întoarce calul şi pleacă fără grabă, deşi cei doi tovarăşi ai săi au zăbovit o clipă. Jehrid a descoperit că nu-i plăcea felul în care fratele Lucin îşi arunca privirea asupra Merivei, vazând prea multă intrigă în spatele ei. Deodată simți o dorință bruscă şi sălbatică de a-l prinde pe Frate şi de a-l vedea urmându-l pe Cohran în gaură. Din fericire, se părea că Lucin i-a simțit intenția, căci trase cu o smucitură stângace de frâiele calului şi dispăru rapid din peisaj. Sora Cresia a mai zăbovit o clipă, Jehrid având impresia unui zâmbet în timp ce ridica o mână pentru a-l saluta timid. El i-a făcut cu mâna şi i-a oferit o plecăciune, văzând-o râzând înainte de a dispărea şi ea din vedere.

— Nu era cu adevărat un om, nu-i aşa? a întrebat-o pe Meriva. Chestia aia pe care am lăsat-o în tuneluri.

Ea a clătinat din cap.

— În realitate, nu am mai întâlnit până acum oameni de acest fel. Dar bănuiesc că orice umanitate pe care a posedat-o cândva s-a ofilit cu mult timp în urmă, iar lumea este mai bogată în lipsa lui.

A dat din cap şi a scos ceva din punga de la centură.

— Cred că aceasta este a dumneavoastră, doamna mea, a spus el, ținând în mână o mică amuletă; o singură perlă de chihlimbar încastrată într-o montură simplă de argint. Cohran… tatăl meu o avea în buzunar.

Privirea ei s-a ridicat în cele din urmă dinspre gaură, un mic zâmbet curbându-i buzele când a luat amuleta.

— Mulțumirile mele, milord, a spus ea, ridicând lanțul deasupra capului.

— Lacrima lui Rhevena, a spus el. Greşesc dacă presupun că este purtată de toți cei… la fel de înzestrați?

— Zeii diferiți au slujitori diferiți, care poartă semne diferite. Deşi cu toții ne

străduim să servim un interes comun.

— Un interes servit cel mai bine dacă refuzați orice vă cerea Ordinul al Şaptelea?

— Al Şaptelea Ordin? Ce-i asta? El a văzut cum zâmbetul ei se lărgea în timp ce se îndepărta, mergând la calul pe care i-l împrumutase. Vrei să însoțeşti o doamnă acasă, domnul meu?

— Cu plăcere. Deşi numai până la Turnul de Sud. Sunt sigur că Stăpânul Turnului va suporta cheltuielile pentru a găsi o navă care să vă ducă acasă.

— Turnul de Sud este casa mea acum. Cel puțin deocamdată. Casa Al Lebra are multe interese aici. Acesta a fost motivul pentru care am venit. Ar părea ciudat dacă aş pleca atât de repede, nu crezi?

— Cu siguranță. A încălecat şi a mers alături de ea în timp ce urmau poteca de pe stâncă spre turnul îndepărtat. Spune-mi, ai auzit vreodată povestea despre cum şi-a primit numele Nawen's Maw…?

Sub tăpșanul de la marginea apei, rândunicile se învârteau deja în jurul locului de sub cascadă, pregătindu-se să se arunce în valuri şi să revendice prada proaspătă, căci țărmul sudic fusese întotdeauna blând cu păsările gunoier.

SFÂRŞIT

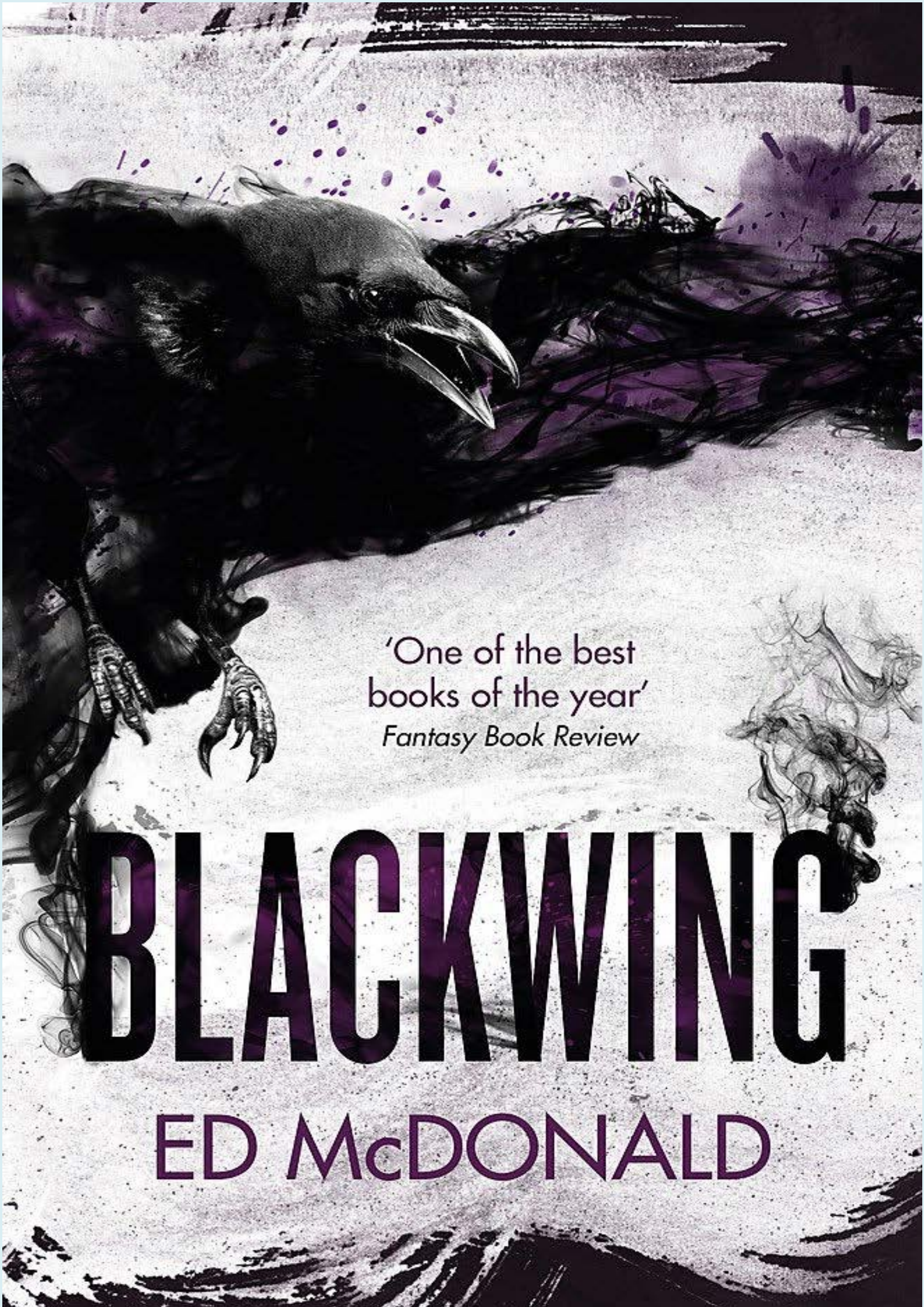
'One of the best books of the year'
Fantasy Book Review
BLACKWING
ED McDONALD

Ed McDonald

Blackwing

La Marque du corbeau

Blackwing – tome 1

Semnul Corbului

Deşertăciunea este ţinutul nimănui: o graniţă periculoasă şi contaminată între Republică şi Regii Adâncului. Când trădătorii, hoţii şi spionii încearcă să sfideze Autoritatea, ei sfârşesc în Deşertăciune. Să îi vâneze este sarcina căpitanului Ryhalt Galharrow, cu condiţia ca ei să nu fi căzut mai întâi pradă creaturilor malefice ce populează nisipurile schimbătoare şi contaminate. Există o pace încordată, chiar şi pentru un om cu experienţa lui Galharrow. Dar este un loc necesar, căci singura apărare a Republicii împotriva Regilor Adâncului este "Maşina Punch", o armă de o putere fără egal, care protejează graniţele Deşertăciunii, atâta timp cât va funcţiona...

1

Cineva îi avertizase de sosirea noastră. Adepţii lăsaseră doar un apartament gol şi câteva volume de versuri ilegale. O cină pe jumătate terminată şi sertare răsturnate… Au adunat tot ce au putut căra şi au fugit spre est, în *Deşertăciune*. Pe vremea când eram în uniformă, şeriful îmi spusese că doar trei tipuri de oameni se aventurează de bunăvoie în acest teritoriu blestemat: cei disperaţi, cei nebuni şi cei corupţi. Adepţii erau destul de disperaţi. Asa că am adunat o duzină de mercenari ce am găsit disponibili şi m-am dus după ei.

Am plecat din Valengrad într-o după-amiază care mirosea a canalizare, a regrete şi a sfârşitul unei alte veri putrede. Banii nu justificau riscurile implicate, dar vânătoarea de oameni era ceea ce ştiam să fac cel mai bine şi nu aveam intenţia de a-mi lăsa vânatul să scape prea departe. Jumătate din ceata pe care o strânsesem nu se mai aventurase niciodată în *Deşertăciune*; aproape că se pişaseră pe ei de frică când am ieşit pe poarta îngustă a oraşului. La o jumătate de leghe depărtare, deja întrebau despre *gillings* şi *dulchers*. La o leghe distanţă, unul dintre ei a început să plângă. Veteranii mei au râs şi i-au amintit că ne vom întoarce înainte de lăsarea întunericului.

Trei zile mai târziu, aceşti bastarzi încă erau în faţa noastră. Nimeni nu mai râdea.

— Se îndreaptă spre *Defileul Prafului*, a observat Tnota în timp ce se juca cu cadranele astrolabului său şi îl îndrepta spre cer pentru a măsura distanţa dintre luni. Ţi-am spus eu. Nu-i aşa, căpitane?

— Pe dracu.

O spuse-se. Iar urmele de paşi din nisip i-au dat dreptate.

— Ba da. Tnota mi-a zâmbit, cu dinţii lui galbeni ca muştarul arătând ameninţător pe faţa lui brună. Îmi amintesc asta. Ai venit la bar cu hârtiile şi am spus: "Pun pariu că s-au dus spre defileu". Mă gândesc că asta merită o parte mai mare pentru mine.

— Chiar dacă acest loc de muncă ar fi plătit suficient pentru a-ţi putea oferi mai mulţi bani, nu ai fi primit. Şi nu e cazul, am adăugat eu.

— Nu e vina mea, a mormăit Tnota. Nu eu aleg contractele.

— E prima dată când spui adevărul astăzi. Acum taci din gură şi stabileşte un traseu.

Nota a întors ocularul de sticlă spre cerul de culoarea unui vechi hematom. Auriu murdar, câteva nuanţe de verde, puţin violet, nuanţe ca de sânge uscat se amestecau ca într-un desen abstract. A numărat pe degete, a trasat o linie invizibilă de la o lună la alta. Stelele şi lunile rămâneau nemişcate, norii abia dacă se unduiau.

Totul în Deşertăciune este altfel. Totul este anormal. Cu cât îi prindem mai repede pe ticăloşii ăstia şi să ne întoarcem spre vest, cu atât mai bine.

Am mers de-a lungul unor maluri acoperite cu pietriş şi nisip; roca neagră şi roşie era mai uscată decât sarea. Ceva de nedescris se emana din *Deşertăciune*. O senzaţie difuză în aer, vag ostilă. Îţi pătrunde în oase, se strecoară în gingii până când are gust de otravă. Am sperat că totul se va termina curând.

Erau deja trei zile petrecute în *Deşertăciune*, străbătând nisipurile negre spre sud şi est, când am găsit rămăşiţele calului lor furat. Indiferent de creatura care îi smulsese picioarele, cei pe care îi urmăream luaseră decizia corectă: să abandoneze animalul în voia sorţii şi să fugă. Un răgaz temporar, pentru că nu puteau scăpa de noi prea mult timp. Puteai, cu uşurinţă vedea fiecare detaliu până în depărtare când erai călare. Până la apusul soarelui, vom avea două capete împachetate şi atârnate de şeile noastre, şi apoi ne vom întoarce la ceea ce reprezenta civilizaţia de-a lungul graniţei.

Mi-am scos plosca din haină şi am mai scuturat-o o dată. Era la fel de goală ca la precedentele trei încercări. Deja nu mai aveam coniac, şi ne rămăsese doar bere, dar nici berea nu era prea multă. *Deşertăciunea* este periculoasă chiar şi pentru grupurile de soldaţi puternic înarmaţi. Faptul că doi civili nepricepuţi, neexperimentaţi şi neînarmaţi au reuşit să supravieţuiască ţinându-ne la distanţă timp de trei zile a fost suficient pentru a-mi pune nervii la încercare. Un alt motiv întemeiat pentru a termina cât mai curând posibil.

Prin nisip se putea distinge clar o potecă. În faţa noastră se afla *Defileul Prafului* (Dust Gorge), o crăpătură îngustă în pământ. Fisura tăia peisajul de

dune format din nisip acid şi pietre ascuţite. Un coridor în formă de fulger care părea să oglindească una dintre rănile cerului, crăpătura din pământ părea să reflecte stricăciunile de acolo de sus. Una dintre faliile cerului emitea un vuiet ascuţit, determinând trupa mea de nesoldaţi să-şi atingă pietrele magice şi alte amulete. Poate că mercenarii au curaj, dar tot sunt mai superstiţioşi decât un preot într-o zi sfântă. Ei voiau să plece de acolo la fel de mult ca şi mine. Îi făcea să fie nervoşi, iar soldaţii nervoşi au tendinţa de a distruge chiar şi cele mai banale lucruri. Un om generos i-ar putea numi pe oamenii mei asasini. Bărbaţii generoşi sunt de obicei idioţi.

— Nenn, vino aici, am spus în timp ce ne apropiam de o pantă care cobora către întuneric.

Şi-a mestecat cu sârg *blacksap*, cu îi făcea dinţii să fie negri ca smoala. Nu există un zgomot mai enervant în partea asta a lumi.

— Chiar trebuie să mesteci rahatul ăsta?

— Toate doamnele o fac, a răspuns ea cu o uşoară ridicare din umeri.

— Doar pentru că o ducesă are o gură plină de dinţi stricaţi nu înseamnă că trebuie să îi imiţi curtenii.

— Nu da vina pe mine pentru modă, căpitane. Trebuie să arăt bine.

De ce şi-a imaginat Nenn că cineva se va uita la dinţii ei mi-a scăpat, pentru că lipsa nasului ei era în centrul atenţiei. Şi ea mesteca întruna, întruna. Ştiam din experienţă că a-i cere să se oprească ar fi la fel de inutil ca şi cum i-ai ordona lui Tnota să-şi ţină codiţa în pantaloni.

Cu toate acestea, am fixat-o cu privirea.

— Aveţi o treabă pentru mine, căpitane?

A rămas nemişcată şi a scuipat o jumătate din seva neagră în nisip.

— Ne ducem jos. Doar tu şi cu mine.

— Doar noi doi?

Nasul de lemn ataşat chipului ei nu s-a deformat, dar pielea dintre ochi da.

— Sunt doar doi şi nici măcar nu sunt înarmaţi. Nu crezi că putem face asta?

— Nu de ei mi-e frică, răspunse Nenn. (Scuipă restul de sevă.) Ar putea fi orice acolo : *Skweams, Dulchers*.

— Sau o oală mare de aur. Oricum, suntem mult prea departe în sud pentru *Dulchers*.

— Ce zici de *Skweams*?

— Mişcă-te. Ne ducem jos. Trebuie să recuperăm ambele capete intacte dacă vrem să fim plătiţi, şi ştii cum sunt oamenii noştri. Au tendinţa de a se lăsa purtaţi de val. Instanţele nu plătesc, dacă pot evita să o facă. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat cu Snosk?

S-a încruntat.

— Da, îmi amintesc.

Snosk a fost o amintire urâtă pentru noi toţi. Nimănui nu-i place să vadă cum o remuneraţie binemeritată se duce pe apa sâmbetei din cauza unui detaliu tehnic. Jur pe Dumnezeu, că totuşi, acel chip ar fi putut fi reconstruit dacă am fi pus piesele la loc în ordinea corectă.

— Da. Aşa că rămâi concentrată şi pregăteşte-te.

Am descălecat. Aveam picioarele amorţite, iar partea inferioară a spatelui mă durea într-un mod în care nu ar fi făcut-o niciodată cu zece ani în urmă. Nu mai petreceam suficient timp călare. M-am înmuiat. Era mai bine decât să îmbătrâneşti. Tnota a venit să mă ajute să-mi pregătesc echipamentul. Era mai în vârstă decât mine şi, dacă ştiam că nu-şi va înfige sabia în faţa nimănui, era doar pentru că era la fel de util în luptă ca o armură de ceară. Singura persoană pe care ar fi putut să o rănească era el însuşi, iar de viclenia lui Nenn aveam nevoie. Tnota a verificat curelele jumătăţii mele de armură şi a amorsat dispozitivul de blocare a fitilului, în timp ce eu mi-am ales armele din arsenalul atârnat de şa şi mi le-am strecurat la centură. Am strecurat în cingătoare un cuţit cu lama scurtă şi un pumnal subţire. O armă mai lungă decât braţul meu ar fi fost imposibil de mânuit în canion. Mai fusesem în ea, cu câţiva ani înainte. Nu era foarte largă. Mai degrabă o alee decât o vale.

Nenn arăta corespunzător de feroce în oţelul său înnegrit. Tnota a aprins o lumânare şi ne-a aprins fitilurile; armele noastre erau gata să scuipe plumb. Nu aveam nicio intenţie de a le folosi. Un glonţ ar putea face pagube considerabile, dar, aşa cum subliniase Nenn, puteau exista şi *Skweams*. Orice ar putea fi ascuns în măruntaiele întunecate ale acestui pământ viciat.

Cu cât mai repede ne decapităm ţintele şi ne întoarcem în oraş, cu atât mai bine.

— Există doar trei puncte de ieşire în defileu, am spus. Îţi aminteşti unde sunt celelalte două?

Tnota a dat din cap. Mi le-a arătat cu degetul, prima la o jumătate de leghe depărtare, a doua puţin mai la est.

— Bine. Dacă scapă, prindeţi-i din urmă şi aşteptaţi-ne.

— Simplu.

— Tnota este la comandă, am anunţat restul trupei mele, ce părea a fi mai mult decât atentă.

Nu puteam să înţeleg cum reuşisem să mă lipesc de nişte şobolani de canal atât de inutili. Să rămân fără coniac în mijlocul pustietăţii cu o hoardă de paraziţi după mine. La un moment dat în viaţa mea, lucurile o vor lua rasna.

O pantă cu roci instabile şi rădăcini fosilizate ducea la crăpătură. Nu era o coborâre facilă având armele în mână, mai ales când pereţii erau la doar doi metri distanţă. Era suficientă lumină pentru a vedea unde ne punem cizmele. Nu aveam cum să evităm ploaia de pietriş pe întuneric, dar am încercat să fim cât mai tăcuţi. *Defileul Prafului* era profund. Acesta era probabil unul dintre motivele pentru care inamicului îi plăcea să îl folosească ca loc de întâlnire pentru spionii şi adepţii lor. Patrulele noastre rareori se aventurau atât de departe în *Deşertăciune*, abia ieşind din cordon, dar când o făceau nu se duceau să cotrobăie pe întuneric. Chiar şi ofiţerii sunt mai isteţi în privinţa asta.

Aerul era extrem de rece, lipsit de orice umezeală. Rădăcini de copaci apăreau din stâncile din jurul nostru. O pădure veche de o mie de ani fusese cândva aici, înainte de instaurarea *Deşertăciunii*. Nu mai rămăseseră decât aceste rădăcini, cenuşii şi uscate ca nişte oase bătrâne. Nu exista apă pe

această întindere maltratată, iar băltoacele negre şi unsuroase nu permiteau să crească nimic.

— Trebuie să îţi fac o mărturisire, am spus.

— Ai devenit brusc credincios?

— Nu chiar.

— Ai vrut să fim singuri în întuneric?

— Nici o şansă.

Am mers în jurul unei stânci. M-am aplecat prea tare asupra ei şi s-a sfărâmat ca o cretă. Nimic nu durează în pustietate.

— Citadela va plăti mai mult decât am spus că va plăti. Nu mult mai mult, dar suficient pentru a mă face să îmi pun întrebări.

— Ai minţit în legătură cu recompensa?

— Bineînţeles că da. Întotdeauna mint în legătură cu recompensa.

— Eşti un nemernic.

— Da. Dar totuşi. Am dedus că aceste ţinte trebuie să fie ceva mai mult decât nişte adepţi.

— Spioni?

— Nu. Şi dacă femeia era o *Promisă*?

— Nu există nicio *Promisă* în Valengrad, a susţinut Nenn, prea repede pentru a fi cu adevărat convinsă.

Pe măsură ce coboram, învălmăşeala de rădăcini ne adăpostea atât de lumină, cât şi de vânt. Nenn a suflat pe fitilul ei pentru a menţine capătul acestuia incandescent. Lumina făcea ca faţa ei să strălucească precum cea a unui demon. Mirosul înţepător al fitilului care ardea încet, care amintea de fumul de lemn, dar mai înţepător, părea reconfortant în întuneric.

— Asta vor ei să credem, am răspuns. Citadela a găsit una anul trecut. Una mare, aproape cât o casă. Au ars clădirea din jurul ei, făcând să pară un simplu incendiu.

Nenn a vrut să pufnească pe nas. Nu-şi pierduse niciodată acest obicei. Nu suna la fel în proteza ei de lemn.

— Prostii. Era doar o târfă bătrână şi grasă care a supărat pe cine nu trebuia. Gărzile fac urât când sunt refuzaţi de o curvă de mâna a doua. A dat foc bordelului înainte de a găsi vreo scuză.

Nenn ar fi crezut doar ceea ce voia să creadă şi nimic mai mult.

— Nu contează. Dacă există o *Promisă* pe aici, nu vreau ca vreunul dintre băieţi să se apropie de ea. Ştii ce se poate întâmpla.

— Ce te face să crezi că ai putea suporta mai bine decât ei?

Mi-am coborât vocea. Sunetele nu se auzeau prea departe între pereţii acoperiţi de rădăcini ai defileului, dar puţină prudenţă nu strică.

— Nimic. Am încredere că nu mă vei asculta şi că-i vei zbura creierii.

— Credeam că nu trebuie să ne jucăm cu feţele?

I-am aruncat o privire severă, care s-a pierdut complet în întuneric.

— Dacă e o *Promisă*, împuşco în faţă. Ai înţeles?

— Am înţeles, căpitane Galharrow, domnule, îi voi zbura capul, domnule. Dar ar fi mare păcat să munceşti atâta pentru nimic.

— Da, ar fi. Dar tot este mai bine decât alternativa. În cazul în care ea câştigă, noi tot nu vom fi plătiţi.

Am alunecat pe nişte pietriş, iar Nenn a întins mâna să mă sprijine. Pietrele s-au rostogolit pe panta îngustă. Amândoi am îngheţat. Dacă erau încă acolo jos, trebuia să fim mai atenţi. Vorbind, era greu să te concentrezi. Era timpul să taci şi să gândeşti. Era o curbă în stâncă puţin mai departe, iar eu am apăsat patul armei pe umăr în timp ce înaintam încet. Un nou coridor. Ne-am continuat înaintarea. Fumul de fitil plutea în spatele meu în aerul liniştit. Am sperat că lipsa brizei va împiedica măcar mirosul caracteristic să ne dea de gol. Dacă am avea de-a face cu o *Promisă*, cea mai bună şansă ar fi să o luăm prin surprindere.

— Uite, şopti Nenn. Lumină.

Strălucirea palidă şi artificială a phos-ului strălucea după următoarea curbă. Am călcat în faţă, poziţionându-mi picioarele pe stânca solidă, atât de uşor pe cât poate să o facă un om de talia mea. Ar fi trebuit să fiu mai atent în timpul orelor de dans. Nenn se mişca mai încet; ceva la ea îmi amintea de pisicile vagaboande din oraş, toate zvelte şi zburdalnice. Mergea de-a lungul peretelui stâncos cu arma ridicată.

Mă aşteptam ca ea să deschidă focul, dar s-a oprit şi m-am alăturat ei fără niciun sunet. Defileul se lărgea; nu enorm, dar cincisprezece metri pare un spaţiu considerabil atunci când eşti închis sub pământ. Adepţii îşi pregătiseră o tabără modestă. Au îngrămădit pături vechi, aruncate, lângă crengi pe care nu reuşiseră să le aprindă. O sticlă goală zăcea într-o parte. Lumina emana dintr-o mică lanternă a cărei glob fosforescent abia mai pâlpâia. Bobina bateriei era aproape epuizată.

Cei pe care îi căutam stăteau cu spatele la perete. Amândoi morţi. Nu exista nicio îndoială în această privinţă. Ochii bulbucaţi, maxilarele larg desfăcute. Unul lângă altul, aliniaţi ca nişte păpuşi macabre gata să fie manevrate. În viaţă, femeia ar fi putut fi una obişnuită: între două vârste, cu buclele castanii prinse sub pălăria albă, cu ochii albaştri înconjuraţi de riduri. Moartă, faţa şi rochia îi erau pătate de firişoare de sânge uscat. Îi cursese din nas, din urechi, din gură. Celălalt a pierit în aceleaşi mod. Uniforma sa era acoperită de sudoare şi de praful Dezolării.

Vi, nu aş fi observat niciunul dintre aceste detalii. Morţi, nu puteam să nu observ detaliile nefireşti.

Neliniştea mea s-a intensificat, urcându-mi din burtă până în piept. Nu existau răni vizibile, ci doar o cantitate impresionantă de hemoglobină. Nu mai văzusem aşa ceva multă vreme. Creaturile din Deşertăciune sunt brutale, dar ucid ca nişte animale. În acest caz, era brutal dar prea curat. Aproape că păreau să se fi aşezat pentru a-şi aştepta execuţia.

— Ceva i-a prins, a comentat Nenn.

Nenn a mea are un adevărat talent pentru a sublinia ceea ce este evident.

— Nu mai spune. Şi acel ceva ar putea fi încă aici.

Nu aveam nicio idee despre ce fel de creatură făcuse asta, dar aveam de lucru. Am inhalat nişte fum de fitil, bucurându-mă de înţepătura lui.

— A dispărut de mult timp. Sângele este uscat de câteva ore.

Nenn îşi coborî arma. S-a aşezat pe o piatră plată şi a privit cadavrele cu o expresie care, de obicei, nu i era familiară. Nu-mi puteam da seama la ce se gândea. Nu am îndrăznit să întreb. Am găsit un coşuleţ şi am scotocit înăuntru. Speram să găsesc ceva în ea pe care să o pot da şerifului sau instanţei, ca să ne fie mai bine. Nu aveau aproape nimic. Câteva borcane de peşte sărat, nu erau suficiente monede pentru a crede că au avut altceve decât un salariu decent. Nici o misivă secretă, nici o hartă a tunelurilor, nici o listă a adepţilor şi spionilor din Valengrad. Ea era o *Talentată*, care lucra la o fabrică de fosfor. El fusese locotenent într-o companie de artilerie. Oricare ar fi fost motivul pentru care au abandonat umanitatea şi s-au refugiat în pustietate, l-au luat cu ei în mormânt. În interiorul căruia, evident, ne aflam.

Ce risipă. Ce pierdere de timp, ce risipă de timp, ce risipă de bani pentru a-mi plăti indemnizaţiile la tribunal, ce risipă în termeni absoluţi a existenţei lor stupide. Nici măcar nu aduseseră suficientă apă pentru a ajunge în mijlocul pustietăţii, darămite pentru a ajunge la imperiul de dincolo. Pierdere după pierdere după pierdere după pierdere.

Era timpul să luăm capetele şi să plecăm naibii de aici.

Am încremenit când am zărit ceva pe pietrişul şi nisipul care acopereau solul. Am stat câteva secunde cu ochii aţintiţi spre acel ceva, fără să mă pot hotărî să mă mişc. Am ascultat cu atenţie.

— Trebuie să plecăm de aici.

— Ce se întâmplă?

Nenn le scotocea prin buzunare.

— Trebuie să plecăm.

Nenn a simţit frica din vocea mea. A aruncat o privire în spatele ei, a văzut amprenta de picior. Atât de mică. Nu ar fi trebuit să ne îngrozească în felul acesta. Apoi s-a uitat la mine, cu ochii mari.

— Ia capetele, am şoptit eu. Repede. Cât de repede poţi.

Există o multitudine de prădători în lume. Unii sunt oameni, iar alţii trăiesc în pustietate. Cei mai răi dintre ei vin de dincolo de pustietate, departe în est. Ştiam că această urmă de picior de copil ar fi putut fi formată din întâmplare, că ar fi putut fi o simplă urmă în nisip. Dar ar fi putut la fel de bine să fie lăsată de un *Preferat*.

Respiraţia mea era prea scurtă. Sudoarea mi se scurgea pe gât. Cu simţurile în alertă, am urmărit cel mai mic sunet şi mi-am ţinut arma pregătită. Am apucat-o cu toată puterea, sperând să nu-mi tremure degetele.

— Haide, haide, am şuierat.

Nenn a fost foarte eficientă şi nu avea de gând să renunţe la prada noastră, nu după trei zile în care am respirat praful *Deşertăciunii*. Şi-a scos sabia şi s-a apucat să tranşeze. Am mângâiat ţeava armei mele, asigurându-mă că fitilul era gata să aprindă recipientul. În defileul tăcut, totul părea liniştit. Nenn a început să taie şi să taie cu sabia, lucrând repede şi din greu. M-am uitat din nou în jos, dar nu exista decât această urmă. Era pe jumătate din mărimea unui adult. Cei doi adepţi aveau picioare mai mari decât atât.

— Mai repede, am bombănit.

— Sunt gata, a răspuns Nenn.

Şi-a smuls trofeul din ultimile fâşi de carne ce îl mai reţineau. Urma să aibă nevoie de o baie.

— Întotdeauna sunt surprinsă de greutatea lor.

Mi-a dat capetele ca să le pot inspecta. Ambele intacte.

— Nu le mai flutura, am certat-o. Ai puţin respect.

— Nu am niciun respect pentru aceşti adepţi nesimţiţi, a replicat ea. - A scuipat pe trupul decapitat al bărbatului. - Chiar cred că a fi om este o problemă, de vor atât de mult să se alăture monştrilor? Îi pot trata şi eu inuman, dacă asta vor.

— Destul. Să mergem.

Am înfăşurat capetele într-una din păturile vechi. Sângele poate că avusese timp să se usuce, dar asta nu însemna că ceea ce îi omorâse nu mai era prin preajmă. Pe sub armură, cămaşa mea era îmbibată de sudoare.

Ne-am reluat drumul până la gura defileului, alunecând pe stâncile instabile. Era nevoia de a simţi pământul solid sub picioare cuplată cu dorinţa de a pleca iute de acolo, asta în timp ce capetele săreau de colo-colo în geanta improvizată de la centura mea. Nenn avea dreptate, prada noastră era grea, dar asta nu ne-a împiedicat să ne grăbim să urcăm pe pietriş şi pe rădăcinile cenuşii uscate. Am aruncat o privire în urmă cu regularitate, privind atât înainte cât şi înapoi. Pulsul îmi era accelerat, stomacul în spasme. Mi-am imaginat că atunci când vom ieşi vom găsi doar cadavrele dezmembrate ale companiei. Am încercat să-mi amintesc că sângele era uscat. Criminalul îşi făcuse treaba şi apoi a plecat.

Temerile mele erau nefondate. Când au văzut sacul însângerat, soldaţii mei idioţi au aplaudat.

— Fără probleme? a întrebat Tnota.

Nu am răspuns.

— Să mergem, am spus. Puneţi şaua pe cai şi mişcaţi-vă fundurile. Să ne mişcăm! Plecăm în treizeci de secunde, aşa că, cu atât mai rău pentru cei întârziaţi.

Buna dispoziţie s-a estompat. Nu arătau cine ştie cum, dar recunoşteau o comandă când o auzeau. Nenn a sărit practic în şa. Oamenii mei nu ştiau ce ne alarmase şi nici nu trebuiau să ştie.

— Credeţi că putem ajunge la un punct al Cordonului în această seară?

— Nu prea cred. Este greu de trasat un traseu, iar noi ne încadrăm bine în limitele standard de şase sau şapte leghe. Luna roşie începe să răsară şi încurcă măsurătorile. Îmi va lua o oră bună să găsesc o rută acceptabilă spre vest.

— Asta poate aştepta.

Respectându-mi cuvântul dat, mi-am pus picioarele în scărişe şi mi-am pus calul în galop. Am pocnit frâiele, ţinându-mi ochii spre vest, şi nu am încetinit pasul până când *Defileul Prafului* n-a dispărut din orizont. Apoi mi-am menţinut ritmul ridicat, împingând animalele spre limitele lor.

— Căpitane, trebuie să ne oprim, altfel îmi pierd toate coordonatele, a insistat Tnota. Dacă ne pierdem pe aici, atunci şti ce ne aşteaptă. Trebuie să facem o oprire.

Am fost de acord, cu greu, să lăsăm caii să meargă la pas, apoi, după încă câţiva paşi, am ordonat să ne oprim.

— Grăbeşte-te, am ordonat. Cel mai rapid drum spre casă.

Nu este niciodată uşor să găseşti drumul prin *Deşertăciune*. Fără un navigator bun, este posibil să călătoreşti timp de trei zile în aceeaşi direcţie şi să ajungi înapoi de unde ai plecat. Un alt motiv bun pentru a nu-l lua pe Tnota în josul defileului. Singurele constante în *Deşertăciune* sunt cele trei luni: cea roşie, cea aurie şi cea albastră. Probabil prea departe pentru a fi corupte de magia veninoasă care emană din pământ.

M-am dus să mă uşurez lângă o stâncă. În timp ce îmi desfăceam pantofii, interiorul antebraţului stâng a început să mă furnice. Mi-am pus centura şi mi-am spus că era doar o născocire a imaginaţiei mele. Nu. Fără îndoială, era din ce în ce mai cald. Arzând, chiar. La naiba. Nu era nici momentul, nici locul pentru aşa ceva.

Nu mai auzisem de *Crow* de cinci ani. O parte din mine se întreba dacă nu cumva bătrânul ticălos m-a uitat. În timp ce încerca să ia legătura cu mine, mi-am dat seama cât de stupidă fusese acea speranţă. Eram unul dintre pionii lui. Aştepta doar momentul potrivit pentru a mă muta.

Am ocolit o dună şi mi-am suflecat mâneca. Braţele mele erau acoperite de pete de cerneală, verde, neagră sau albastră. Un craniu mic pentru fiecare prieten pierdut în Cordon. Mult prea multe cranii. Uitasem pentru cine erau cele mai multe dintre ele, şi oricum nu ele erau ceea ce mă ardea. Pe interiorul antebraţului, tatuajul cu un corb fin detaliat se distingea printre tatuajele grosiere de soldat care îl înconjurau. Cerneala a sfârâit şi a scuipat fum pe măsură ce se încingea inconfortabil. Mi-am scos centura, mi-am înfăşurat-o lîngă cot ca pe un garou. Ştiam din experienţă că va fi de folos.

— Dă-i drumul, am bombănit eu. Să terminăm odată cu asta.

Pielea mi se întindea în timp ce ceva încerca să iasă. Întregul meu braţ a început să tremure, iar a doua împingere a fost chiar mai dureroasă decât arsura. Aburul s-a ridicat din carnea mea pârjolită, care s-a înroşit. Am tresărit, am strâns din dinţi, mi-am închis pleoapele cât am putut de tare, în timp ce pielea mi se întindea până la limită; apoi am simţit ruptura când corbul a reuşit să iasă din mine. Era mare corbul ăsta. A sărit din carnea jupuită, la fel de vâscos şi roşu ca un nou-născut, şi s-a cocoţat pe o stâncă pentru a mă privi cu ochii lui negri.

Mi-am încleştat fălcile pentru a nu ţipa. Nu avea rost să arăt nicio slăbiciune. Oricum, *Crow* nu ar arăta nici o compasiune.

Am înclinat capul spre pasăre. Cei *fără nume* nu sunt zei, dar sunt atât de departe de a fi muritori încât distincţia nu mai contează. Şi atât zeilor, cât şi celor *fără nume* le place să ne vadă în genunchi. Nu are rost să comentez. *Crow* nu a ascultat niciodată nimic din ce aveam de spus. Nici măcar nu ştiam dacă mă auzea prin Hornet, sau dacă Hornetul venea doar să recite textul său. Pasărea şi-a deschis ciocul şi i-am auzit vocea, hârîită şi răguşită. Suna de parcă ar fi fumat un balot de cânepă în fiecare zi de la începutul războiului.

— GALHARROW, a strigat el la mine. Continuă cu multă furie: MERGI LA POSTUL 12. ASIGURĂ-TE CĂ VA SUPRAVIEȚUI. SĂ NU ÎNDRĂZNEȘTI SĂ O DAI ÎN BARĂ.

Corbul roșu și uleios a înclinat capul spre mine, apoi s-a uitat la pământ ca o simplă pasăre în căutare de viermi. Poate că a devenit una după ce și-a transmis mesajul. Câteva clipe mai târziu, a devenit moale; ochii i-au luat foc, la propriu, un nor de fum i-a ieșit din cioc și a căzut la pământ, mort. Mi-am șters sângele de pe braț. Rana dispăruse, dar durerea a rămas. Tatuajul corbului era din nou la locul lui, ușor decolorat pe pielea mea, ca cerneala unui bătrân. Tatuajul își va recăpăta definiția perfectă în cele din urmă.

— Schimbare de plan, am anunțat în timp ce mă alăturam trupei mele. Mergem la stația 12.

Acest lucru mi-a atras câteva priviri nedumerite, dar nimeni nu a protestat. Și cu atât mai bine. Să-ți faci oamenii să te asculte este al naibii de greu atunci când habar nu ai care este misiunea ta.

Tnota a privit în sus, spre lunile. Albastră și rece, *Clada* ajunse-se la zenit. Vârtejurile de bronz strălucitor împărțeau cerul în bucăți decolorate. Tnota și-a udat degetul, a căutat vântul, apoi s-a ghemuit pentru a-și freca mâinile de pietriș.

— A 12 a nu este cel mai apropiat, căpitane. Nu vom ajunge acolo până la căderea nopții, m-a informat el. Putem ieși din *Deșertăciune* și să ne întoarcem spre sud pe drumul de aprovizionare.

— Este cel mai scurt drum?

— Cel mai scurt drum este drept înainte. Dar, așa cum am spus, nu vom ieși de aici până la lăsarea întunericului.

— Cea mai scurtă cale, Tnota. Și primești un bonus dacă am o bere în mână înainte de căderea nopții.

Tnota a zâmbit.

— Vom fi acolo.

*****

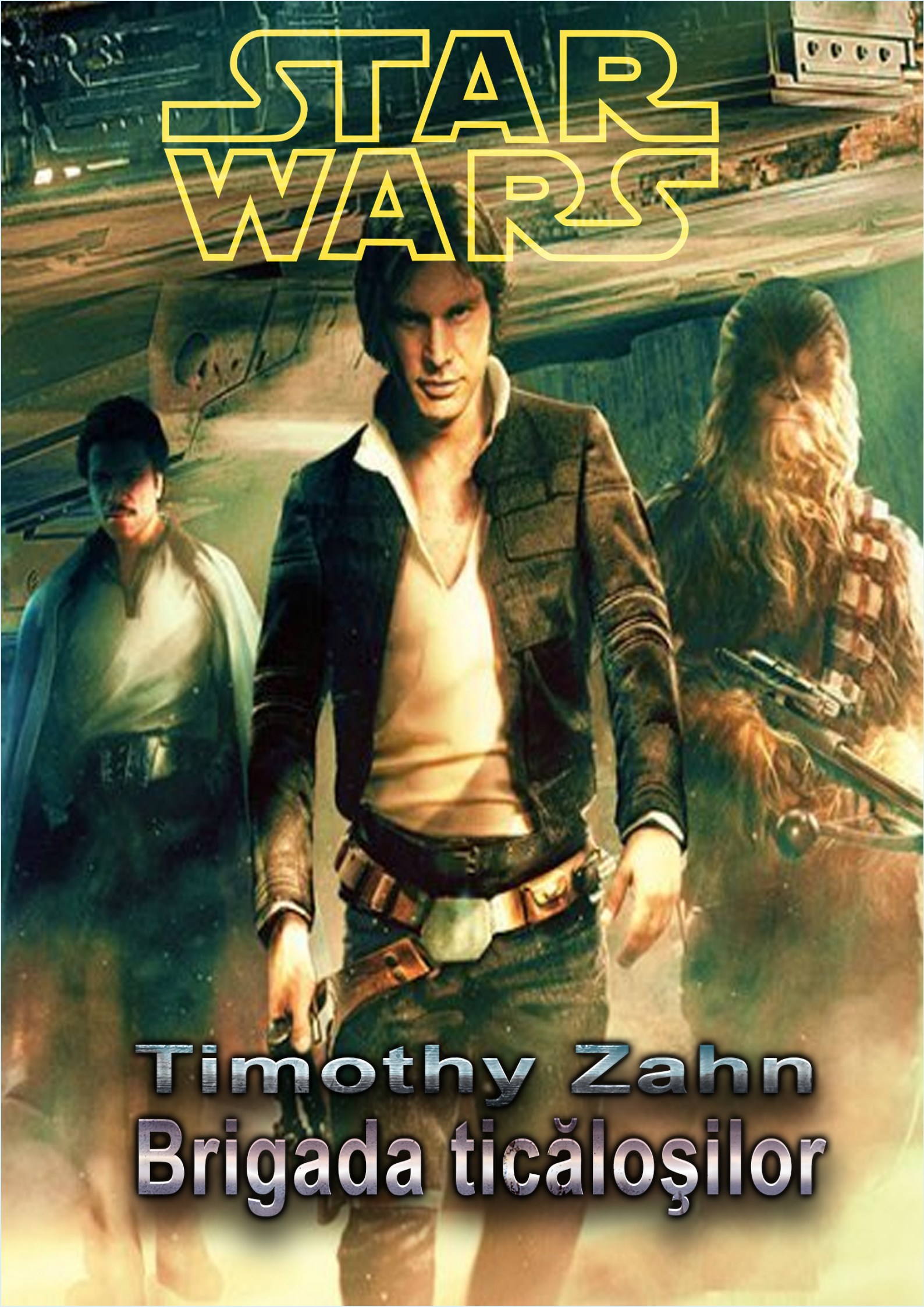
STAR WARS
Timothy Zahn
Brigada ticăloşilor

Timothy Zahn

STAR WARS

Scoundrels

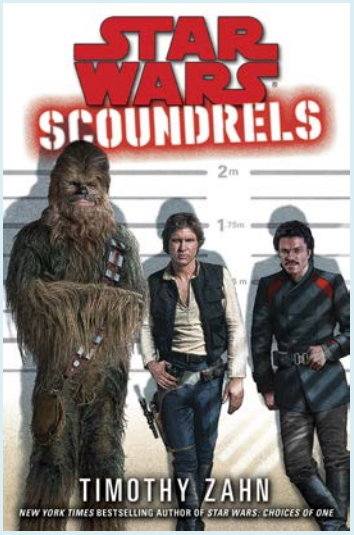

Brigada ticăloşilor

Cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată....

1

Liniile de pe monitor s-au transformat în stele, iar distrugătorul stelar imperial Dominator a ieșit din hiperspațiu. Stând pe pasarela de comandă, cu mâinile încleștate rigid la spate, căpitanul Worhven a privit fix planeta cețoasă care plutea în întunericul din fața sa și s-a întrebat ce naiba căuta el și nava sa acolo.

Căci nu erau vremuri bune. Dizolvarea bruscă a Senatului Imperial de către Împărat a provocat valuri periculoase de incertitudine în întreaga galaxie, ceea ce a făcut jocul unor grupuri radicale precum așa-numita Alianță Rebelă. În același timp, organizații criminale precum Black Sun și sindicatele Hutt încălcau legea în mod deschis, cumpărând și vânzând condimente și mărfuri furate deopotrivă cu oficialii locali și regionali.

Chiar mai rău, noua jucărie a lui Palpatine, arma care ar fi trebuit să-i convingă în sfârșit atât pe insurgenți, cât și pe cei care încălcau legea, că Imperiul era foarte serios în privința eliminării lor, a fost distrusă în mod inexplicabil la Yavin. Worhven încă nu auzise o explicație oficială pentru acel incident.

Vremuri rele, într-adevăr. Iar vremurile rele cereau un răspuns puternic și de amploare. În momentul în care a sosit vestea de pe Yavin, Centrul Imperial ar fi trebuit să ordone o desfășurare completă a Flotei, concentrându-și eforturile asupra celor mai importante, celor mai insubordonate și celor mai nervoase sisteme. Era răspunsul clasic la o criză, o metodă care datează de mii de ani și, respectând toate normele și orice logică, Dominatorul ar fi trebuit să fie în fruntea unei astfel de desfășurări.

În schimb, Worhven și nava sa au fost forțați să se ocupe de transportul unui demnitar.

— Ah Căpitane, a răsunat o voce veselă de undeva din spatele lui.

Worhven a respirat adânc pentru a se calma.

— Lord d'Ashewl, a răspuns el, asigurându-se că stă cu spatele la celălalt în timp ce își forța expresia să devină ceva mai potrivită unei reuniuni.

Era bine că fusese iute. Numai cinci secunde mai târziu, d'Ashewl s-a oprit lângă el, chiar lângă el, în loc să se oprească la cei doi pași distanță, distanță la care Worhven pretindea chiar și ofițerilor superiori, să aștepte până când le făcea semn să avanseze.

Dar asta nu a fost deloc o surpriză. Ce ar putea ști un membru gras, prost și din întâmplare bogat, al curții superioare a Centrului Imperial despre protocolul navei?

O întrebare retorică. Răspunsul era, bineînțeles, nimic.

Dar dacă d'Ashewl nu înțelegea politețea de bază, Worhven o înțelegea. Și își va trata oaspetele cu respectul cuvenit. Chiar dacă asta l-ar ucide.

— Domnul meu, spuse el politicos, întorcându-se spre celălalt. Sper că ați dormit bine.

— Am ajuns, a spus d'Ashewl, cu ochii pe planeta din față. Deci asta de acolo e Wukkar, nu-i așa ?

— Da, domnul meu, a spus Worhven, rezistând impulsului de a se întreba cu voce tare dacă d'Ashewl credea că Dominatorul ar fi putut cumva să se abată de la curs în timpul perioadei de odihnă de pe navă. Conform ordinelor dumneavoastră.

— Da, da, bineînțeles, continuă d'Ashewl, întorcându-și puțin gâtul. Este atât de greu de distins detalii de la această distanță. Majoritatea lumilor arată la fel.

— Da, domnul meu, a repetat Worhven, rezistând din nou cuvintelor care doreau atât de mult să iasă pe gură. Acela era genul de comentariu făcut doar de cei neexperimentați sau vădit proști. În cazul lui d'Ashewl, probabil că erau valabile amândouă.

— Dar dacă tu spui că este Wukkar, atunci te cred, a continuat d'Ashewl. Ați întocmit lista cu navele care sosesc, pe care v-am cerut-o?

Worhven și-a înăbușit un oftat. Nu numai că trebuia să facă treabă de taximetrist, se transforma și în secretar.

— O are ofițerul de comunicații, a precizat el, întorcând capul și arătând spre pupitrele echipajului aflate la tribord. Cu coada ochiului a văzut acum că el și d'Ashewl nu erau singuri: tânărul servitor al lui d'Ashewl, Dayja, îl însoțise pe superiorul său și stătea respectuos cu o jumătate de duzină de pași mai în spate, de-a lungul pasarelei.

Cel puțin unul dintre cei doi știa câte ceva despre protocolul corect.

— Excelent, excelent, a spus d'Ashewl, frecându-și mâinile. Există un pariu, căpitane, cu privire la care din grupul nostru va ajunge primul și care va ajunge ultimul. Mulțumită ție și minunatei tale nave, voi câștiga o sumă mare de bani.

Worhven a simțit cum i se strâmbă buza. Un pariu ridicol și fără rost, pe măsura misiunii ridicole și fără rost a Dominatorului. Era plăcut să știi că, într-un univers pe cale să înnebunească, se mai poate găsi o simetrie ironică.

— Îl vei pune pe omul tău să transmită datele către naveta mea, a continuat d'Ashewl. Eu și servitolul meu vom pleca imediat ce Dominator va ajunge pe orbită. Și-a înclinat capul. Ordinele tale sunt să rămâi în regiune în cazul în care mai aveam nevoie de transport, nu-i așa ?

Căpitanul își lăsă mâinile, care se aflau în siguranță, departe de ochii lui d'Ashewl, întinse pe lângă el, să se strângă în pumni frustrați.

— Da, domnul meu.

— Bine, spuse d'Ashewl vesel. Se știe că Lordul Toorfi se răzgândește brusc cu privire la locul în care vor continua jocurile, iar dacă o face, trebuie să fiu pregătit să îl devansez încă o dată la noua destinație. Nu vei fi la mai mult de trei ore distanță în orice moment, corect ?

— Da, domnul meu, a spus Worhven. Gras, prost și, în plus, trișor. În mod evident, toți ceilalți implicați în acest vag turneu de jocuri de noroc cu miză mare ajunseseră la Wukkar cu navele lor. Doar d'Ashewl avusese tupeul suprem de a convinge pe cineva de la Centrul Imperial să-l lase să împrumute un Distrugător Stelar Imperial pentru această ocazie.

— Dar deocamdată, tot ce am nevoie este ca oamenii tăi să se pregătească pentru lansarea navetei mele, a continuat d'Ashewl. După aceea, vă puteți lua liber restul zilei. Poate chiar și restul lunii. Nu se știe niciodată cât durează rezistența și creditele bătrânilor, nu-i așa ?

Fără să aștepte un răspuns - ceea ce era foarte bine, pentru că Worhven nu avea niciunul pe care să fie dispus să îl împărtășească - bărbatul rotund s-a întors și s-a deplasat înapoi pe pasarelă spre puntea din spate. Dayja a așteptat până când a trecut, apoi a plecat la trei pași în urma lui.

Worhven i-a privit până când cei doi au trecut pe sub arcadă și au intrat în turboliftul de la puntea din spate, doar pentru a se asigura că au plecat cu adevărat. Apoi, descleștând dinții, s-a întors spre ofițerul de comunicații.

— Semnalează comandamentului hangarului - a ordonat el - că pasagerul nostru este gata să plece.

A aruncat o ultimă privire către puntea din spate. Luați-vă o zi liberă, desigur. Destul de multă idioțenie condescendentă din partea clasei conducătoare a Imperiului și Worhven era foarte tentat să se alăture el însuși Rebeliunii.

— Și spuneți-le să acționeze rapid, a adăugat el. Nu vreau ca Lordul d'Ashewl sau nava lui să rămână la bord nici măcar o milisecundă mai mult decât este necesar.

— Probabil că ar trebui să pun să fii biciuit, a comentat absent d'Ashewl.

Dayja s-a întors pe jumătate în scaunul de comandă al navei pentru a se uita peste umăr.

— Poftim ? a întrebat el.

— Am spus că probabil ar trebui să pun să fii biciuit, a repetat d'Ashewl, uitându-se la datapad-ul său în timp ce lenevea confortabil pe canapeaua luxoasă din salonul din spatele cabinei de pilotaj.

— Vreun motiv anume?

— Nu chiar, a spus d'Ashewl. Dar, în aceste zile, a devenit un lucru important în rândul eșalonului de sus al Curții și nu mi-ar plăcea să fiu lăsat în afara tendințelor cu adevărat importante.

— Ah, a răspuns Dayja. Sper că aceste ritualuri nu se fac în public?

— Oh, nu, ședințele sunt destul de private și secrete, l-a asigurat d'Ashewl. Dar asta e o observație bună. Dacă nu se întâmplă să ne întâlnim cu alții de aceeași anvergură ca mine, nu ar avea niciun rost. Continuă după o clipă. Cel puțin nu până când nu ne întoarcem la Curtea Imperială. S-ar putea să încercăm atunci.

— Vorbind doar în numele meu, m-aș mulțumi să amân asta, spuse Dayja. Pare destul de lipsit de sens.

— Asta pentru că ai o atitudine de clasă inferioară, i-a reproșat d'Ashewl. Este un fel de comportament ostentativ. O demonstrație a faptului că cineva are atât de mulți servitori și sclavi, încât își poate permite să scoată unul din funcțiune pentru câteva zile doar pentru un capriciu.

— Tot sună fără rost, a spus Dayja. Să smulgi carnea cuiva de pe trup doar pentru amuzament e fără sens. Prefer să fie un motiv întemeiat dacă tot se pune atâta efort. A dat din cap spre datapad.

— Ați avut noroc ?

— Din păcate, zarurile nu cad în favoarea noastră, a spus d'Ashewl, aruncând instrumentul pe canapeaua de lângă el. Pontul nostru a venit un pic prea târziu. Se pare că Qazadi este deja aici.

— Sunteți sigur ?

— Existau doar opt posibilități și toate opt au aterizat, iar pasagerii lor s-au dispersat.

Dayja se întoarse din nou, privind planeta care se îndrepta cu repeziciune spre ei și încercând să estimeze distanțele și timpii. Dacă nava care transporta prada tocmai aterizase, ar mai fi existat o șansă de a-l intercepta înainte ca acesta să dispară.

— Iar ultima a fost acum mai bine de trei ore, a adăugat d'Ashewl. Aşa că ai putea la fel de bine să o laşi mai moale cu acceleraţia şi să te bucuri de călătorie.

Dayja și-a înăbușit o tresărire de supărare.

— Deci, cu alte cuvinte, am scos Dominator din uz pentru nimic.

— Nu în totalitate, a spus d'Ashewl. Căpitanul Worhven a avut ocazia să lucreze la nivelul său de răbdare.

În ciuda frustrării sale, Dayja a trebuit să zâmbească.

— Joci foarte bine rolul de june pompos.

— Mulțumesc, a spus d'Ashewl. Mă bucur că talentele mele sunt încă de folos departamentului. Și nu te supăra prea tare că l-am ratat. Ar fi fost frumos și dramatic, să îl capturăm în spațiu, așa cum am sperat. Dar un astfel de triumf ar fi venit cu propriul său set de costuri. În primul rând, căpitanul Worhven ar fi trebuit să fie pus la curent despre funcția ta, ceea ce te-ar fi costat o identitate de acoperire foarte bună.

— Și, eventual, a ta ?

— Foarte probabil, a fost de acord d'Ashewl. Și în timp ce directorul are o mulțime de identități de ticălos și de servitor pe care să le distribuie, el poate strecura pe cineva în curtea imperială doar de câteva ori înainte ca ceilalți membrii să se prindă. Poate că sunt aroganți și pompoși, dar nu sunt proști. Dacă stăm să ne gândim bine, probabil că e mai bine că lucrurile au decurs așa.

— Poate, a spus Dayja, care nu era pe de-a-ntregul dispus să recunoască acest lucru. Totuși, va fi mai greu de scos din conacul lui Villachor decât ar fi fost dacă l-am fi prins pe drum.

— Chiar și așa, va fi mai ușor decât să-l scoatem din unul dintre complexele Soarelui Negru de pe Centrul Imperial, a replicat d'Ashewl. Presupunând că l-am putea găsi în gaura aia de șobolani. A făcut un gest spre vizor. Și să nu crezi că ar fi fost atât de ușor să îl culegi din spațiu. Gândește-te la Virago-ul lui Xizor, doar că la scară de cincizeci sau o sută de ori mai mare, și îți vei face o idee despre ce fel de nucă ar fi fost de spart.

— Toate nucile pot fi sparte, a spus Dayja cu o ridicare din umeri. Este nevoie doar de aplicarea corectă a presiunii.

— Cu condiția ca spărgătorul de nuci însuși să nu se spargă în acest proces, a răspuns d'Ashewl, vocea lui devenind brusc sumbră. Nu te-ai încurcat niciodată cu Soarele Negru la acest nivel, Dayja. Eu da. Qazadi este unul dintre cei mai răi, cu toată viclenia și capacitatea de manipulare a lui Xizor.

— Dar fără farmecul prințului?

— Glumește dacă vrei, a bombănit d'Ashewl. Dar ai grijă. Dacă nu pentru tine, fă asta pentru mine. Am fantomele a mult prea mulți agenți pierduți care se învârt în memoria mea și așa.

— Înțeleg, a spus Dayja în liniște. Voi fi atent.

— Bine. D'Ashewl a tras o scurtă gură de aer, o caracteristică pe care a presupus Dayja că o învățase de la alții din elita Centrului Imperial. În regulă. Încă nu știm de ce se află Qazadi aici, dacă este în misiune, dacă se ascunde sau dacă este în dizgrația lui Xizor și a celorlalți din eșalonul superior. Dacă e a treia, nu avem noroc.

— Ca și Qazadi, a murmurat Dayja.

— Într-adevăr, a fost de acord d'Ashewl. Dar dacă e una dintre primele două... A clătinat din cap. Aceste informații pot să arunce Centrul Imperial în aer.

Ceea ce era un motiv suficient pentru ca ei să joace cu mare atenție toată această poveste, era conștient Dayja.

— Dar suntem siguri că va sta la Villachor ?

— Nu-l văd venind la Wukkar și stând oriunde altundeva decât în conacul șefului de sector, a spus d'Ashewl. Dar s-ar putea să existe și alte posibilități, și nu ar strica să te interesezi un pic. Am descărcat tot ce avem despre Villachor, oamenii lui și Marblewood Estate pentru tine. Din păcate, nu sunt prea multe.

— Cred că va trebui să intru înăuntru și să văd locul cu ochii mei, a spus Dayja. Mă gândesc că următorul Festival al celor patru onoruri v-a fi cea mai bună opțiune.

— Dacă Villachor urmează modelul său obișnuit de a găzdui una dintre sărbătorile orașului Iltarr la Marblewood, a avertizat d'Ashewl. Este posibil ca, odată cu vizita lui Qazadi, să transmită acest rol altcuiva.

— Nu prea cred, a spus Dayja. Agenților de nivel înalt ai Soarelui Negru le place să folosească sărbătorile sociale ca acoperire pentru întâlniri cu contacte din afara sectorului și pentru a stabili oportunități viitoare. De fapt, având în vedere momentul vizitei lui Qazadi, este posibil să se afle aici pentru a observa sau a ajuta la rezolvarea unei probleme deosebit de supărătoare.

— Ți-ai făcut temele, a spuse d'Ashewl. Excelent. Nu uita, totuși, că fluxul mare de vizitatori vor face ca forțele de securitate din Marblewood să fie în alertă sporită.

— Nu-ți fă griji, a spus Dayja cu calm. Poți să treci prin orice ușă dacă știi cum trebuie să bați. Voi continua să bat la ușă până când voi găsi tiparul cheii.

Potrivit celor mai mari și mai influente reviste de modă din Wukkar, care erau încântate să publice articole ample despre Avrak Villachor ori de câte ori acesta le plătea, faimosul domeniu Marblewood al lui Villachor era una dintre veritabilele atracții ale galaxiei. Era, în esență, un conac de țară în mijlocul orașului Iltarr: o întindere îngrădită de terenuri amenajate care înconjoară un fost conac al guvernatorului construit în stilul clasic al Înaltei Împărătese Teta.

Comentatorilor mai entuziaști le plăcea să le reamintească cititorilor lor numeroasele realizări și premii în domeniul afacerilor și filantropie ale lui Villachor și preziceau că vor mai fi și alte onoruri de acest fel în viitor. Alți comentatori, cei neplătiți, au replicat cu sugestii mai sumbre, potrivit cărora cea mai probabilă realizare a lui Villachor ar fi să sufere o moarte timpurie și violentă.

Ambele previziuni erau probabil corecte; gândul îi trecea prin minte lui Villachor în timp ce stătea la intrarea principală a conacului său și privea șirul de cinci landspeeders de model usual trecând prin poartă și intrând în curtea sa. De fapt, existau toate șansele ca el să se confrunte cu unul sau altul dintre aceste evenimente chiar acum.

Singura întrebare era care dintre ele.

Eticheta corectă de pe Wukkar dicta ca o gazdă să aștepte lângă ușa vehiculului atunci când un oaspete distins apărea. În acest caz, însă, acest lucru ar fi imposibil. Toate cele cinci landspeeders aveau geamuri de culoare închisă și nu avea cum să știe în care dintre ele se afla misteriosul său vizitator. Dacă Villachor ar fi ghicit greșit, nu numai că ar fi încălcat manierele prescrise, dar ar fi arătat și ca un prost.

Așa că a rămas pe ultima treaptă, până când landspeeders s-au oprit simultan, după o practică bine pusă la punct. Ușile tuturor vehiculelor, cu excepția celui de-al doilea, s-au deschis și au început să debarce pasagerii, cei mai mulți dintre ei fiind oameni cu fața dură, care s-ar fi integrat perfect în cadrul gărzilor și al forțelor de ordine ale lui Villachor. S-au împrăștiat într-un cerc lejer și dezinvolt în jurul vehiculelor, iar unul dintre ei a murmurat ceva în micul dispozitiv de comunicare de la guler. Ușile ultimului landspeeder s-au deschis...

Villachor a simțit cum i se strânge gâtul când a zărit pentru prima dată solzii gri-verzui care se aflau deasupra unei tunici multicolore. Acesta nu era un om. Acesta era un Falleen.

Și nu numai unul, ci un întreg landspeeder plin de ei. Chiar în timp ce Villachor pornea înainte, doi Falleen au ieșit din fiecare parte a vehiculului, cu mâinile pe pistoalele din tocuri, iar ochii lor se îndreptau spre Villachor și treceau pe lângă el, spre conacul care se înălța în spatele lui. Gărzi de corp speciale, care nu puteau fi decât pentru un oaspete la fel de special. Villachor a accelerat pasul, încercând să se grăbească fără să pară că o face, cu inima bătându-i cu putere. Dacă era Prințul Xizor în acel vehicul, ziua aceasta avea să se termine foarte rău. Vizitele neanunțate ale șefului Soarelui Negru aproape întotdeauna aveau acest efect.

Un alt Falleen a ieșit în lumina soarelui în timp ce Villachor ajungea la locul său potrivit, lângă vehicul. Dar, spre ușurarea lui discretă, nu era Xizor. Era doar Qazadi, unul dintre cei nouă vigos ai Soarelui Negru.

Abia când Villachor a căzut în genunchi și și-a plecat capul în semn de reverență față de oaspetele său, a înțeles cu întârziere semnificația acestui lucru. *Doar una dintre cele mai puternice nouă ființe ale Soarelui Negru?*

Doar pentru că Falleen-ul care stătea în fața lui nu era Xizor nu însemna că ziua nu s-ar putea să nu se termine tot cu moarte.

— Vă salut, Excelența Voastră, a spus Villachor, înclinându-se și mai jos. Dacă era în pericol, o dovadă suplimentară de umilință probabil că nu l-ar fi salvat, dar ar fi putut cel puțin să-i asigure o moarte mai puțin dureroasă.

— Sunt Avrak Villachor, șeful operațiunilor din acest sector și umilul dumneavoastră servitor.

— Vă salut la rândul meu, șef de sector Villachor, a spus Qazadi. Vocea lui era suavă și melodioasă, foarte asemănătoare cu cea a lui Xizor, dar cu o amenințare mai întunecată care se ascundea sub ea.

— Vă puteți ridica.

— Mulțumesc, Excelența Voastră, a spus Villachor, ridicându-se din nou în picioare. Cu ce vă pot servi ?

— Puteți să mă duceți într-un apartament de oaspeți, a spus Qazadi. Ochii lui păreau să strălucească din pricina amuzamentului. Și apoi vă puteți relaxa.

Villachor s-a încruntat.

— Scuzați-mă, Excelența Voastră ?, a întrebat el cu precauție.

— Te temi că am venit să te pedepsesc, a spus Qazadi, cu o voce încă întunecată, dar în același timp ciudat de familiară. Solzii gri-verzui ai feței sale se modificau și ei, arătând doar o urmă de roz pe partea superioară a obrajilor.

— Și astfel de gânduri nu ar trebui niciodată să fie ignorate cu ușurință, a adăugat Falleen, pentru că nu părăsesc Centrul Imperial fără un motiv întemeiat.

— Da, Excelența Voastră, a spus Villachor. Sentimentul de incertitudine întunecată încă plutea asupra grupului ca o ceață matinală, dar, spre ușoara lui surpriză, a simțit cum bătăile

inimii îi încetinesc și cum un calm neașteptat începe să i se instaleze. Vocea lui Falleen era mult mai liniștitoare decât crezuse.

— Dar în acest caz, motivul nu are nimic de-a face cu tine, a continuat Qazadi. În condițiile în care absența Lordului Vader din Centrul Imperial i-a lăsat temporar fără lider pe spionii săi, Prințul Xizor a decis că ar fi înțelept să amestece puțin cărțile. I-a oferit lui Villachor un zâmbet subțire. În acest caz, o metaforă foarte potrivită.

Villachor a simțit că i se usucă brusc gura. Qazadi vorbea de fapt despre...?

— Seiful meu este la dispoziția dumneavoastră, Excelența Voastră, a izbutit el să spună.

— Mulțumesc, a spus Qazadi, ca și cum Villachor chiar ar fi avut de ales în această privință. În timp ce gărzile mele îmi aduc lucrurile și îmi aranjează apartamentul, noi vom merge să investigăm securitatea seifului dumneavoastră.

Briza care plutea pe fața lui Villachor și-a schimbat direcția și, brusc, calmul care se instalase confortabil în mintea lui a dispărut. Nu fusese deloc vocea lui Qazadi, și-a dat seama Villachor cu aciditate, ci doar unul dintre acele trucuri blestemate cu chimicale corporale pe care Falleenilor le plăceau să le facă oamenilor.

— Cum doriți, Excelență, a spus el, înclinându-se din nou și făcând un gest spre ușa conacului. Vă rog, urmați-mă.

Hotelul la care d'Ashewl făcuse rezervările se afla chiar în centrul celui mai exclusivist cartier al orașului Iltarr, iar Apartamentul Imperial era cea mai bună variantă de cazare pe care hotelul o avea de oferit. Mai important, din punctul de vedere al lui Dayja, umila cameră a servitorilor, lipită de o margine a apartamentului, avea o ușă privată care se deschidea chiar lângă una dintre scările din spate ale hotelului.

La o oră după ce d'Ashewl își terminase masa de prânz și se retrăsese în apartamentul său, Dayja trecuse de la livrea de servitor la haine mai puțin stridente și se afla pe străzi. Câteva minute de mers pe jos l-au scos din enclava celor bogați și puternici și l-au dus într-o zonă mai săracă și mai urâtă a orașului.

Operațiunile moderne de informații începeau, de obicei, la biroul unui ofițer de teren, cu o listă completă a comunicațiilor, finanțelor și rețelelor sociale ale țintei. Dar, în acest caz, Dayja știa că o astfel de abordare ar fi fost mai mult decât inutilă. Șefii de top ai Soarelui Negru erau excepțional de buni în a-și acoperi urmele și în a distruge toate conectările și interceptările care puteau fi folosite pentru a-i prinde în capcană pe infractorii mai mici. În plus, multe dintre aceste conexiuni ascunse aveau indicatori încorporați pentru a alerta lordul crimei cu privire la prezența unei investigații. Ultimul lucru pe care Dayja și l-ar putea permite ar fi să-l împingă pe Qazadi și mai adânc în subteran sau, mai rău, să-l trimită înapoi la Centrul Imperial, unde s-ar afla din nou sub protecția directă a lui Xizor și a vastelor resurse ale Soarelui Negru de acolo.

Și astfel, Dayja avea să facă acest lucru în mod tradițional: să scotocească și să scormonească pe la marginile operațiunilor Soarelui Negru din orașul Iltarr, făcându-se de râs până când va atrage atenția persoanei potrivite.

Și-a petrecut restul serii pur și simplu plimbându-se, observând oamenii și absorbind atmosfera și ritmul orașului. Pe măsură ce cerul se întuneca spre seară, s-a întors la unul dintre cei trei traficanți clandestini pe care îi zărise mai devreme și a cumpărat două cuburi de spice Nyriaan, comentând cu nonșalanță despre calitatea superioară a drogului cu care era obișnuit.

Până să se întoarcă la hotel, a cumpărat mostre de la încă doi comercianți, făcând de fiecare dată observații similare. Soarele Negru se ocupa în mare măsură de mirodenii Nyriaan și

existau șanse mari ca toți cei trei traficanți să aibă legături, cel puțin periferice, cu Villachor. Cu puțin noroc, veștile despre acest străin disprețuitor vor începe să se strecoare în susul lanțului de comandă.

Se afla în apropierea postului de pază privat al enclavei clasei superioare atunci când a fost atacat de trei tineri durii.

În prima clipă a crezut că poate rețeaua locală de informații a lui Black Sun era mai bună decât se așteptase. Dar a devenit repede clar că bătăușii nu lucrau pentru Villachor sau pentru altcineva, ci doar voiau să fure cuburile de condimente pe care le avea asupra lui. Toți cei trei tineri purtau cuțite, iar unul dintre ei avea un pistol mic, iar în ochii lor era un foc arzător care spunea că vor să obțină mirodenia indiferent de preț.

Din nefericire pentru ei, Dayja avea și el un cuțit, unul pe care îl luase de pe trupul unui infractor care avusese planuri similare. Treizeci de secunde mai târziu, se îndrepta din nou spre casă, lăsând în urmă trei cadavre din care se scurgea sângele în canalul de scurgere de lângă alee.

Mâine, a hotărât el, îi va sugera lui d'Ashewl să viziteze câteva dintre centrele culturale locale, unde Dayja va avea ocazia să evalueze mai bine clasa conducătoare a orașului. Apoi, ar fi fost o altă excursie solo la periferie, unde ar fi continuat să facă aceleași lucruri subtile. Mai devreme sau mai târziu, dintre clasele superioare sau inferioare, Villachor sau oamenii lui trebuiau să se sesizeze.

Trecuse de mult de postul de pază, cu viziunile unui pat moale dansându-i în fața ochilor, înainte ca poliția să ajungă în sfârșit pentru a ridica cadavrele pe care le lăsase în urmă.

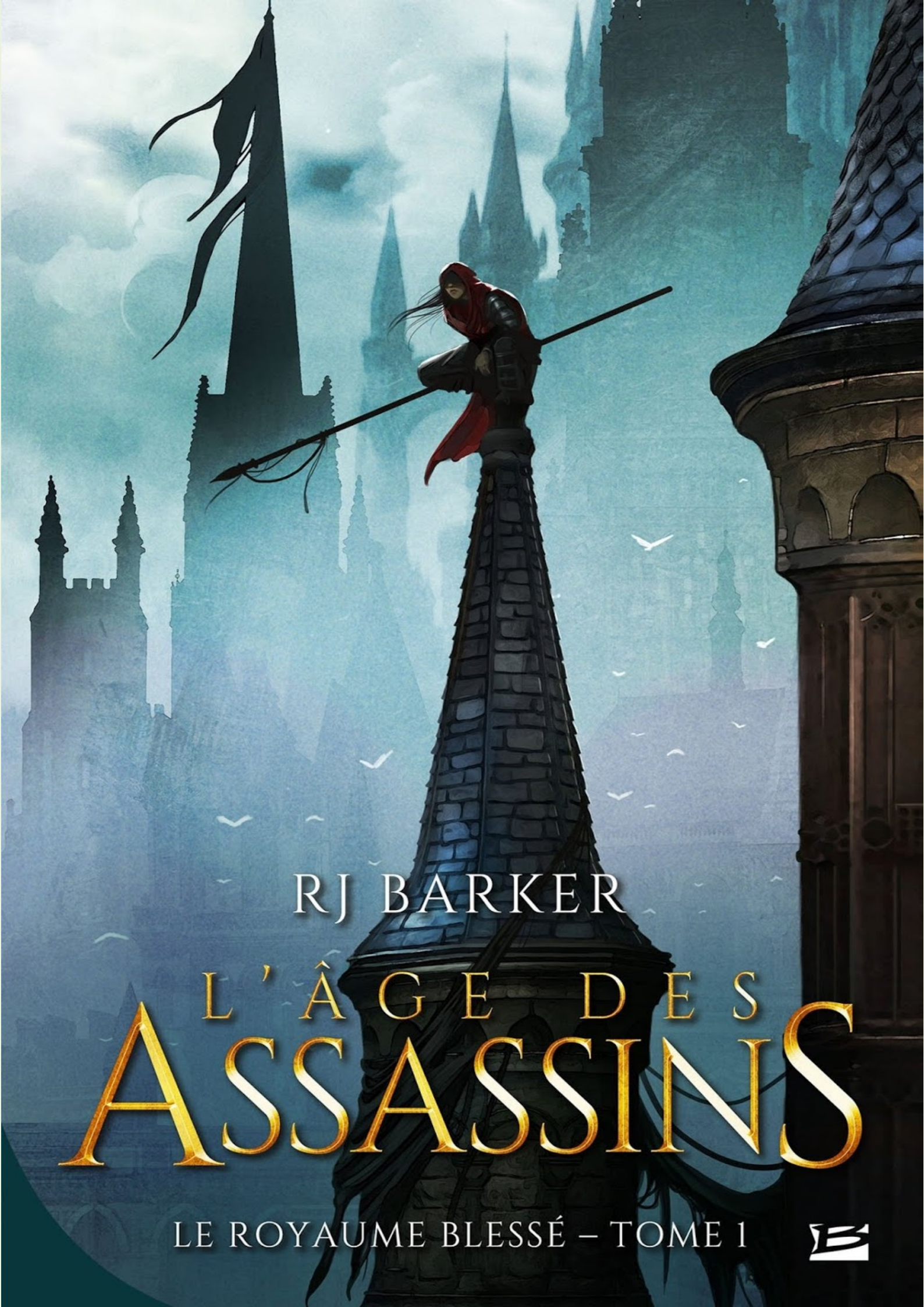
RJ BARKER
L'ÂGE DES
ASSASSINS
LE ROYAUME BLESSÉ – TOME 1

RJ Barker

The Wounded Kingdom #1

AGE OF ASSASSINS

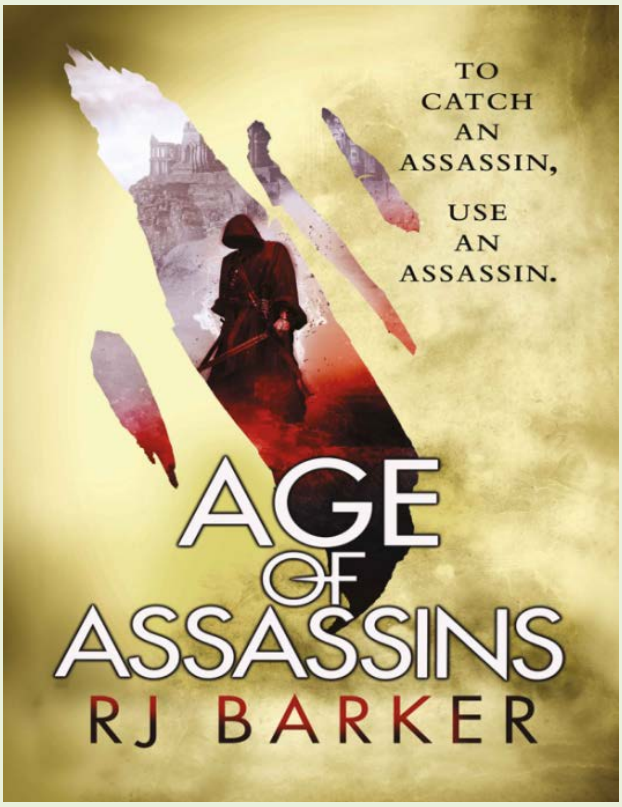

EVUL ASASINILOR

Prima parte din seria
Regatul rănit

Evul asasinilor

Încercam să intrăm în castelul Maniyadoc prin canalul de evacuare a latrinelor, iar stăpâna mea era într-o dispoziție proastă - așa cum numai un asasin forțat să meargă prin rahatul adunat timp de multe săptămâni poate fi. Eu, pe de altă parte, eram mult mai optimist. Ca ucenic, eram imun la schimbările de dispoziție.

— Girton..., a spus Merela Karn.

Acesta era numele real al stăpânei mele, dar nu aveam voie să îl folosesc, altfel aș fi fost pedepsit aspru.

— Girton, a spus ea, când un rege, o regină sau o persoană *binecuvântată* îți va spune că cea mai bună cale de a intra într-un castel fără să fii văzut este prin groapa latrinelor, fă acea persoană să intre pe acolo.

— Serios, stăpână?

— Nu, bineînțeles că nu, a șoptit ea în noapte, cuvintele ei formând un nor de aburi în atmosfera rece. Vei sugera politicos o altă metodă la fel de discretă. Să treci prin ușa principală deghizat în preot al zeilor morți, de exemplu. Arată-mi un *binecuvântat* care nu știe că toaleta este un punct de intrare ușor pentru dușmanii săi și îți voi arăta un cadavru.

— Mi-ai arătat o mulțime de cadavre, stăpână.

— Liniște, Girton.

Stăpâna mea nu prea avea simțul umorului. De regulă, umorul nu este punctul forte al asasinilor, o profesie care îi atrage pe cei triști și melancolici. Cu siguranță nu mă încadrez în această ultimă categorie, dar nici nu am ales să fac această meserie.

— Pe zeii morți în mormintele lor înecate!, a șuierat stăpâna mea în noapte. Nici măcar nu au deschis grilajul pentru noi. E al tău, Girton!, a spus ea în timp ce mă lăsa să trec.

Ca un crab am alunecat pe iarba dezgustătoare care mărginea panta dintre canalul se scurgere și zidurile castelului. Excrementele cădeau prin grilaj și se adăugau la fluxul dezgustător care se scurgea dinspre fortificații și ajungea în râu.

Pe malul celălalt se vedea o pată argintie, ca o amprentă uriașă acoperită cu vopsea. În lumina lunii arăta drăguț, dar noi îl văzusem când ne apropiasem și știam că pata era galben pal, ca toate rănile acide care desfigurau *Ținuturile Pustii*. M-am întrebat de cât timp se afla acolo și

cât sânge fusese vărsat pe ea pentru a o reduce la dimensiunea actuală. M-am uitat în sus la turn. Era o fereastră pe partea asta și m-am gândit că pata ar putea fi nouă, dar era un gând prostesc, copilăresc. Lamele *Păstrătorilor* ne-au protejat de vrăjitorii care se hrăneau cu viața pământului. Nu mai fusese folosită nicio magie semnificativă în *Ținuturile Pustii* de la dispariția Vrăjitorului Întunecat, iar acesta murise înainte ca eu să mă nasc. Nu, acest loc era unul dintre multele din regiune, o rană la fel de moartă ca și vrăjitorul care o provocase. Am încercat să mă prefac că nu era acolo, deși îi puteam simți izul vrăjitoresc cu tot damful de căcat al locului.

— Jur că cineva va plăti pentru asta, a promis stăpâna mea. Capul ei a dispărut în întuneric în timp ce examina din nou grilajul. Era o încuietoare simplă cu cinci zăvoare. Nu-și pierduse suflarea în timp ce se agăța de perete cu o mână și un picior înfipt între pietrele negre ca niște răni vechi.

— Poți să o deschizi, Girton. Trebuie să exersezi cât mai mult posibil deschiderea încuietorilor.

— Mulțumesc, stăpână.

De fapt, nu am fost deloc recunoscător. Era frig, iar încuietorile sunt mai greu de spart pe vreme rece.

Mai ales atunci când sunt acoperite de căcat.

Spre deosebire de stăpâna mea, eu nu sunt un acrobat înnăscut. M-am născut cu un picior strâmb. Mi-am pus toată greutatea pe grătar, chiar dacă asta însemna să mă murdăresc de excremente. Pe coloanele de piatră, de o parte și de alta a porții, am văzut scluptați zei mărunți și neînsemnați, ce abia de puteau fi recunoscuți datorită degradării. În dreapta mea se aflau coarne de cerb fin sculptate, în timp ce în stânga mea un singur ochi cu coarne mă privea fix. Preferând să le întorc spatele celor din urmă, m-am înarmat cu lamele mele de fier și, cu mâini tremurânde, le-am strecurat în încuietoare.

—Și dacă sunt câini, stăpână?

— Îi vom ucide, Girton.

Este ceva satisfăcător în a sparge o încuietoare. Ceva foarte satisfăcător în zăngănitul șuruburilor, în ușurarea resimțită atunci când mecanismul se supune îndemânării. Desigur, este mult mai puțin plăcut atunci când conținutul toaletei unui castel te lovește în cap, dar în cazul de față e bine să lași plăcerea deoparte pentru ați face treaba.

— L-am deschis, stăpână.

— Bine, dar a durat prea mult.

— Mulțumesc, stăpână.

Era greu de spus în întuneric, dar aș fi putut jura că am văzut-o zâmbind înainte de a-mi face semn să înaintez. Am ezitat la intrarea în canalizare.

— Pare genul de loc în care l-ai găsi pe Ungar cel Negru, stăpână.

— Spiritele și zeii sunt același lucru, Girton: povești pentru a-i speria pe cei slabi de minte. Canalizarea asta e murdară și pute, dar sigur ai avut parte de mai rău, așa că mergi mai departe.

M-am strecurat înăuntru, făcând tot posibilul să nu murdăresc fiecare bucată de piele și de stofă, apoi am trecut prin tunelul din peretele temniței. Undeva, în fața mea, am auzit sunetul unei găleți de excremente care era golită în pârâul de sub picioarele mele. Cei care trăiesc în sate își păstrează urina și excrementele pentru a le vinde tăbăcarilor și vopsitorilor, dar *Binecuvântații* sunt mult mai presus de asta; ei își golesc gălețile peste zidurile castelelor lor ca și cum ar fi un cadou făcut celor săraci. În cincisprezece ani de viață, mă târâsem deja printr-o mare varietate de căcați - de la cei *Recunoscători*, la cei *Vi* și cei *Binecuvântați* - dar mirosul era mereu același.

După ce am trecut prin deschidere, am reușit să stăm în picioare. Stăpâna dar totodată și profesorul meu, a aprins o lampă de veghe, cu un fitil mic a cărui lumină mică poate fi amplificată sau micșorată de un set de oglinzi. Apoi a ridicat o mână înmănușată și a arătat spre urechea ei.

Așa că am ascultat.

Peste gâlgâitul vesel al pârâului - căruia nu-i păsa de ceea ce purta - am auzit vocile oamenilor la lucru. Trebuia să așteptăm ca ei să termine înainte de a intra în castelul propriu-zis. Ori de câte ori sunt nevoit să aștept, număr secundele în minte, așa cum m-a învățat profesorul meu - *unu, stăpâna mea; doi, stăpâna mea; trei, stăpâna mea*... Am bifat timpul ca o clepsidră, stând nemișcat în timp ce rahatul se învârtea în jurul gleznelor mele și inima îmi bătea ca o tobă.

Te obișnuiești cu mirosul. Asta spun oamenii.

Dar nu este adevărat.

Au trecut opt minute și nouăsprezece secunde până când bărbații s-au îndepărtat în sfârșit râzând. Un alt semnal de la stăpâna mea și am început să număr din nou. Cinci minute de data aceasta. Uitarea fiind ceva normal în natura umană, frecvent se întâmplă ca cineva să uite ceva apoi să se întoarcă după acel ceva.

Când cele cinci minute s-au scurs, am urcat în pasaj și am descoperit curând o lumină de chihlimbar pe pereții pătați de rahat. Toaleta se afla deasupra noastră, la o înălțime de un om și jumătate. O ușă a scârțâit, am auzit pași, apoi voci.

— ...s-a terminat și Alsa a fost transferată la securitatea moștenitorului. Echipament mai bun, salariu mai mare...

— A semnat un pact cu un spirit. Aș prefera să-mi scot un ochi și să găsesc magie în mână decât să-l servesc pe ursul ăla gras. Tipul ăsta e un neisprăvit.

— Serviciul este serviciu, nu?

Au urmat râsete. Stăpâna mea s-a uitat prin gaură, mușcându-și buza. A ridicat două degete înainte de a-mi vorbi cu tehnica *Șoaptele zburătoare*, la ureche, astfel încât numai eu să o aud.

— Gărzi. Va trebui să te descurci cu ele.

Mi-am reluat ascensiunea, dând din cap.

— Nu-i omorî decât dacă este absolut necesar.

— Asta va fi mai greu.

— Știu, a dat din cap, aplecându-se și împreunându-și mâinile pentru a-mi face un punct de sprijin.

Expir adânc, apoi trag aer în piept.

Am pus piciorul pe mâinile ei și m-a aruncat prin gaură. Am aterizat în cameră, cu cei doi bărbați în spatele meu. A șaptesprezecea iterație: *Bețivul inversat*. M-am rostogolit și m-am întors, stând în fața gărzilor îmbrăcate în kilturi neîngrijite, vopsite în roșu, cu coifuri și platoșe de piele tăbăcită. Se uitau la mine cu nedumerire, de parcă aș fi fost *Watta cea albastră* chiar acum ieșită din apă. Amândoi aveau o bâtă în mână și un pumnal la centură. M-am întrebat dacă nu cumva erau acolo pentru a-i proteja pe locuitorii castelului de șobolani și nu de intruși.

— Un asasin? a întrebat paznicul din stânga, mai scund decât cel din dreapta, dar mai înalt decât mine.

— Da, a confirmat celălalt, un tip uriaș. Un asasin! a repetat el, strângându-și mai tare bâta.

Ar fi trebuit să se grăbească la ușă, să cheme întăriri. Pentru orice eventualitate, mâinile îmi erau pregătite deasupra cuțitelor de aruncat. În schimb, cel scund dintre cei doi rânjea printre dinți, arătându-și gingiile înnegrite.

— Cred că omorârea unui ucigaș poate aduce o recompensă frumoasă, Joam, chiar dacă e vorba de un copil șchiop.

A făcut un pas înainte. Tipul masiv a zâmbit și i-a urmat exemplul. S-au despărțit pentru a ocoli gaura din mijlocul camerei, iar eu am început să mă mișc. A doua iterație: *Pasul rapid*. M-am aruncat în față, alegând să-l atac pe cel scund dintre cei doi, celălalt nu-și scosese încă pumnalul. A încercat să mă lovească cu bâta, de care m-am ferit, simțind cum lemnul de esență tare trece pe lângă capul meu. Și-a încercat norocul și cu pumnalul, dar eu eram deja în afara razei de acțiune. După ce a ratat, a făcut un pas înapoi, așteptându-se să contraatac, dar am rămas pe loc. Am vrut doar să-mi fac o idee despre abilitățile sale înainte de a termina cu el. Nu m-a impresionat iar pe prietenul lui, care se uita la noi cu gura căscată de parcă ar fi fost la teatru, cu atât mai puțin,.

— Joam, nu sta acolo!

Colosul a început să se miște - fără să se grăbească, însă. Am preferat să nu trebuiască să mă lupt cu doi oameni deodată, așa că am decis să mă ocup imediat de cel scund. Prima iterație: *Pași preciși*. Am înaintat, ajungând în raza de acțiune a armelor sale. O lovitură cu pumnalul meu. A noua iterație: *arcul*. M-am aplecat înainte și mi-am tras stomacul pentru a evita lama. Cu cealaltă mână a încercat să mă lovească în cap cu bâta. M-am eschivat. În timp ce brațul lui se învârtea deasupra capului meu, l-am apucat de cot și l-am dezechilibrat. În timp ce se străduia să nu cadă, l-am apucat de marginea pieptului. A zecea iterație: *Mătură*. Cu o mișcare a piciorului i-am secerat ambele picioare de la pământ, apoi l-am împins în gaură, unde a căzut și s-a lovit cu capul de peretele de piatră.

M-am întors apoi spre prietenul său Joam.

Dacă zeii morți l-ar fi înzestrat pe Joam cu rațiune, și-ar fi dat seama că colegul său fusese bătut cu ușurință și s-ar fi repezit la ușă. În schimb, avea aceeași expresie ca a unui taur care se izbește de un zid în speranța deșartă de a ajunge la juninca de dincolo. Era expresia unui tip prea prost și furios pentru a înțelege că nu poate câștiga.

— Am să te omor, asasinule! a spus el, făcând un pas greoi înainte și legănându-și bâta într-un gest intimidant.

Nu am avut timp să-l aștept. Cu cât lupta era mai lungă, cu atât mai mare era riscul ca cineva să ne audă și să cheme întăriri. Am sărit peste gaură și am aterizat în spatele lui Joam, care s-a întors și a încercat să mă atingă cu arma. A cincisprezecea iterație: *Rândul*. M-am aplecat înainte și m-am băgat sub brațul lui. Când am ajuns la nivelul solului, i-am dat o lovitură putrenică în genuchi. Joam a țipat, a scăpat bâta și s-a aplecat. M-am ridicat brusc, lovindu-l în față. Mastodontul s-a clătinat spre spate, sângerând abundent pe nas. Lovitura aceea ar fi lăsat fără simțire pe majoritatea oamenilor, dar Joam era un tip dur. Avea ochii sticloși, dar a rămas pe loc. A optsprezecea iterație: *Clepsidra*. M-am năpustit asupra lui și i-am prins catarama de la centură, apoi m-am întors și mi-am încolăcit picioarele în jurul gâtului lui. Orbit, Joam a dus o mână la șold pentru a-și lua pumnalul, dar i-am luat-o înainte și l-am aruncat. Degetele lui mi-au cutreierat corpul în căutarea gâtului meu, pe care în cele din urmă l-a găsit, dar forța lui, deși mare, începea să se diminueze pe măsură ce se sufoca. Mi-am strecurat degetul mare sub degetele lui, i-am prins degetul mic și inelarul și i le-am rupt. Mă așteptam să-l aud urlând de durere, dar Joam leșinase. A căzut pe spate și s-a prăbușit lângă perete. M-am eliberat de greutatea lui și am verificat dacă mai respiră. Când am fost sigur că este în viață, l-am rostogolit până la groapă.

— Ai grijă, stăpână, am șoptit înainte de a-mi împinge victima.

Mi-am făcut timp - abia o secundă - să verific dacă nu mă auzise nimeni, apoi am îngenuncheat pentru a-mi ajuta stăpâna să se ridice.

Nu era grea.

Pentru prima dată am avut ocazia să mă uit în jurul acestei camere ciudate, mici, înguste, dar cu tavan înalt. Abia avusesem timp să-mi revin după întâmplările recente care încă mă bântuiau când stăpâna mea a exclamat:

— Asta e ciudat, Girton! Să plecăm de aici!

Am sărit spre grilaj, la fel și ea, dar înainte ca vreunul dintre noi să cadă înapoi în mocirlă, o ușe ascunsă sa deschis acoperind gaura. Patru gardieni în armuri de piele, coifuri cu boruri largi și kilt-uri acoperite cu plăci de metal s-au strecurat în cameră. Sub genunchi purtau jambiere întărite cu panglici de fier care le protejau tibiile. În timp ce-și scoteau armele pentru a ne ataca, mirosul de corpuri murdare și de ulei rânced folosit la ungerea armurilor ne-a umplut nările. Într-un spațiu atât de mic, această duhoare era mult mai eficientă decât sulițele lor lungi. Ar fi fost mai eficienți cu scuturi mari și săbii scurte, și aveau să-și dea seama curând de asta.

— Avem nevoie de ostatici, a spus stăpâna mea, în timp ce îmi luam sabia de la spate.

Am renunțat imediat la sabie, pentru a mă arunca în luptă, violent. Sunetul inconfundabil al unui nas spart, apoi un nechezat ca al unui cal castrat, m-a anunțat când stăpâna mea a intrat în luptă. Am dat la o parte o suliță pentru a lovi cu cotul în gât un gardian - nu pentru a-l ucide, ci pentru a-l scoate din joc. Un alt gardian, o femeie, își pierduse echilibrul, așa că mi-a fost ușor să o întorc, să o trag spre mine și să îi pun unghia ascuțită a degetului mare sub gât, folosindu-mă de ea ca scut. Stăpâna mea ținea un alt gardian într-o poziție similară. Sângele îi curgea pe față, iar un alt bărbat inconștient zăcea lângă cel pe care îl lovisem în gât.

— Deschideți poarta!, a strigat ea către ziduri. Lasă-ne să plecăm sau îi omorâm pe gardienii ăștia!

Un râs puternic a răsunat deasupra noastră, iar motivul tavanului înalt ne-a devenit clar pe măsură ce deasupra noastră se deschideau niște portițe. Opt arbalete erau îndreptate spre noi - cu corzile întinse la maxim, și săgeți întărite făcute pentru a străpunge armura.

— Deschideți poarta. Noi vom pleca și oamenii tăi vor trăi, a încercat stăpâna mea.

Râsete din nou.

— Nu cred, a răspuns o voce masculină sigură și amuzată.

Unul, stăpâna mea. Doi, stăpâna mea...

Vibrațiile corzilor de arbaletă reverberau în încăpere ca niște pietre care ricoșează dintro stâncă într-o pădure tăcută. Săgețile au lovit gărzile inconștiente care zăceau pe podea. Din nou râsete.

— Împreună!, a șuierat stăpâna mea.

Eu și stăpâna mea ne-am ascuns în același timp în spatele ostaticilor noștri.

— Dă-mi drumul!, a implorat prizoniera mea cu o voce la fel de tremurândă ca și corpul ei. Lui Aydor nu-i pasă de gardieni ca noi. El este mai rău decât Ungar cel Negru și nu va avea nici o ezitare să ne ucidă pe toți.

— Liniște! am tunat în timp ce mi-am înfipt unghia mai adânc în gâtul său, provocând o sângerare.

Un val de căldură s-a răspândit pe coapsa mea în timp ce vezica ei se golea.

— Uitați-vă la ei!, a strigat cineva deasupra noastră. Micii asasini lași care se ascund în spatele unor adevărați războinici suficient de curajoși pentru a înfrunta moartea fără să clipească!

— Pișat de mâță stearpă, nu!, a murmurat gardianul din brațele mele.

— Nu vă vom uita loialitatea, a adăugat vocea.

— Nu!

Arbaletele și-au scuipat săgețile. Femeia a înțepenit și și-a arcuit spatele în brațele mele. Cu o secundă înainte era vie, iar în clipa următoare, aproape ca prin magie, o săgeată a vibrat în fața nasului meu, și i-a luat forța vitală.

— Stăpână?

Gardianul ei avea spasme și sângera abundent, din pricina unei săgeți care îl lovise în gât.

— Se joacă cu noi, stăpână.

S-a auzit din nou râsul batjocoritor, iar arbaletele au tras din nou, ciuruind trupul din brațele mele, făcându-mă să tresar și mai tare. Râsetele s-au stins și s-a auzit o a doua voce, feminină, autoritară, deși abia se desluşea. Apoi femeia ni s-a adresat:

— Merela Karn, pe tine te vrem. Întinde-te pe podea și nu te opune oamenilor care vor veni după tine, altfel îți vom ucide tânărul însoțitor.

Oare fața stăpânei mele s-a întunecat la menționarea numelui său? A fost surprinsă? Pielea ei închisă la culoare a devenit cenușie? Niciodată, în tot timpul petrecut cu ea, nu o văzusem pe stăpâna mea șocată. Dacă reputația Merelei Karn era bine cunoscută în Ținuturile Obosite, puțini îi cunoșteau chipul sau faptul că era femeie.

— Dă-i drumul femeii, Girton, a spus ea, lăsându-și propriul scut însângerat cu fața la pământ. Situația nu e ceea ce pare.

Ca de obicei, am făcut cum mi-a spus, apoi m-am încordat din cap până în picioare, așteptând înțepătura săgeții.

— Întindeți-vă, amândoi! a tunat vocea masculină.

Ne-am conformat, iar camera s-a umplut imediat de gardieni. Am fost lovit în coaste de câteva ori - din fericire pentru proprietarii acelor picioare, nu le-am putut vedea fețele ca să mi le amintesc. Ne-au legat în grabă - relativ bine pentru niște amatori - înainte de a ne forța să ne ridicăm în picioare în fața unui tip imens, gras și musculos.

— Să le dau jos măștile?, a întrebat un gardian din stânga mea.

— Nu. Luați-le armele și băgaţii în celulă. Apoi poți să-i speli de căcat și să uiți că s-a-ntâmplat asta vreodată.

— Cred că e rahatul tău, am intervenit eu.

Privind în jos, stăpâna mea a clătinat din cap, în timp ce eu am primit o lovitură cu palma peste față. O lovitură un pic cam moale. Cuvintele aspre și copilărești mă răniseră deja mai mult.

— Avem nevoie de ea, nu de tine, a amenințat vocea. Nu uita asta.

Tocmai când eram pe punctul de a răspunde, ni s-a pus un sac pe cap și am fost purtați cu brutalitate în celule. Cinci sute de pași pe lespezi de piatră, un viraj la stânga, apoi douăzeci de pași pe un covor gros. Două etaje mai jos, pe o scară în spirală, într-un loc care duhnește a descompunere.

În temnițe, de obicei, se afla pleava societății, dar aceasta părea goală. Am fost închiși în celule murdare, fără a fi dezlegați, deși legăturile mele nu au durat prea mult. Când m-am eliberat, mi-am scos sacul de pe cap și am scuipat sârma pe care o țineam în gură. Nu mi-a fost greu să-mi trec brațele trec printre gratiile ferestrei de la ușă pentru a sparge încuietoarea. Afară am găsit un spațiu surprinzător de mare, mobilat cu mese și scaune și mai multe brasiere. M-am îndreptat în vârful picioarelor spre celula stăpânei mele.

— Stăpână, sunt aici.

— Bravo, Girton, dar întoarce-te în celula ta. Calmează-te și așteaptă.

Am rămas în fața ușii ei, fără să înțeleg. Un ucigaș, atunci când este luat prizonier, nu se poate aștepta să fie tratat cu milă. La spânzurătoare? Execuție publică? Întotdeauna ne era rezervată o soartă deosebit de dureroasă, cu excepția cazului în care un alt asasin se ocupa mai

întâi de noi. Stăpâna mea mi-a spus că Cercul Deschis - acesta era numele breslei noastre - își păzea cu strășnicie secretele. Aș fi putut cu ușurință să mă furișez în castel pentru a găsi un servitor, să-l dezbrac de haine și să fug în mediul rural. Cunoșteam limbajul codificat al asasinilor și știam cum să găsesc locurile în care se făceau ofertele de muncă. Mulți dintre colegii mei mai tineri ar fi făcut acest lucru în locul meu.

Cu toate acestea, stăpâna mea mi-a ordonat să mă întorc în celula mea și să aștept, așa că am făcut-o. Am închis ușa, mi-am pus sacul înapoi pe cap și mi-am refăcut legăturile. În timp ce respiram mi-am imaginat o sferă plină de aer, la care am deschis partea superioară. Astfel am scăpat de frică și am devenit un simplu instrument, o armă.

Am așteptat.

Unul, stăpâna mea. Doi, stăpâna mea. Trei, stăpâna mea...